GAYLE FORMAN

TRĂIEȘTE PENTRU DRAGOSTE

dacă aș rămâne

Tu ce ai face, dacă ar trebui să alegi?

Acum o ecranizare de mare succes

GAYLE FORMAN

Dacă aş rămâne

Traducere din limba engleză
MANUELA BULAT

Original:
If i Stay 2009

Editura RAO,
2010, 2014

Lui Nick
În sfârşit… Pentru totdeauna

7.09 a.m.

Toţi sunt de părere că s-a întâmplat din cauza zăpezii. Şi, într-un fel, presupun că aşa este.

M-am trezit azi-dimineaţă şi am constatat că o pătură albă acoperă peluza din faţa casei. Nu are nici măcar trei centimetri grosime, dar, în această parte a Oregonului, o simplă fulguială face să paralizeze orice activitate, fiindcă singurul plug de zăpadă nu mai pridideşte să cureţe străzile. Ce curge din cer e lapoviţă – şi curge, şi curge, şi curge –, nu vreun fel de ploaie îngheţată. Fratele meu mai mic, Teddy, scoate un strigăt războinic când radioul mamei anunţă închiderea drumurilor.

— Ninge! urlă el. Tată, hai să facem un om de zăpadă.

Tata zâmbeşte şi îşi scutură pipa. A început să fumeze de curând, ca fază a etapei *Tata ştie cel mai bine*[1] pe care o traversa. În plus, poartă cravate. Nu mi-e deloc clar dacă toate astea sunt bune sau nebune – felul tatei de a anunţa că a fost punkist, dar acum este profesor de engleză la şcoală sau dacă faptul că a devenit profesor a provocat, în realitate, această adevărată recădere în trecut. Dar îmi place parfumul tutunului de pipă. Este dulceag şi miroase a fum, şi îmi aminteşte de iarnă şi de sobe cu lemne.

— Poţi să faci o încercare dacă ai curaj, îi spune tata lui Teddy, dar abia dacă s-a depus. Poate că ar trebui să o consideri o tentativă de zăpadă.

N-aş putea zice că tata este fericit. Chiar şi trei centimetri de zăpadă înseamnă că şcolile sunt închise, inclusiv liceul meu şi şcoala la care lucrează tata, aşa că, şi pentru el, înseamnă o neaşteptată zi liberă. Mama, care lucrează în oraş, ca agent de turism, închide

---

[1] Father Knows Best – popular sitcom american de radio şi televiziune ilustrând anii ′50 şi ′60 şi portretizând o viziune idealizată a vieţii clasei de mijloc (n.tr.).

radioul şi îşi toarnă o a doua cană cu cafea.

— Ei bine, dacă voi chiuliţi astăzi, nici vorbă ca eu să muncesc. Pur şi simplu, nu-i corect.

Ridică telefonul pentru a suna pe cineva. După ce termină de vorbit, se uită la noi.

— Să pregătesc micul dejun?

Eu şi tata izbucnim în râs în acelaşi timp. Mama ne dă cereale şi pâine prăjită. Tata este bucătarul familiei.

Prefăcându-se că nu ne-a auzit, se îndreaptă spre dulap pentru a lua o cutie de Bisquick[2].

— Hai să fim serioşi! Cât de greu poate fi? Cine vrea clătite?

— Eu! Eu! ţipă Teddy. Poţi să pui fulgi de ciocolată în ele?

— Nu văd de ce nu, îi răspunde mama.

— Ura! chiraie Teddy fluturându-şi mâinile prin aer.

— Ai prea multă energie pentru ora asta matinală, îl necăjesc eu. Mă întorc spre mama. Poate că n-ar trebui să-l laşi pe Teddy să bea atâta cafea.

— Am trecut la cafea decofeinizată, a preluat mama ideea. E exuberant din fire.

— E-n regulă, atâta timp cât nu mă treci pe mine pe decofeinizată, spun eu.

— Asta s-ar numi maltratarea copilului, zice tata.

Mama îmi dă o cană aburindă şi un ziar.

— Este acolo o poză drăguță a unui tânăr, spune ea.

— Serios? O poză?

— Îhî. Este tot ce am văzut din el de astă-vară, răspunde mama uitându-se lung la mine, cu sprânceana ridicată, stilul ei de privire cercetătoare a stării de spirit.

— Ştiu, zic eu şi apoi, fără să vreau, oftez.

Trupa lui Adam, Shooting Star, se află pe o spirală ascendentă,

---

[2] Amestec preambalat, constând în făină, grăsime, sare şi praf de copt (n.tr.).

ceea ce, în general, este grozav.

— Ah, faima irosită pe cei tineri, spune tata, dar zâmbeşte.

Ştiu că este bucuros pentru Adam. Mândru chiar.

Frunzăresc ziarul, căutând calendarul. Există o mică prezentare a trupei Shooting Star, cu o poză şi mai mică a celor patru membri alături de un amplu articol despre Bikini şi o fotografie uriaşă a solistei: diva-punk-rock Brooke Vega. Articolaşul despre ei spune, în principal, că trupa Shooting Star va cânta pentru Bikini în deschiderea concertului din Portland susţinut cu ocazia turneului efectuat de respectiva formaţie. Nu se menţionează ştirea mult-mai-importantă-pentru-mine că Shooting Star a cântat într-un club din Seattle şi, după cum mi-a spus Adam într-un mesaj trimis la miezul nopţii, a avut un succes nebun.

— Te duci diseară? întreabă tata.

— Aşa intenţionam. Depinde dacă închid sau nu drumurile din tot statul din cauza zăpezii.

— Se apropie viscolul, spune tata arătând spre un unic fulg care plutea spre pământ.

— În plus, trebuie să repet cu un pianist de la colegiu, pe care nu ştiu de unde l-a scos profesoara Christie.

Doamna Christie este o profesoară de muzică pensionată, de la universitate, cu care am lucrat în ultimii câţiva ani şi care întotdeauna caută victime cu care să cânt.

„Te ajută să te menţii în formă, aşa încât să le poţi arăta tuturor acelor snobi de la Juilliard cum se cântă cu adevărat”, obişnuieşte ea să spună.

N-am intrat încă la Juilliard, dar audiţia a mers chiar bine. Suitele lui Bach şi Shostakovici mi-au ieşit ca niciodată, de parcă degetele îmi erau pur şi simplu o extensie a strunelor şi arcuşului. Când am terminat de cântat, gâfâind, cu picioarele tremurând din pricină că le ţinusem strâns lipite, unul dintre membrii juriului a aplaudat puţin, ceea ce cred că nu se întâmplă prea des. Pe când mă îndreptam încet spre ieşire, acelaşi tip îmi spusese că trecuse multă

vreme de când acea şcoală nu mai „văzuse o ţărăncuţă din Oregon”. Profesoara Christie a interpretat cuvintele drept o acceptare garantată. Eu nu am fost sigură că era chiar aşa. Şi nu eram sută la sută convinsă că voiam să fie adevărat. La fel ca ascensiunea meteorică a trupei Shooting Star, admiterea mea la Juilliard – dacă se va întâmpla – va crea anumite complicaţii sau, mai exact, va accentua complicaţiile apărute în ultimele câteva luni.

— Am nevoie de mai multă cafea. Mai vrea cineva? întreabă mama agitându-se pe deasupra mea cu străvechea cafetieră.

Am adulmecat cafeaua, boabele franţuzeşti prăjite, negre, uleioase, cu o aromă bogată, care erau preferatele noastre, ale tuturor. Chiar şi numai mirosul este suficient pentru a mă înviora.

— Mă gândesc să mă duc înapoi în pat, spun eu. Violoncelul meu este la şcoală, aşa că nici măcar nu pot exersa.

— Nu exersezi? Timp de douăzeci şi patru de ore? Linişteşte-te, inima mea frântă! zice mama.

Deşi a căpătat gust pentru muzică clasică de-a lungul anilor – „e ca şi când înveţi să apreciezi o brânză împuţită” –, nu este întotdeauna încântată de repetiţiile mele maraton. Aud o căzătură şi un bubuit venind de la etaj. Teddy bate la toba lui. Aceasta îi aparţinuse tatei. Pe vremea când cânta la tobe, într-o-mare-trupă-din-oraş-neştiută-nicăieri, când lucra la un magazin de muzică.

Tata rânjeşte la auzul gălăgiei făcute de Teddy şi, văzându-l, mă străpunge un junghi de durere. Ştiu că este o prostie, dar întotdeauna m-am întrebat dacă tata nu este dezamăgit că n-am devenit pasionată de rock. Am avut de gând. Dar, în clasa a treia, am dat peste violoncel în sala de muzică – mi s-a părut că arată aproape uman. Părea că, de cânţi la el, îţi va spune secretele sale, aşa că am început să cânt. Au trecut aproape zece ani de atunci, dar nu m-am oprit.

— Cam asta a fost în privinţa somnului, ţipă mama, ca să acopere gălăgia făcută de Teddy.

— Ia te uită, zăpada se topeşte deja, spune tata pufăind din pipă.

Mă duc la uşă şi furişez o privire afară. Un petic de soare se iţeşte dintre nori şi aud şiroitul zăpezii care se topeşte. Închid uşa şi mă îndrept înapoi către masă.

— Cred că lumea a reacţionat exagerat, zic eu.

— Poate. Dar ei nu pot redeschide şcolile. Glonţul a ieşit deja pe ţeavă, iar eu mi-am aranjat o zi liberă, spune mama.

— Aşa-i. Dar am putea profita de această ocazie neaşteptată ca să mergem undeva, sugerează tata. Să ne ducem undeva cu maşina. Să-i vizităm pe Henry şi Willow.

Henry şi Willow sunt un fel de prieteni pasionaţi de muzică de-ai mamei şi tatei, care au făcut şi ei un copil şi s-au hotărât să se poarte ca nişte adulţi. Aceştia locuiesc într-o mare clădire a unei ferme. Din hambarul pe care l-au transformat în birou, Henry se ocupă de treburi legate de internet, iar Willow lucrează la un spital din apropiere. Au o fetiţă care este încă bebeluş. Acesta e motivul real pentru care mama şi tata vor să-i viziteze. Teddy tocmai a împlinit opt ani, iar eu – şaptesprezece, ceea ce înseamnă că am depăşit de mult stadiul în care miroseam a lapte şi îi făceam pe adulţi să se topească de drag.

— Putem să ne oprim la BookBarn când ne întoarcem, zice mama.

BookBarn este un magazin uriaş şi prăfuit, cu cărţi vechi. În spate, există un vraf de discuri clasice, fiecare de douăzeci şi cinci de cenţi, din care nimeni nu pare să cumpere, cu excepţia mea. Am o grămadă de asemenea discuri ascunse sub pat. O colecţie de discuri clasice nu este genul de lucru cu care să te lauzi. I le arătasem lui Adam, dar numai după ce eram deja împreună de cinci luni. Mă aşteptasem ca el să râdă. E un tip atât de tare, cu jeanşii lui tronconici, bluzele lungi şi negre, demodatele tricouri punk-rock şi tatuajele iscusite. În orice caz, nu este genul care să se combine cu cineva ca mine. Acesta a fost motivul pentru care, când l-am zărit prima dată privindu-mă, în sala de muzică de la şcoală, cu doi ani în urmă, fusesem convinsă că îşi râde de mine şi mă ascunsesem de el.

Oricum, el n-a râs. S-a dovedit că avea sub pat o colecţie prăfuită de discuri punk-rock.

— Putem, de asemenea, să ne oprim la bunici pentru o cină timpurie, spune tata întinzându-se după telefon. O să te aducem în timp util ca să te poţi duce la Portland, adaugă el în vreme ce formează numărul.

— Sunt de acord, zic eu.

Nu este momeala cu BookBarn sau faptul că Adam e în turneu, sau că prietena mea cea mai bună, Kim, este ocupată cu confecţionarea albumului anual. Nu-i nici măcar faptul că violoncelul meu e la şcoală ori că aş putea să stau acasă şi să mă uit la televizor sau să dorm. Pur şi simplu, aş vrea să ies cu familia mea. Acesta este un alt lucru care nu ai vrea să se ştie despre tine, dar Adam îl înţelege.

— Teddy, îl strigă tata. Îmbracă-te. Plecăm într-o aventură.

Teddy îşi termină soloul la tobă cu un bubuit de talgere. O clipă mai târziu, năvăleşte în bucătărie complet îmbrăcat, de parcă îşi trăsese hainele pe el în timp ce aluneca pe balustrada de lemn a scărilor din casa noastră victoriană străbătută de curenţi.

— Şcoala e închisă peste vară… cântă el.

— Alice Cooper? întreabă tata. Chiar n-avem niciun standard? Cântă măcar ceva de Ramones[3].

— Şcoala s-a închis pentru totdeauna, cântă Teddy acoperind protestele tatei.

— Întotdeauna optimist, comentez eu.

Mama râde. Pune o farfurie cu clătite puţin cam arse pe masa din bucătărie.

— Mănâncă, familie!

---

[3] Trupă rock americană, 1974–1996 (n.tr.).

8.17 a.m.

Ne îngrămădim în maşină, un Buick ruginit, care era deja vechi când bunicul ni l-a făcut cadou, după naşterea lui Teddy. Mama şi tata îmi propun să conduc, dar eu refuz. Tata se aşază la volan. Îi place să conducă acum. Ani întregi, refuzase cu încăpăţânare să-şi ia permis de conducere, insistând să se ducă peste tot cu bicicleta.

Pe vremea când cânta, faptul că nu voia să conducă însemna ca, în turnee, tovarăşii săi de trupă să fie priponiţi pe scaunul şoferului. Aceştia obişnuiau să-şi dea semnificativ ochii peste cap. Mama făcuse mai mult de-atât. Îl bătuse la cap, îl luase cu binişorul şi uneori ţipase la tata să-şi ia carnet, dar el insistase că preferă puterea pedalelor.

— Ei bine, atunci n-ai decât să te apuci să construieşti o bicicletă care să poată duce o familie de trei persoane şi, în acelaşi timp, să ne ferească de ploaie, îi ceruse ea.

La care tata râdea întotdeauna şi spunea că o să se ocupe de asta.

Dar, când mama a rămas însărcinată cu Teddy, a pus piciorul în prag. „Destul", a zis ea. Tata a părut să înţeleagă că se schimbase ceva. A încetat să mai discute în contradictoriu şi şi-a luat permisul. De asemenea, s-a dus din nou la şcoală şi şi-a luat atestatul de profesor. Cred că era în regulă să fii infantil când aveai doar un copil. Dar, cu doi, era timpul să te maturizezi. Era timpul să începi să porţi cravată.

Avea una în dimineaţa aceasta, dar şi o haină sport, pepit şi pantofi cu model retro.

— Văd că eşti foarte potrivit îmbrăcat pentru zăpadă, spun eu.

— Sunt precum clădirea poştei, răspunde tata îndepărtând zăpada de pe maşină cu unul dintre dinozaurii din plastic ai lui Teddy. Nici ploaia, nici zloata şi nici măcar un centimetru de zăpadă n-o să mă convingă să mă îmbrac ca un tăietor de lemne.

— Hei, rudele mele erau tăietori de lemne, îl avertizează mama.

Nu râde de pădurarii de doi bani.

— Nici prin cap nu-mi trece, răspunde tata. Doar evidenţiam un contrast stilistic.

Tata trebuie să dea de câteva ori la cheie înainte ca maşina să se trezească la viaţă. Ca de obicei, se dă o bătălie pentru alegerea muzicii.

Mama vrea NPR[4]. Tata vrea Frank Sinatra. Teddy vrea *SpongeBob SquarePants*[5]. Eu vreau muzică clasică, dar, recunoscând că sunt singura amatoare din familie a acestui gen, accept să fac un compromis şi să ascultăm Shooting Star. Tata negociază afacerea.

— Fiindcă nu mergem azi la şcoală, ar trebui să ascultăm ştirile o vreme, ca să nu fim ignoranţi…

— Cred că asta-i, de fapt, ignoranţa, spune mama.

Tata îşi dă ochii peste cap, strânge mâna mamei şi îşi drege vocea în stilul său didactic.

— După cum spuneam, întâi NPR, apoi, când se termină ştirile, postul de muzică clasică. Teddy, n-o să te torturăm cu asta. Poţi să foloseşti căştile, zice tata, începând să decupleze CD-playerul portabil pe care îl ataşase radioului maşinii. Dar nu ai voie să-l asculţi pe Alice Cooper la mine în maşină. Îţi interzic. Tata se întinde spre torpedou, pentru a vedea ce conţine.

— Ce spui de Jonathan Richman[6]?

— Vreau Spongebob. Este în aparat, ţipă Teddy ţopăind şi arătând spre CD-player.

Clătitele cu fulgi de ciocolată şi sirop nu făcuseră decât să-i amplifice agitaţia extremă.

— Fiule, îmi frângi inima, glumeşte tata.

Şi eu, şi Teddy am crescut cu acordurile tembele ale lui Jonathan Richman, care este idolul muzical incontestabil al mamei şi al tatei.

---

[4] Postul naţional de radio (n.tr.).

[5] Serial de desene animate nominalizat la premiul Emmy (n.tr.).

[6] Cântăreţ american, cantautor şi chitarist (n.tr.).

Odată făcută alegerea temelor muzicale, pornim la drum. Pe şosea sunt petice de zăpadă, însă majoritatea s-au topit. Dar acesta este Oregonul. Drumurile sunt întotdeauna umede. Mama obişnuia să glumească pe seama faptului că, abia când străzile sunt uscate, oamenii dau de bucluc.

— Devin încrezători, lasă prudenţa de-o parte şi gonesc ca apucaţii. Poliţiştii nu mai pridídesc să dea amenzi pentru viteză.

Îmi sprijin capul de geam, urmărind peisajul care se derulează – un tablou cu brazi de culoare verde-închis punctaţi cu zăpadă, fâşii subţiri de ceaţă albă şi, deasupra, nori de furtună cenuşii şi grei. Este atât de cald în maşină, încât geamurile se aburesc întruna şi eu desenez înflorituri în condensul format. După ce se termină ştirile, ascultăm muzică clasică. Aud primele câteva acorduri din *Sonata a treia pentru violoncel,* de Beethoven, chiar bucata pe care trebuia să o exersez în această după-amiază. Mi se pare un fel de coincidenţă cosmică. Mă concentrez asupra notelor, imaginându-mi că eu cânt, simţindu-mă recunoscătoare pentru această şansă de a exersa, bucuroasă să mă aflu într-o maşină încălzită împreună cu sonata şi familia mea. Închid ochii.

Nu te-ai aştepta ca radioul să funcţioneze după aceea. Dar o face.

Maşina este eviscerată. Impactul cu o camionetă de patru tone, care merge cu o sută de kilometri pe oră şi intră direct în laterala dreaptă a maşinii, a avut puterea unei bombe atomice. A smuls uşile, a făcut scaunul pasagerului din faţă să zboare pe geamul şoferului. A lovit şasiul, proiectându-l în salturi pe partea cealaltă a drumului şi a smuls motorul de parcă aceste elemente nu aveau decât fragilitatea unei pânze de păianjen. A spulberat roţile şi capacele roţilor departe în pădure. A aprins stropii împroşcaţi din rezervorul de benzină, aşa încât mici flăcărui sfârâiau pe asfaltul umed.

Şi era atât de mult zgomot. O simfonie de scrâşnete, un cor de bubuituri, o arie a exploziei şi, în final, aplauzele triste ale metalului

dur tăind lemnul moale al copacilor. Apoi s-a lăsat tăcerea, cu o excepţie: *Sonata numărul trei pentru violoncel,* de Beethoven, răsuna încă. Cumva, radioul maşinii este încă legat la baterie, aşa că Beethoven se aude în liniştea din nou instaurată a dimineţii de februarie.

La început, am crezut că totul este în regulă. În primul rând, încă îl auzeam pe Beethoven. Apoi este faptul că stau în picioare, într-un şanţ la marginea drumului. Uitându-mă în jos, la fusta din material de blugi, la cardiganul şi la cizmele negre pe care mi le-am pus azi-dimineaţă, mă gândesc că arată la fel ca atunci când am plecat de-acasă.

Mă urc pe taluz, pentru a vedea mai bine maşina. Nici măcar nu mai arată a maşină. Este un schelet de metal, fără scaune, fără pasageri. Ceea ce înseamnă că restul familiei mele a fost probabil aruncată afară, la fel ca mine. Îmi şterg mâinile de fustă şi păşesc pe drum, în căutarea lor.

Întâi, îl zăresc pe tata. Deşi la câţiva metri distanţă, văd umflătura pe care o face pipa în buzunarul hainei.

— Tata! îl strig eu, dar, în timp ce mă îndrept spre el, asfaltul devine alunecos şi văd bucăţi gri de ceva ce seamănă cu conopida. Îmi dau imediat seama ce este, dar, cumva, nu pot face pe moment legătura cu tatăl meu. Ce îmi vine în minte sunt acele jurnale de ştiri despre tornade şi incendii, cum acestea distrug o casă, însă o lasă intactă pe cea de-alături. Bucăţi din creierul tatei zac pe asfalt. Dar pipa i se află în buzunarul stâng de la piept.

Apoi, o găsesc pe mama. Aproape că nu este deloc sânge pe ea, dar buzele îi sunt deja vinete şi albul ochilor este complet roşu, ca la un vampir dintr-un film horror cu buget redus. Pare total ireală. Şi, văzând-o arătând ca un zombie absurd, mă străbate un fior de panică.

„Trebuie să-l găsesc pe Teddy! Unde este?” Mă răsucesc brusc agitată, ca atunci când îl pierdusem pentru zece minute la supermarket. Fusesem convinsă că a fost răpit. Desigur, se dovedise

că se dusese să cerceteze raionul de dulciuri. Când l-am găsit, n-am ştiu ce să fac – să îl îmbrăţişez sau să ţip la el.

Fug înapoi spre şanţul din care ieşisem şi văd o mână iţindu-se din el.

— Teddy! Sunt aici! ţip eu. Întinde-te. O să te trag.

Dar, când mă apropii, văd strălucirea metalică a unei brăţări de argint, cu mici amulete în formă de violoncel şi chitară. Adam mi-o dăduse când am împlinit şaptesprezece ani. Este brăţara *mea.* O purtam azi-dimineaţă. Mă uit la încheietura mâinii. *Încă* o port.

Mă apropii mai mult şi acum ştiu că nu Teddy zace acolo. Eu zac. Sângele din piept s-a prelins prin cămaşă, fustă şi pulover şi acum curge ca nişte picături de vopsea pe zăpada imaculată. Unul dintre picioare este strâmb, pielea şi muşchiul sunt smulse, aşa că pot vedea aşchiile albe ale osului. Pleoapele îmi sunt coborâte, iar părul castaniu-închis este umed şi năclăit de sânge.

Mă răsucesc. Nu e bine. Aşa ceva nu se poate întâmpla. Suntem o familie, mergem la plimbare. Nu este adevărat. Probabil că am adormit în maşină.

„Nu! Opreşte-te! Te rog, încetează! Te rog, trezeşte-te! ţip eu în aerul îngheţat."

Este frig. Respiraţia mea ar trebui să formeze aburi. Nu o face. Îmi privesc încheietura mâinii, cea care arată bine, neatinsă de sânge şi cheaguri, şi mă ciupesc cât pot de tare.

Nu simt nimic.

Avusesem coşmaruri înainte – coşmaruri în care cădeam, coşmaruri în care cântam-la-violoncel-fără-să-cunosc-notele, coşmaruri în care mă-despărţeam-de-Adam –, dar întotdeauna mi-am putut impune să deschid ochii, să ridic capul de pe pernă, să opresc filmul de groază care se derula în spatele pleoapelor coborâte. Încerc din nou. „Trezeşte-te! ţip eu. Trezeşte-te! Trezeşte-te-trezeşte-te-trezeşte-te!" Dar nu pot. N-o fac.

Apoi, aud ceva. Este muzica. Încă pot auzi muzica. Aşa că mă concentrez asupra ei. Mimez cu mâinile notele *Sonatei numărul trei*

pentru violoncel, de Beethoven, aşa cum fac adesea când ascult piesele la care lucrez. Adam numeşte asta „violoncel aerian”. Întotdeauna mă întreabă dacă, într-o zi, vom putea cânta în duet, el la o chitară aeriană, eu la un violoncel aerian.

— După ce terminăm, putem să ne distrugem instrumentele aeriene, glumeşte el. Ştii că vrei asta.

Cânt, concentrându-mă asupra acestui lucru până când ultima fărâmă de viaţă dispare din maşină şi muzica moare odată cu ea.

Nu mult după aceea s-au auzit sirenele.

9.23 a.m.

„Sunt moartă?”

Chiar trebuie să mă întreb acest lucru.

„Sunt moartă?”

La început, a părut evident că sunt. Că întârzierea mea pe-aici era temporară, un antract înainte de lumina strălucitoare şi treaba cu viaţa-care-mi-se-derulează-prin-faţa-ochilor care mă va transporta oriunde urmează să mă duc după aceea.

Doar că paramedicii sunt acum aici împreună cu poliţia şi pompierii. Cineva l-a acoperit pe tata. Un pompier trage fermoarul sacului de plastic în care se află mama. Îl aud vorbind despre ea cu un alt pompier care nu pare a avea mai mult de optsprezece ani. Cel mai în vârstă îi explică faptul că mama a fost probabil lovită prima şi ucisă pe loc, ceea ce explică lipsa sângelui.

— Stop cardiac instantaneu, spune el. Când inima nu poate pompa sânge, nu prea sângerezi. Sângele se prelinge prin orificiile naturale.

Nu mă pot gândi la asta ca întâmplându-i-se mamei. Aşa că, în schimb, mă gândesc cât de potrivit este că ea a fost prima care a primit lovitura, parcă protejându-ne pe noi. Evident, nu a fost alegerea ei, dar era stilul ei.

Dar eu sunt moartă? Eu sunt cea care zace la marginea drumului, cu piciorul atârnând nefiresc, înconjurată de o echipă de bărbaţi şi femei care îmi curăţă frenetic trupul şi îmi inundă venele cu nu ştiu ce. Sunt pe jumătate dezbrăcată, fiindcă paramedicii mi-au rupt partea de sus a cămăşii. Unul dintre sânii mei este descoperit. Ruşinată, îmi întorc privirea.

Poliţia a împrejmuit perimetrul în care s-a produs accidentul şi dirijează maşinile din ambele direcţii să se întoarcă din drum, deoarece şoseaua este închisă. Amabili, poliţiştii propun rute alternative, variante care îi vor duce pe oameni încotro doresc.

Probabil că există locuri unde oamenii din aceste maşini trebuie să ajungă, dar mulţi dintre ei nu se întorc. Ies din maşini, zgribulindu-se de frig. Privesc scena. Apoi, se uită în altă parte, unii dintre ei plângând, o femeie vomând în ferigile de la marginea drumului. Şi, cu toate că ei nu ştiu cine suntem sau ce s-a întâmplat, se roagă pentru noi. Îi simt cum se roagă. Acesta este un alt lucru care mă face să cred că sunt moartă. Asta şi faptul că trupul meu pare complet inert, cu toate că să mă uit la mine, la piciorul pe care răzuirea de asfalt la o sută de kilometri pe oră l-a distrus până la os demonstrează că probabil agonizez. Şi nici nu plâng, deşi *ştiu* că familiei mele i s-a întâmplat ceva de neimaginat. Suntem ca Humpty Dumpty[7] şi nimeni, şi nimic nu ne mai poate face să redevenim ce am fost.

Mă gândesc la toate astea în timp ce o doctoriţă cu pistrui şi păr roşcat, care se ocupă de trupul meu, îmi răspunde la întrebare.

— Comă Glasgow de gradul opt. O intubăm acum! ţipă ea.

Împreună cu un medic cu bărbia proeminentă, mi-a îndesat un tub pe gât, i-a pus o pungă care avea un balon ataşat şi a început să pompeze.

— Când ajunge elicopterul?

---

[7] Lucru sau persoană care, odată aruncat/ă sau distrus/ă, nu mai poate fi recuperat/ă sau reparat/ă (n.tr.).

— În zece minute, răspunde medicul. În alte douăzeci, va fi în oraş.

— O s-o ducem acolo în cincisprezece, chiar dacă trebuie să bagi viteză-n draci.

Îmi dau seama ce gândeşte tipul. Că n-o să-mi folosească la nimic dacă asta o să-i facă să se prăbuşească şi trebuie să fiu de acord. Dar el nu spune nimic. Doar îşi încleştează fălcile. M-au urcat în ambulanţă. Tipa cu părul roşu se urcă împreună cu mine. Apasă punga cu o mână, iar cu cealaltă îmi reglează perfuzia şi porneşte monitoarele. Apoi, îmi netezeşte o buclă de pe frunte.

— Rezistă, draga mea, îmi spune ea.

* * *

Mi-am susţinut primul recital când aveam zece ani. Deja cântam la violoncel de doi ani. La început, doar la şcoală, la orele de muzică. A fost o întâmplare că aveau un violoncel – erau foarte scumpe şi fragile. Dar un bătrân profesor de literatură murise şi, prin testament, lăsase şcolii bunurile sale. În general, violoncelul stătea ascuns într-un colţ. Majoritatea copiilor doreau să înveţe să cânte la chitară sau la saxofon. Când i-am anunţat pe mama şi pe tata că urma să devin violoncelistă, amândoi au izbucnit în râs. Mai târziu, şi-au cerut scuze, pretinzând că imaginea trupului meu micuţ cu un instrument atât de mătăhălos între picioarele ca nişte fuse îi făcuse să nu se poată controla. Odată ce şi-au dat seama că vorbesc serios, şi-au înghiţit chicotelile şi au afişat expresii încurajatoare.

Dar reacţia lor mă durea încă – într-un mod despre care nu le-am spus niciodată şi într-un fel pe care nu sunt sigură că l-ar fi înţeles, chiar dacă le-aş fi vorbit despre asta. Uneori, tata zicea în glumă că, probabil, la maternitate, am fost înlocuită din greşeală cu alt bebeluş, pentru că nu semănăm cu nimeni din familie. Toţi sunt blonzi şi au pielea albă, iar eu reprezint imaginea lor pe negativ – păr castaniu şi ochi întunecaţi. Dar, pe măsură ce înaintam în vârstă,

gluma tatei căpăta semnificaţii mai profunde decât cred că intenţionase.

Câteodată, mă simţeam de parcă aş fi provenit din altă familie. Nu semănam cu tata – sociabil, ironic – sau cu mama – impertinentă. Şi, ca pentru a pune capăt discuţiilor, în loc să învăţ să cânt la chitară electrică, am ales violoncelul.

Dar, în familia mea, să cânţi era mai important decât ce anume cânţi, aşa că, atunci când – după câteva luni – devenise clar că dragostea mea pentru violoncel nu era doar o pasiune trecătoare, părinţii mei mi-au închiriat unul, astfel încât să pot exersa acasă. În cele din urmă, gamele şi acordurile neîndemânatice au dus la cântecele copilăreşti şi apoi la piese simple, până când am ajuns la suitele lui Bach. La şcoală, nu aveam cine ştie ce ore de muzică, aşa că mama mi-a găsit un profesor particular, un elev de liceu care venea o dată pe săptămână. De-a lungul anilor, s-a perindat o întreagă pleiadă de elevi care m-au meditat şi apoi, după ce cunoştinţele mele le-au depăşit pe ale lor, ai mei profesori-elevi au început să mă acompanieze.

Situaţia aceasta a continuat până în clasa a noua, când tata, care o cunoştea pe profesoara Christie de pe vremea când lucrase la magazinul de muzică, a întrebat-o dacă ar vrea să-mi dea lecţii în particular. Ea a fost de acord să mă asculte cum cânt, fără să se aştepte la cine ştie ce, ci ca o favoare pentru tata, după cum mi-a mărturisit mai târziu. Ea şi tata au ascultat la parter în timp ce eu, în camera mea, exersam o sonată de Vivaldi. Când am coborât pentru cină, s-a oferit să se ocupe de mine.

Totuşi, am avut un recital cu mulţi ani înainte să o întâlnesc. Acesta s-a desfăşurat într-o sală de spectacole din oraş, unde, de obicei, cântau trupele locale, aşa că acustica era cumplită pentru muzica clasică neamplificată. Am cântat un solo pentru violoncel,

de Ceaikovski, „Zâna dulciurilor”[8].

În culise, ascultându-i pe ceilalţi copii scârţâind la vioară şi încurcându-se printre clapele pianului, m-a copleşit tracul. O luasem la goană pe uşă, mă ghemuisem pe veranda de afară şi îmi îngropasem capul în palme. Profesorul meu elev a intrat într-o uşoară panică şi a trimis o poteră să mă caute.

Tata m-a găsit. Tocmai îşi începuse transformarea din hipiot în adult, aşa că purta un costum retro, o curea din piele cu ţinte şi ghete negre.

— Te simţi bine, Mia mimoza? m-a întrebat el, aşezându-se lângă mine, pe trepte.

Am clătinat din cap, prea ruşinată ca să vorbesc.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu pot să fac asta, am plâns eu.

Tata şi-a ridicat una dintre sprâncenele stufoase şi m-a fixat cu ochii lui albaştri-cenuşii. Parcă ar fi studiat vreun exemplar aparţinând unei specii misterioase şi încerca să-şi dea seama ce-i cu el. Dintotdeauna fusese membru al vreunei trupe. Evident, *niciodată* nu simţise ceva atât de jalnic precum tracul.

— Ei bine, ar fi păcat, a spus tata. Aveam un cadou foarte interesant pe care voiam să ţi-l dau după recital. Mai reuşit decât florile.

— Dă-l altcuiva. Nu pot să mă duc pe scenă. Nu sunt ca tine sau mama, nici măcar ca Teddy.

Pe vremea aceea, Teddy avea şase luni, dar deja era clar că avea o personalitate mai puternică şi mai multă vervă decât voi avea eu vreodată. Şi, desigur, era blond cu ochi albaştri. Chiar dacă n-ar fi fost aşa, se născuse într-o maternitate particulară, nu în spital, aşa că nu exista nicio şansă a unei înlocuiri accidentale a copiilor.

— E adevărat, a rostit tata gânditor. Când Teddy şi-a susţinut

---

[8] Variaţiune în opera *Spărgătorul de nuci* (n.tr.).

primul concert la harpă, a fost de un calm de gheaţă. Un adevărat copil-minune.

Am râs printre lacrimi. Drăgăstos, tata m-a cuprins cu braţul.

— Ştii, eu tremuram ca piftia înainte de spectacole.

M-am uitat la tata, care întotdeauna părea a fi convins că deţine adevărul absolut în legătură cu orice pe lumea asta.

— Spui asta doar ca să mă încurajezi.

A clătinat din cap.

— Nu, nu-i adevărat. A fost cumplit. Şi nu eram decât toboşarul, care stătea în spate. Nimeni nu-mi acorda nicio atenţie.

— Şi ce-ai făcut? am întrebat eu.

— S-a îmbătat, a intervenit mama, iţindu-şi capul pe uşă. Purta o fustă neagră din vinilin, un top roşu şi pe Teddy, care saliva fericit în portbebeul lui. Două păhărele cu tărie înainte de spectacol. Nu-ţi recomand.

— Mama ta are dreptate probabil, a zis tata. Serviciile sociale strâmbă din nas când copiii de zece ani se îmbată. În afară de asta, faptul că am scăpat beţele şi am vomat pe scenă n-a însemnat mare lucru, a fost punk, dar n-ar fi indicat ca tu să scapi arcuşul şi să miroşi ca o distilerie. Voi, cei care cântaţi muzică clasică, sunteţi atât de snobi.

Am izbucnit în râs. Încă eram speriată, dar era cumva liniştitor să mă gândesc că poate moştenisem tracul de la tata. Până la urmă, nu eram copilul altcuiva.

— Dacă greşesc? Dacă o să fiu îngrozitoare?

— Am veşti pentru tine, Mia. O să fie tot soiul de oameni îngrozitori acolo, aşa că n-o să ieşi în evidenţă, a spus mama.

Teddy a scâncit în semn că era de acord.

— Serios, cum scapi de trac?

Tata zâmbea încă, dar mi-am dat seama că devenise serios fiindcă şi-a încetinit ritmul vorbelor.

— Nu scapi. Pur şi simplu, îi faci faţă. Rezişti.

Aşa că m-am dus pe scenă. N-am strălucit. N-am obţinut glorie

sau ovaţiile spectatorilor ridicaţi în picioare, dar nici n-am zbârcit-o cu totul. Şi, după recital, mi-am căpătat cadoul. Se afla pe locul pasagerului din faţă şi părea la fel de uman ca violoncelul de care fusesem atrasă cu doi ani înainte. Nu era închiriat. Era al meu.

10.12 a.m.

Când ambulanţa mea ajunge la cel mai apropiat spital – nu cel din oraşul meu, ci la o mică unitate locală, care arată mai curând ca o casă străveche decât ca un centru medical –, medicii se grăbesc să mă ducă înăuntru.

— Cred că avem un plămân colabat. Puneţi-i o sondă de intubaţie şi luaţi-o de aici! ţipă drăguţa doctoriţă cu păr roşu, în timp ce mă pasează unei echipe de asistente şi medici.

— Unde sunt ceilalţi? întreabă un bărbos îmbrăcat în halat.

— Celălalt şofer are o comoţie uşoară şi este tratat la locul accidentului. Părinţii fetei au decedat pe loc. Băiatul, de aproximativ şapte ani, o să ajungă imediat.

Uşurată, am tras aer în piept de parcă îmi ţinusem respiraţia în ultimele douăzeci de minute. După ce m-am văzut în acel şanţ, nu mai fusesem în stare să-l caut pe Teddy. Dacă păţise ca mama şi tata, ca mine, eu… eu nici măcar nu voiam să mă gândesc la o asemenea eventualitate. Dar nu. El trăieşte.

Personalul medical mă duce într-o mică încăpere cu lumini strălucitoare. Un doctor îmi şterge pieptul cu o chestie portocalie, apoi bagă în mine un mic tub de plastic. Alt doctor îmi aprinde o lanternă în ochi.

— Nicio reacţie, îi spune el asistentei. Elicopterul a ajuns. Duceţi-o la Traumatologie. Acum!

Se grăbesc să mă scoată de la Urgenţe şi intrăm într-un lift. Trebuie să alerg ca să ţin pasul cu ei. Chiar înainte ca uşile să se închidă, observ că Willow este aici. Ceea ce-i ciudat. Trebuia să îi

vizităm pe ea, pe soţul ei şi pe bebeluş, acasă la ei. A fost chemată la muncă din cauza zăpezii? Din pricina noastră? Se grăbeşte pe holul spitalului, chipul fiindu-i crispat într-o mască de concentrare. Cred că nici nu ştie deocamdată că este vorba despre noi. Poate chiar a încercat să sune, a lăsat un mesaj pe mobilul mamei, scuzându-se că apăruse o urgenţă şi că nu va fi acasă să ne întâmpine.

Uşile liftului s-au deschis chiar pe acoperiş. Un elicopter a cărui elice sfâşia aerul se afla în mijlocul unui mare cerc roşu. Nu mai urcasem niciodată într-un elicopter. Kim, cea mai bună prietenă a mea, o făcuse. Zburase cândva peste muntele St. Helens, împreună cu unchiul ei, un fotograf celebru de la *National Geographic.* Vomase pe el.

— Tocmai vorbea despre flora caracteristică zonelor vulcanice când am vomat chiar pe el şi aparatele lui, mi-a spus Kim a doua zi, în clasă.

Încă mai era puţin lividă din cauza acestei experienţe.

În albumul anual al şcolii, Kim îşi exprimă speranţa de a deveni fotograf. Unchiul ei o luase în această excursie ca o favoare şi pentru a-i cultiva talentul care înmugurea.

— Chiar i-am stricat câteva aparate, s-a lamentat Kim. N-o să mai fiu niciodată fotograf după aşa o ispravă.

— Sunt diverse genuri de fotografi, i-am zis eu. Nu-i neapărat nevoie să zbori cu elicopterul.

Kim a râs.

— Asta-i bine. Pentru că n-o să mă mai urc într-un elicopter câte zile voi avea… Şi nici tu să n-o faci!

Vreau să-i spun lui Kim că, uneori, nu ai de ales.

Trapa elicopterului este deschisă, şi targa mea, cu toate tuburile şi perfuziile, este urcată la bord. Urc şi eu. Un medic se saltă lângă mine, încă strângând ritmic pompiţa de plastic, care se pare că mă ajută să respir. Îndată ce ne ridicăm de la sol, înţeleg de ce i s-a făcut greaţă lui Kim. Un elicopter nu este ca un avion – un glonţ cu o mişcare lină şi rapidă. Un elicopter este, mai curând, ca un puc de

hochei trimis pe cer. Sus, jos. Stânga, dreapta. Nu-mi dau seama cum de aceşti oameni se pot ocupa de mine, cum de pot citit micile diagrame de pe computer, cum de pot pilota chestia asta în timp ce comunică prin căşti informaţii despre mine, cum pot face toate astea în vreme ce elicopterul îi zgâlţâie întruna.

Dăm de un gol de aer şi, în mod normal, asta ar trebui să-mi provoace o senzaţie de greaţă. Dar nu simt nimic, cel puţin nu eu cea care sunt doar spectator. Şi nici eu cea de pe targă nu simt nimic. Din nou, trebuie să mă întreb dacă sunt moartă, dar apoi îmi spun că nu. Ei nu m-ar fi urcat în elicopter, nu am fi zburat peste aceste păduri dese dacă aş fi moartă.

În plus, dacă aş fi moartă, îmi place să cred că mama şi tata ar fi venit după mine deja.

Pot vedea ora la ceasul din bord. Este 10.37. Mă întreb ce se întâmplă pe pământ. A aflat Willow cine erau cei implicaţi în accident? Îi sunase cineva pe bunicii mei? Aceştia locuiesc în oraşul de lângă al nostru şi abia aşteptam să iau masa cu ei. Bunicul pescuieşte şi afumă somon şi stridii şi probabil că asta am fi mâncat, cu pâine neagră făcută de bunica. Apoi, ea l-ar fi dus pe Teddy în oraş, la uriaşele tomberoane pentru gunoi reciclabil, şi l-ar fi lăsat să caute reviste. În ultima vreme, dezvoltase o pasiune pentru *Reader's Digest.* Îi place să decupeze benzile desenate şi să facă apoi colaje.

Mă întreb ce face Kim. Azi, nu se ţin ore. Mâine, probabil că nu o să mă duc la şcoală. Bănuiesc că o să creadă că lipsesc pentru că am stat târziu ascultându-i pe Adam şi trupa Shooting Star în Portland.

Portland. Sunt aproape sigură că într-acolo sunt transportată. Pilotul elicopterului tot vorbeşte despre Traumatologie Unu. Dincolo de geam se zăreşte silueta vârfului muntelui Hood.

Asta înseamnă că Portland este aproape.

Se află Adam acolo deja? Noaptea trecută, a cântat în Seattle, dar el este întotdeauna plin de adrenalină după un spectacol, iar şofatul îl ajută să se liniştească. De obicei, membrii trupei sunt bucuroşi să-l

lase pe el să conducă în vreme ce ei trag un pui de somn. Dacă a ajuns în Portland, probabil că încă doarme. Când se trezeşte, va bea cafea la Hawthorne? Poate că îşi va lua o carte şi se va duce în Grădina Japoneză? Asta am făcut ultima dată când m-am dus în Portland cu el, doar că atunci era mai cald. Mai târziu în această după-amiază, ştiu că trupa va face o verificare a sunetului. Apoi, Adam va ieşi să mă aştepte. La început, se va gândi că întârzii. De unde să ştie că, de fapt, am venit mai devreme? Că am ajuns în Portland în această dimineaţă, în vreme ce zăpada se topea încă.

* * *

— Ai auzit vreodată de Yo-Yo Ma? m-a întrebat Adam.

Era în primăvara primului meu an la liceu şi celui de-al doilea an al lui. Până atunci, timp de câteva luni, Adam mă urmărise cântând în sala de muzică. Mergeam la o şcoală publică, dar era una dintre acelea cu vederi progresiste, despre care se tot scria în revistele de circulaţie naţională datorită atenţiei pe care o acorda artelor. Aveam o grămadă de timp liber în care pictam în ateliere sau cântam. Eu preferam cabinele izolate fonic din aripa destinată muzicii. Şi Adam petrecea acolo foarte multă vreme, cântând la chitară. Nu la chitara electrică pe care o folosea când cânta cu trupa. Doar melodii acustice.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Toată lumea a auzit de Yo-Yo Ma.

Adam a rânjit. Pentru prima dată, am observat că, atunci când zâmbea, unul dintre colţurile gurii i se ridica. Şi-a ridicat degetul mare, pe care avea un inel, şi l-a îndreptat către şcoală.

— Nu cred că vei găsi aici cinci oameni care au auzit de Yo-Yo Ma. Şi, că veni vorba, ce fel de nume e acesta? Provine din ghetou sau ceva de genul ăsta? Yo Mama?

— Este chinezesc.

Adam a clătinat din cap şi a râs.

— Cunosc o grămadă de chinezi. Au nume ca Wei Chin. Sau Lee

cumva. Nu Yo-Yo Ma.

— Nu poţi să-l blasfemiezi pe maestru, am spus eu.

Dar apoi am râs forţat. Durase câteva luni să mă conving că Adam nu-şi râdea de mine şi apoi am început să avem acele scurte conversaţii pe coridor.

Oricum, atenţia pe care mi-o acorda m-a surprins. Nu că Adam ar fi fost un tip din cale-afară de popular. Nu era sportiv sau genul care părea că va avea succes în viaţă. Dar era interesant. Interesant deoarece cânta într-o trupă cu nişte oameni care învăţau la colegiul din oraş. Interesant pentru că avea un stil propriu de rocker, procurat din magazinele cu haine la mâna a doua sau vânzări din garaj, nu din prăvăliile de profil. Interesant fiindcă părea perfect fericit să stea în sala de mese, cufundat într-o carte, nu doar pretinzând că într-adevăr citeşte doar pentru că nu avea cu cine să stea. Nici vorbă să fie aşa. Avea un mic grup de prieteni şi un mare grup de admiratori.

Dar nici eu nu eram vreo tocilară. Aveam amici şi o cea mai bună prietenă cu care stăteam la prânz. Aveam şi alţi prieteni buni în tabăra de muzică unde mergeam vara. Oamenii mă plăceau destul de mult, dar nu prea mă cunoşteau. În clasă, eram tăcută. Nu ridicam mâna foarte des şi nici nu-i enervam pe profesori. Şi eram ocupată, îmi petreceam mult timp exersând sau cântând într-un cvartet de coarde sau luând lecţii de teorie la colegiul comunitar. Copiii erau suficient de drăguţi cu mine, însă aveau tendinţa de a mă trata ca pe un adult. Un alt profesor. Iar cu profesorii nu se flirtează.

— Ce-ai zice dacă ţi-aş spune că am bilete la concertul maestrului? m-a întrebat Adam cu o strălucire în ochi.

— Fii serios. N-ai! am răspuns eu, îmbrâncindu-l puţin mai tare decât intenţionasem.

Adam s-a prefăcut că se izbeşte de peretele de sticlă. Apoi, s-a scuturat de praf.

— Ba da. La Schnitzle, în Portland.

— E Arlene Schnitzer Hall. Ține de Symphony.

— Exact despre asta-i vorba. Am bilete. Două. Te interesează?

— Vorbeşti serios? Da! Voiam cu disperare să merg, însă un bilet costă vreo opt dolari. Stai, cum ai făcut rost de bilete?

— Un prieten de familie le-a dat părinţilor mei, dar ei nu se pot duce, a răspuns Adam repede. Oricum, va fi vineri seară. Dacă vrei, te iau cu maşina la cinci jumate şi mergem în Portland împreună.

— Bine, am acceptat eu de parcă era cel mai firesc lucru.

Totuşi, vineri după-amiază, eram mai agitată decât dacă aş fi băut o stacană din cafeaua extrem de tare pe care o consumase tata în timp ce studia pentru examenele de diplomă din iarna trecută.

Nu Adam mă făcea să fiu nervoasă. Mă simţeam deja destul de relaxată în preajma lui. Ci nesiguranţa. Ce era asta de fapt? O întâlnire? O favoare făcută de un prieten? Milă? Nu-mi plăcea să mă aflu pe un teren nesigur, cum nu-mi plăcea să bâjbâi o melodie nouă. De aceea exersam atât de mult, ca să ajung pe pământ solid şi apoi să mă ocup de fineţuri.

Mi-am schimbat hainele de vreo şase ori. Teddy, un puşti de grădiniţă pe vremea aceea, se afla în dormitorul meu şi trăgea de pe rafturi cărţile cu benzi desenate ale lui Calvin şi Hobbes, pretinzând că le citeşte. A izbucnit în hohote de râs, dar nu am fost sigură dacă erau comicăriile lui Calvin sau ale mele motivul exuberanţei sale.

Mama şi-a băgat capul în cameră, ca să vadă ce făceam.

— E doar un tip, Mia, a spus ea când m-a văzut atât de nervoasă.

— Mda, dar e primul tip cu care mă duc la o eventuală întâlnire, am zis eu. Aşa că nu ştiu dacă să port haine potrivite unei întâlniri sau unui spectacol de muzică simfonică – nici măcar nu ştiu dacă, aici, oamenii se îmbracă special pentru aşa ceva. Sau să mă îmbrac normal, în caz că *nu* este o întâlnire?

— Pur şi simplu, poartă ceva care îţi face plăcere, mi-a sugerat ea. În felul ăsta, o să te simţi bine.

Sunt sigură că mama n-ar fi avut asemenea probleme dacă ar fi fost în locul meu. În pozele ei şi ale tatei din zilele de început ale

relației lor, arăta ca o combinație între o sirenă din anii ’30 şi o motociclistă, cu părul foarte scurt, ochii mari şi albaştri conturați cu dermatograful, trupul subțire, totdeauna într-o poziție sexy, înveşmântat cu o cămaşă vintage, dantelată şi cu broderii, combinată cu pantaloni strâmți, din piele.

Am oftat. Aş fi vrut să fiu atât de îndrăzneață. Până la urmă, am ales o cămaşă neagră şi lungă şi un pulover maro, cu mâneci scurte. Nimic sofisticat. Ceea ce mă caracteriza, bănuiesc.

Când Adam a venit îmbrăcat într-un costum din şagrin şi pantofi retro, cu talpă de crep (o ținută care l-a impresionat pe tata), mi-am dat seama că *era,* într-adevăr, o întâlnire. Desigur, era posibil ca Adam să se fi îmbrăcat aşa pentru concert, iar un costum gen anii ’60 să fie interesanta lui părere despre ce presupune o vestimentație formală, dar ştiam că este mai mult decât atât. Părea emoționat când a dat mâna cu tata şi i-a spus că are vechea colecție de CD-uri ale trupei acestuia.

— Le foloseşti pe post de suport pentru pahare, sper, a zis tata.

Adam a părut surprins, neobişnuit ca un părinte să fie mai sarcastic decât copilul, presupun.

— Să nu o luați razna prea tare, copii. Ştiu că au fost oameni răniți la ultimul spectacol Yo-Yo Ma, a spus mama în urma noastră în timp ce traversam peluza.

— Părinții tăi sunt foarte tari, a zis Adam, deschizându-mi portiera.

— Ştiu, am răspuns eu.

Ne-am îndreptat spre Portland, discutând diverse fleacuri. Adam a interpretat fragmente din muzica unor trupe care îi plăceau, un trio pop suedez, care părea monoton, apoi un grup din Islanda, care chiar mi-a plăcut. Ne-am rătăcit puțin prin oraş, aşa că am ajuns la sala de concert cu doar câteva minute înainte de spectacol.

Locurile noastre erau la balcon. Nu era prea grozav. Dar nu te duci la Yo-Yo Ma pentru privelişte, iar muzica era incredibilă. Omul

are un stil special de a face violoncelul să sune ca o femeie care ţipă, iar în clipa următoare ca un copil plângând. Ascultându-l, întotdeauna îmi amintesc motivul pentru care am început să cânt la violoncel – că există ceva atât de uman şi expresiv în cântecul lui.

Când a început concertul, m-am uitat cu coada ochiului la Adam. Părea să aprecieze ceea ce se întâmpla, dar privea mereu programul, probabil numărând părţile din concert rămase până la pauză. Mi-am făcut griji că se plictisea, dar, după o vreme, am fost prea captivată de muzică pentru a-mi mai păsa.

Apoi, când Yo-Yo Ma a cântat „Le Grand Tangou", Adam s-a aplecat şi m-a luat de mână. În orice alt context, ar fi fost aiurea – un gest de plictiseală. Dar Adam nu se uita la mine. Avea ochii închişi şi se legăna uşor. Şi el era pătruns de muzică. I-am strâns şi eu mâna şi am rămas aşa până la sfârşitul concertului.

După aceea, am băut cafea şi am mâncat gogoşi, şi ne-am plimbat pe malul râului. Se lăsa ceaţa, iar el şi-a scos haina şi mi-a pus-o pe umeri.

— De fapt, n-ai căpătat biletele de la un prieten de familie, aşa-i? l-am întrebat eu.

M-am gândit că va începe să râdă sau îşi va ridica braţele în semn că se predă, aşa cum făcea când nu mai avea replică. Dar el m-a privit drept în ochi, iar eu am văzut nuanţele de verde şi căprui, şi gri din ai lui. A clătinat din cap.

— Sunt bani pe care i-am câştigat din bacşişurile obţinute în două săptămâni de livrat pizza, a recunoscut el.

M-am oprit. Auzeam apa izbindu-se de mal.

— De ce? am întrebat. De ce eu?

— N-am mai văzut pe nimeni care să fie atât de pătruns de muzică aşa cum eşti tu. De asta îmi place să te urmăresc când exersezi. Îţi apare o cută atât de drăguţă pe frunte, chiar aici, a spus Adam, atingându-mă chiar deasupra nasului. Sunt obsedat de muzică, dar nici măcar eu nu intru în transă cum o faci tu.

— Şi ce? Reprezint un fel de experiment social pentru tine? Am

vrut să fie un fel de glumă, dar a sunat amar.

— Nu, nu eşti un experiment, a zis Adam.

Vocea lui era aspră şi strangulată.

M-a cuprins un val de fierbinţeală şi am simţit că roşesc. Mi-am privit pantofii. Ştiam că Adam se uită la mine la fel de sigur cum ştiam că, dacă îmi ridicam capul, avea să mă sărute. Şi m-a surprins să constat cât de mult voiam să fiu sărutată de el, să realizez că mă gândisem la asta atât de des, încât memorasem exact forma buzelor sale, că îmi imaginasem cum îmi trec degetul peste despicătura din bărbia lui.

Am clipit, ridicându-mi privirea. Adam aştepta.

Aşa a început.

12.19 p.m.

O grămadă de lucruri sunt în neregulă cu mine.

Se pare că am un plămân colabat. Splina ruptă. Hemoragie internă, din sursă necunoscută. Şi, cel mai grav, contuzii ale creierului. Mai am şi câteva coaste rupte. Răni la picioare, care necesită grefe de piele. La fel şi pe faţă, impunându-se o operaţie estetică. Dar, după cum comentau doctorii, numai dacă am noroc.

Deocamdată, chirurgii trebuie să-mi scoată splina, să-mi introducă o nouă sondă de drenaj în plămân şi să ligatureze vasele care provocau hemoragia internă. Nu prea pot face mare lucru pentru creierul meu.

— Va trebui să aşteptăm, să vedem cum evoluează, spune unul dintre chirurgi, privind tomografia capului meu. Între timp, sună la banca de sânge. Am nevoie de două unităţi de grupa zero negativ acum şi două de rezervă.

Zero negativ. Grupa mea de sânge. Habar n-aveam. Nu că aş fi avut nevoie să mă gândesc la asta vreodată. Nu mai fusesem niciodată într-un spital, dacă nu puneam la socoteală vizita la

Urgenţe atunci când îmi tăiasem glezna cu o sticlă spartă. Nici măcar nu avusesem nevoie de copci, doar un vaccin antitetanic.

În sala de operaţii, doctorii discută despre muzica pe care să o asculte, aşa cum făcuserăm şi noi în dimineaţa aceasta. Un tip vrea jazz. Altul vrea rock. Anestezista, care stă în picioare lângă capul meu, doreşte ceva clasic. Îi susţin alegerea şi mi se pare că asta a ajutat, pentru că apare un CD cu Wagner, deşi nu chiar „Cavalcada valkiriilor" avusesem în minte. Sperasem că va fi ceva puţin mai uşor. Eventual, *Anotimpurile,* de Vivaldi.

Sala de operaţii este mică şi aglomerată, plină de lumini strălucitoare, care clipesc şi nu fac decât să sublinieze neorânduiala din încăpere. Nu este ca la televizor, unde sălile de operaţii reprezintă scene imaculate în care şi-ar avea locul un cântăreţ de operă *şi* publicul său. Duşumeaua, deşi admirabil de strălucitoare, este uzată şi cu urme ruginii, care probabil sunt vechi pete de sânge.

Sânge. Este pretutindeni. Nu-i deranjează deloc pe doctori. Aceştia taie şi cos, şi îl absorb, lucrând printr-un adevărat fluviu de sânge, ca şi cum ar spăla vase într-o apă plină de săpun. În tot acest timp, pompează permanent altul în venele mele.

Chirurgul care voia să asculte rock transpiră din abundenţă. Una dintre asistente trebuie să îl tamponeze periodic cu o bucată de tifon pe care o ţine între nişte cleşti. La un moment dat, masca lui devine udă de transpiraţie şi trebuie să o înlocuiască.

Anestezista are mâini blânde. Stă lângă capul meu, urmărindu-mi semnele vitale, reglând cantităţile de lichide şi gaze, şi medicamente pe care ei mi le dau. Probabil că face o treabă bună, fiindcă se pare că nu simt nimic, cu toate că trupul îmi este brutalizat. Este o muncă dură şi murdară, n-are nicio legătură cu jocul Operaţia pe care îl jucam când eram copii şi care presupunea să fii atent să nu atingi nimic când îndepărtai un os, altfel pornea o sonerie.

Gândindu-se la altceva, anestezista îmi atinge fruntea. Este un gest pe care mama obişnuia să-l facă atunci când răceam sau mă

apuca una dintre acele dureri de cap atât de puternice, încât îmi venea să-mi tai o venă de la tâmplă, doar ca să scadă presiunea.

Am ascultat deja de două ori CD-ul cu muzica lui Wagner. Doctorii se decid că este cazul să schimbe genul. Jazzul are câştig de cauză. Oamenii presupun mereu că, deoarece cânt muzică clasică, sunt fan al jazzului. Nu sunt. Tata este. Îi place mult, mai ales chestiile acelea sălbatice din ultima perioadă a lui Coltrane. El spune că jazzul este muzica punk a oamenilor în vârstă. Ceea ce presupun că ar fi o explicaţie, pentru că nu-mi place nici genul punk.

Operaţia continuă. Sunt epuizată. Nu pricep cum de medicii mai sunt în stare să-şi facă treaba. Par liniştiţi, dar cred că este mai greu decât să alergi la maraton.

Am început să nu mai fiu atentă. Apoi, am început să mă întreb despre starea în care mă aflu. Dacă nu sunt moartă – iar aparatul care îmi monitorizează inima clipeşte în continuare, aşa că presupun că nu sunt –, dar nici nu mă aflu în trupul meu, pot să mă duc undeva? Sunt fantomă? M-aş putea transporta pe o plajă din Hawaii? Pot să ajung la Carnegie Hall[9], în New York? Pot să mă duc la Teddy?

Doar de dragul încercării, mişc din nas ca Samantha din *Ce vrăji a mai făcut nevasta mea?* Nu se întâmplă nimic. Pocnesc din degete. Pocnesc din călcâie. Sunt tot aici.

Mă hotărăsc să încerc ceva mai simplu. Mă gândesc să intru în zid, imaginându-mi că voi trece prin el şi voi ajunge pe partea cealaltă. Doar că, atunci când încerc să fac asta, mă lovesc de el.

O asistentă năvăleşte în sală cu o pungă cu sânge şi, înainte ca uşile să se închidă în urma ei, mă strecor afară. Mă pomenesc pe holul spitalului. O mulţime de doctori şi asistente în costume

---

[9] Sală de concerte din Manhattan, proiectată de arhitectul William Burnet Tuthill şi construită de filantropul Andrew Carnegie în 1891, fiind una dintre cele mai prestigioase din lume (n.tr.).

albastre şi verzi forfotesc peste tot. O femeie aflată pe o targă, cu părul sub o cască de baie transparentă şi cu o perfuzie în braţ, strigă:

— William, William.

Merg puţin mai departe. Există şiruri de saloane, toate pline de oameni inconştienţi. Dacă pacienţii din aceste încăperi sunt asemenea mie, de ce nu le pot vedea spiritele din afara trupurilor? Oare toată lumea hoinăreşte vraişte, aşa cum se pare că fac eu? Chiar aş vrea să întâlnesc pe cineva la fel ca mine. Am câteva întrebări. De pildă, ce-i cu starea în care mă aflu şi cum ies din ea? Cum intru la loc în trupul meu? Trebuie să aştept ca doctorii să mă trezească? Dar nu este nimeni asemenea mie prin preajmă. Probabil, ceilalţi şi-au dat seama cum să ajungă în Hawaii.

Pe urmele unei asistente, trec printr-o uşă dublă, automată. Mă aflu într-o micuţă sală de aşteptare. Bunicii mei sunt aici.

Bunica îi murmură ceva bunicului sau poate doar vorbeşte singură. Este modul ei de a nu lăsa emoţiile să o copleşească. Am văzut-o făcând la fel şi altă dată, când bunicul a făcut un atac de cord. Poartă cizmele ei de cauciuc şi salopeta de grădinărit, care este pătată cu noroi. Probabil că lucra în seră când a aflat de accidentul nostru. Părul bunicii este scurt, cârlionţat şi sur. Îl poartă făcut permanent – spune tata – din anii '70.

— Este comod, zice bunica. Nicio complicaţie inutilă.

Asta este atât de tipic pentru ea. Nimic fără rost. Este atât de eminamente practică, încât cei mai mulţi n-ar bănui vreodată că ea are o pasiune pentru îngeri. Are o colecţie de îngeri de ceramică, din lână, din sticlă suflată, din orice, într-un dulăpior chinezesc aflat în camera ei de cusut. Şi nu doar colecţionează îngeri, ci şi crede în ei. Crede că sunt peste tot. Cândva, o pereche de cufundari şi-a făcut cuib pe malul lacului din pădurea aflată în spatele casei. Bunica era convinsă că, de fapt, sunt părinţii ei morţi demult, care veniseră să vegheze asupra sa.

Altă dată, stăteam pe verandă şi eu am văzut o pasăre roşie.

— Este o forfecuţă-galbenă de culoare roşie? o întrebasem pe

bunica.

A clătinat din cap.

— Sora mea Gloria este o forfecuţă-galbenă, a spus bunica, referindu-se la recent decedata strămătuşă Gloria cu care bunica nu se înţelesese bine niciodată. Ea n-ar veni pe-aici.

Bunicul priveşte fix resturile de cafea din paharul său de plastic, cojind materialul de pe buza acestuia, astfel că mici biluţe albe i se adună în poală. Îmi dau seama că este o poşircă infectă, care arată ca şi cum ar fi fost preparată în 1997 şi, de atunci, era ţinută la cald. Chiar şi aşa, n-aş fi refuzat una.

Se vede clar legătura de rudenie dintre bunicul, tata şi Teddy, cu toate că părul ondulat al bunicului şi-a pierdut culoarea blondă, devenind cenuşiu, şi este plinuţ comparativ cu Teddy, care e ca un băţ, sau cu tata, care este vânos şi musculos datorită după-amiezelor petrecute ridicând greutăţi la sală. Dar toţi trei au aceiaşi ochi albaştri-cenuşii, culoarea oceanului într-o zi cu nori. Poate că acesta este motivul pentru care, acum, mi-e greu să mă uit la bunicul meu.

* * *

Juilliard a fost ideea bunicii. Ea este din Massachusetts, dar, în 1955, s-a mutat în Oregon, de una singură. Asta n-ar fi mare lucru, însă bănuiesc că, în urmă cu 52 de ani, era oarecum scandalos ca o fată de douăzeci şi doi de ani, nemăritată, să facă aşa ceva. Bunica a susţinut că era atrasă de spaţiile largi şi sălbatice, dar n-a avut parte de mai multă sălbăticie decât pădurile nesfârşite şi plajele stâncoase din Oregon. S-a angajat ca secretară la Serviciul forestier. Bunicul lucra acolo ca biolog.

Ne-am întors uneori în Massachusetts, în timpul verii, la o cabană aflată în vestul statului şi care, timp de o săptămână, este invadată de familia numeroasă a bunicii. Acelea sunt zilele când mă întâlnesc cu veri de gradul doi şi strămătuşi, şi străunchi ale căror nume abia dacă le recunosc. Am foarte multe rude în Oregon, dar toate sunt din partea bunicului.

Vara trecută, am luat violoncelul în Massachusetts, ca să exersez pentru un concert de muzică de cameră, care urma să aibă loc în curând. Avionul nu a fost aglomerat, aşa că stewardesele m-au lăsat să îl pun pe un scaun de lângă mine, cum fac profesioniştii. Teddy s-a gândit că este amuzant şi tot încerca să-l îndoape cu covrigei.

Într-o seară, am dat un mic concert la cabană, în camera principală, iar rudele mele şi animalele împăiate de pe pereţi mi-au fost public. După asta, cineva a pomenit de Juilliard, iar bunica a preluat ideea.

La început, a părut prea departe. Existau cursuri muzicale cât se poate de bune la universitatea din apropiere. Şi, dacă voiam ceva mai deosebit, se afla un conservator în Seattle, care era la doar câteva ore de mers cu maşina. Juilliard se afla în celălalt capăt al ţării. Şi era foarte scump. Părinţilor mei, ideea li s-a părut interesantă, dar sunt sigură că niciunul dintre ei nu dorea cu adevărat să mă lase de capul meu în New York sau să se înglodeze în datorii doar ca eu să devin eventual violoncelistă într-o orchestră de mâna a doua din vreun orăşel oarecare. Nici măcar nu erau siguri dacă eram suficient de bună pentru Juilliard. De fapt, nici chiar eu nu eram sigură. Doamna Christie mi-a spus că sunt unul dintre cei mai buni elevi pe care i-a pregătit vreodată, dar niciodată nu a pomenit de Juilliard. Juilliard era pentru virtuozi şi părea o aroganţă să-mi închipui că ei s-ar uita măcar la mine.

Dar când cineva, cineva imparţial şi de pe Coasta de Est, m-a considerat demnă de Juilliard, ideea s-a înşurubat în mintea bunicii. A considerat că este de datoria ei să discute cu doamna Christie în legătură cu acest subiect şi profesoara mea s-a agăţat de idee ca un terrier de un os.

Aşa că am completat o cerere de înscriere, am făcut rost de scrisori de recomandare şi am trimis o înregistrare cu mine cântând. Nu i-am zis nimic lui Adam despre asta. Îmi spusesem că n-am făcut-o pentru că nu avea rost să fac cunoscut acest lucru în condiţiile în care chiar şi obţinerea unei audiţii părea extrem de

improbabilă. Dar, în acelaşi timp, recunoşteam că era o minciună de fapt. O mică parte din mine simţea că până şi cererea de înscriere reprezenta un soi de trădare. Juilliard se afla în New York. Adam era aici.

Dar nu la liceu. Era cu un an mai mare decât mine şi, în acest ultim an, ultimul meu an la liceu, el începuse cursurile universităţii din oraş. Era la fără frecvenţă acum, fiindcă Shooting Star începea să devină faimoasă. Trupa avea un contract cu o casă de discuri din Seattle şi multe concerte live prin diverse oraşe. Aşa că, abia după ce am primit un plic crem, cu antetul Şcolii Juilliard şi o scrisoare prin care eram invitată la o audiţie, i-am mărturisit lui Adam că trimisesem o cerere de înscriere şi primisem un răspuns care îmi dădea dreptul să sper. I-am explicat cât de mulţi oameni nu ajung nici măcar până la această etapă. La început, a fost copleşit, de parcă nu-i prea venea să creadă. Apoi, a zâmbit trist.

— Yo Mama ar trebui să se ferească, a spus el.

Audiţiile se desfăşurau în San Francisco. În acea săptămână, tata a avut o conferinţă importantă la şcoală şi n-a putut lipsi, iar mama abia căpătase o nouă slujbă la agenţia de turism, aşa că bunica s-a oferit să mă însoţească.

— O să fie un weekend al fetelor. Vom lua ceaiul la Fairmont. O să căscăm gura la vitrinele din Union Square. Luăm feribotul şi vizităm Alcatrazul. Vom fi nişte turiste oarecare.

Dar, cu o săptămână înainte de plecare, bunica s-a împiedicat de rădăcina unui copac şi şi-a luxat glezna. A trebuit să i se pună totuşi piciorul în ghips şi nu avea voie să umble. A existat un mic episod de panică. Eu am zis că mă pot duce singură – cu maşina sau cu trenul.

Dar bunicul a insistat să mă ducă el. Am mers cu camioneta lui. N-am vorbit prea mult, ceea ce nu mă deranja, pentru că eram din cale-afară de nervoasă. Frecam între degete un băţ pe care fusese o îngheţată – talismanul norocos pe care mi-l dăduse Teddy înainte

de plecare.

— Baftă! îmi spusese el.

Eu şi bunicul am ascultat la radio muzică clasică şi comunicate agricole, atunci când am reuşit să prindem câte un post. Altfel, am stat în tăcere. Dar era o tăcere atât de liniştitoare, încât m-a făcut să mă relaxez şi să mă simt mai apropiată de el decât dacă am fi avut o discuţie oricât de prietenoasă.

Bunicul făcuse rezervări la un hotel cu adevărat simandicos şi a fost amuzant să-l văd pe el în cizmele de cauciuc şi cămaşa flauşată printre toate acele dantele, cravate elegante şi parfumuri fine. Dar lui puţin îi păsa.

Audiţia a fost extenuantă. A trebuit să cânt cinci piese: un concert de Şostakovici, două suite de Bach, *Pezio Capriccioso* a lui Ceaikovski, care mi s-a părut aproape imposibil, şi o bucată pentru violoncel din coloana sonoră a filmului *Misiunea,* de Ennio Morricone, o alegere plăcută, dar riscantă, deoarece Yo-Yo Ma fusese cel care cântase şi toată lumea avea să facă o comparaţie. Am plecat de pe scenă cu picioarele tremurând şi cu subsuorile ude de transpiraţie. Dar creierul îmi secreta endorfine în neştire, iar asta în combinaţie cu o imensă senzaţie de uşurare mă făcea să fiu complet buimacă.

— Vrei să vizităm oraşul? m-a întrebat bunicul cu buzele arcuindu-se într-un zâmbet.

— Categoric!

Am făcut toate lucrurile pe care bunica promisese că le vom face. Bunicul m-a dus să luăm ceaiul şi apoi la cumpărături, dar am renunţat la rezervările pentru cină pe care bunicul le făcuse la un restaurat pretenţios de pe Fisherman's Wharf şi, în schimb, am rătăcit prin Chinatown, căutând restaurantul în faţa căruia era cea mai mare coadă de oameni care aşteptau şi am mâncat acolo.

Când am ajuns acasă, bunicul m-a îmbrăţişat. În mod normal, avea obiceiul să-ţi strângă mâna sau, la ocazii speciale, să te bată pe spate. Îmbrăţişarea lui a fost puternică şi afectuoasă, iar eu am ştiut

că este modul lui de a declara că s-a simţit extraordinar de bine.

— Şi eu la fel, bunicule, am şoptit.

3.47 p.m.

Tocmai m-au mutat de la Reanimare la Terapie intensivă. Este o încăpere în formă de potcoavă, în care se află circa o duzină de paturi şi o sumedenie de asistente care se agită permanent de colo-colo, citind diagramele printate într-una de computerele care ne monitorizează semnele vitale şi se află la picioarele paturilor. În mijlocul camerei se află alte computere şi un mare birou la care stă o asistentă.

Doi asistenţi se ocupă de mine, împreună cu doi doctori care fac cu schimbul la nesfârşit. Unul dintre asistenţi este un bărbat taciturn, cu pielea flască, păr blond şi mustaţă, şi nu-mi prea place de el. Apoi, este o femeie cu pielea atât de neagră, încât pare albastră, şi voce cântată. Îmi spune „scumpo" şi aranjează mereu pătura în jurul meu, deşi eu, fiind nemişcată, nu o deranjez din loc.

Sunt aşa de multe tuburi ataşate de trupul meu, încât nu pot să le număr pe toate: unul îmi iese din gât, respirând pentru mine, altul mi-a fost băgat pe nas pentru a-mi menţine stomacul gol, cel din venă este pentru hidratare, în vezică – pentru urinare, câteva sunt lipite de piept pentru a înregistra bătăile inimii, iar altul este ataşat de un deget pentru a-mi monitoriza gradul de oxigenare sanguină şi saturare a hemoglobinei. Ventilatorul care mă ajută să respir susură într-un ritm liniştitor, ca un metronom – inspiraţie, expiraţie, inspiraţie, expiraţie.

Cu excepţia doctorilor, a asistentelor şi a cuiva de la Serviciile sociale, nimeni nu a intrat să mă vadă. Asistenta socială le vorbeşte bunicilor pe un ton coborât şi compătimitor. Le zice că starea mea este „gravă". Nu sunt tocmai sigură ce vrea să spună cu acest cuvânt. La televizor, pacienţii sunt întotdeauna fie în stare critică, fie

stabilizaţi. Grav[10] nu sună a bine. Când lucrurile sunt grave, ajungi în mormânt.

— Aş vrea să putem face ceva, zice bunica. Mă simt atât de inutilă dacă doar stau şi aştept.

— O să întreb dacă o puteţi vedea în curând, spune femeia. Are părul gri, cu bucle mici şi o pată de cafea pe bluză. Chipul ei este amabil.

— Deocamdată, este sedată în urma operaţiei şi respiraţia îi este asistată în vreme ce trupul i se vindecă de traumatism. Dar, chiar şi pentru pacienţii aflaţi în comă, poate fi bine să audă vocile celor dragi.

Drept răspuns, bunicul geme.

— Există persoane pe care le-aţi putea suna? întreabă asistenta socială. Rude care ar dori să vă fie alături? Înţeleg că trebuie să fie cumplit pentru dumneavoastră, dar, cu cât sunteţi mai puternici, cu atât o ajutaţi mai mult pe Mia.

Tresar când îmi aud numele. Este o bruscă aducere aminte a faptului că ei despre mine vorbesc. Bunica îi spune femeii numele a diverşi oameni care sunt deja în drum spre spital – mătuşi, unchi. Nu aud pomenindu-se numele lui Adam.

Adam este singurul pe care chiar vreau să-l văd. Aş vrea să ştiu unde se află, pentru a încerca să mă duc acolo. Habar n-am cum va afla despre mine. Bunicii n-au numărul lui de telefon. Nu au telefoane mobile, aşa că el nu-i poate suna. Şi nici nu ştiu cum ar putea afla că trebuie să-i sune. Oamenii care în mod normal ar fi în măsură să-i transmită informaţia că mi s-a întâmplat ceva nu mai pot să o facă.

Mă aplec peste forma fără viaţă şi plină de tuburi care sunt eu. Pielea îmi este cenuşie. Pleoapele îmi sunt coborâte, iar pe ele sunt aplicate două fâşii de leucoplast. Aş vrea să le îndepărteze cineva.

---

[10] În engleză, „grave” înseamnă şi „grav”, dar şi „mormânt” (n.tr.).

Mi se pare că mă mănâncă pielea din cauza lor. Asistenta cea drăguţă se năpusteşte spre mine. În buzunarul uniformei are acadele, chiar dacă acesta nu este un salon de pediatrie.

— Ce mai faci, scumpo? mă întreabă ea de parcă tocmai ne-am ciocnit într-un magazin alimentar.

* * *

Relaţia dintre mine şi Adam nu a început foarte lin. Bănuiesc că îmi formasem credinţa că dragostea învinge totul. Şi, în momentul când am plecat de la concertul lui Yo-Yo Ma, cred că amândoi ştiam deja că eram pe cale de a ne îndrăgosti. M-am gândit că această etapă reprezenta o provocare. În cărţi şi în filme, poveştile se termină întotdeauna când cei doi se sărută pentru prima oară. Partea cu „şi au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi” este presupusă de la sine.

În cazul nostru, nu s-a întâmplat chiar aşa. Faptul că proveneam din zone atât de îndepărtate ale universului social a creat anumite probleme. Am continuat să ne vedem în sălile de muzică ale liceului, dar aceste întâlniri au fost platonice, de parcă niciunul dintre noi nu voia să strice un lucru bun. Dar, când ne întâlneam în alte locuri din şcoală – când stăteam împreună la bufet sau studiam stând unul lângă altul pe quad, într-o zi însorită –, ceva nu era în regulă. Ne simţeam stânjeniţi. Conversaţia era formală. Unul dintre noi spunea ceva exact când celălalt începea să zică altceva.

— Spune tu, îl îndemnam eu.

— Ba nu, tu, zicea Adam.

Politeţea era dureroasă. Doream să scap de ea, să revenim la strălucirea nopţii concertului, dar nu eram sigură cum să o fac.

Adam m-a invitat să-i văd trupa cântând. A fost chiar mai rău decât la şcoală. Dacă în familie mă simţeam ca un peşte pe uscat, printre prietenii lui Adam m-am simţit ca un peşte pe Marte. Era întotdeauna înconjurat de oameni relaxaţi, plini de viaţă, de fete drăguţe, cu părul vopsit şi piercinguri, de tipi distanţi, care se

însufleţeau când Adam discuta cu ei în limbajul celor pasionaţi de rock. Eu nu puteam să mă comport ca un fan. Şi nu cunoşteam deloc limbajul lor. Ar fi trebuit să-l înțeleg, fiind eu însămi o muziciană şi fiica tatei, dar nu era cazul. Era ca şi cum vorbitorii dialectului mandarin înțeleg ceva cantoneză, dar nu chiar, deşi lumea presupune că toţi chinezii pot comunica unul cu celălalt, însă mandarina şi cantoneza sunt diferite de fapt.

Îmi era groază să mă duc la spectacole cu Adam. Nu din pricină că eram geloasă. Sau că nu mă preocupa genul lui de muzică. Îmi plăcea să-l văd cântând. Când se afla pe scenă, chitara parcă devenea o a treia mână, o extensie naturală a trupului său. Şi apoi, când venea în culise, era transpirat, dar era o sudoare atât de curată, încât ceva din mine dorea să i-o lingă de pe obraz, de parcă ar fi fost o acadea. Totuşi, n-am făcut-o niciodată.

Odată ce fanii şi-ar fi făcut apariţia, eu m-aş fi retras. Adam m-ar fi adus înapoi, şi-ar fi petrecut un braţ în jurul taliei mele, dar eu m-aş fi desprins şi m-aş fi îndreptat din nou către un colţ întunecat.

— Nu îți mai place de mine? m-a dojenit Adam după un spectacol. Glumea, dar am perceput durerea din spatele întrebării care m-a luat pe nepregătite.

— Nu ştiu dacă ar mai trebui să vin la spectacolele tale, am spus eu.

— De ce nu? m-a întrebat el.

De data aceasta, nu s-a mai străduit să-şi ascundă tristețea.

— Mă simt de parcă te-aş împiedica să te bucuri de toate astea. Nu vreau să fii nevoit să-ți faci griji din pricina mea.

Adam a zis că nu-l deranjează să-şi facă griji din pricina mea, dar mi-am dat seama că nu era în totalitate adevărat.

Probabil că ne-am fi despărțit în acele prime săptămâni dacă n-ar fi existat casa mea. Acasă, alături de familia mea, am găsit un teren comun. După ce trecuse o lună de când eram împreună, l-am adus pe Adam acasă, pentru o primă cină în familie. A stat cu tata, în

bucătărie, şi au vorbit despre muzica rock. M-am uitat la ei şi tot n-am înţeles jumătate din ce discutau, dar, spre deosebire de ceea ce se întâmpla la spectacole, nu m-am simţit exclusă.

— Joci baschet? a întrebat tata. Când venea vorba de urmărit vreo transmisiune sportivă, tata era un fanatic al baseballului, dar, de jucat, îi plăcea la nebunie să joace baschet.

— Sigur, a spus Adam. Dar nu mă pricep foarte bine.

— Nu-i nevoie să joci foarte bine, trebuie doar să-l iei în serios. Vrei să facem un joc rapid? Văd că porţi bascheţi, a zis tata privind încălţările Converse ale lui Adam. Apoi, s-a întors către mine. Te superi?

— Deloc, am spus eu zâmbind. Pot să exersez în timp ce voi jucaţi.

S-au dus în curtea şcolii elementare din apropiere. După patruzeci şi cinci de minute, s-au întors. Adam era acoperit de o transpiraţie strălucitoare şi părea puţin ameţit.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat eu. Te-a dovedit bătrânul?

Adam a încuviinţat şi a negat în acelaşi timp.

— Ei bine, da. Dar nu-i vorba de asta. O albină m-a înţepat în palmă în vreme ce jucam. Tatăl tău mi-a luat mâna şi a supt veninul.

Am dat din cap. Acesta era un lucru pe care îl învăţase de la bunicul şi, chiar dacă nu funcţiona în cazul şerpilor-cu-clopoţei, era bun pentru înţepăturile de albine. Astfel, scoţi acul şi veninul, rămânând doar o uşoară mâncărime.

Adam a zâmbit ruşinat. S-a aplecat şi mi-a şoptit la ureche:

— Cred că sunt puţin cam entuziasmat de faptul că am devenit mai intim cu tatăl tău decât de tine.

Am râs auzind aceste cuvinte. Dar, într-un fel, era adevărat. În cele câteva săptămâni de când eram împreună, nu făcusem mai mult decât să ne sărutăm. Nu că eram vreo mironosiţă. Eram virgină, dar, în mod cert, nu şi obsedată să rămân astfel. Iar Adam clar nu era virgin. Motivul era că în sărutările noastre se regăsea aceeaşi politeţe dureroasă din conversaţii.

— Poate că ar trebui să remediem acest lucru, am murmurat eu.

Adam şi-a ridicat sprâncenele într-o întrebare mută. Drept răspuns, am roşit. În timpul cinei, ne-am zâmbit unul altuia în vreme ce îl ascultam pe Teddy care sporovăia despre oasele de dinozaur pe care se pare că le dezgropase din curte, în acea după-amiază. Tata făcuse faimoasa lui friptură marinată, care era felul meu preferat de mâncare, dar nu-mi era poftă. Plimbam mâncarea prin farfurie, sperând că nimeni nu va băga de seamă. În tot acest timp, un mic bâzâit se intensifica în capul meu. M-am gândit la diapazonul pe care îl foloseam ca să îmi acordez violoncelul. Dacă îl loveai, începea să vibreze, făcând să se audă nota la – vibraţie care creştea şi creştea, până când seria armonică umplea toată camera. Acesta a fost efectul pe care zâmbetul lui Adam l-a avut asupra mea de-a lungul cinei.

După ce am mâncat, Adam s-a uitat rapid la descoperirile fosile ale lui Teddy, apoi ne-am dus sus, în camera mea şi am închis uşa. Kim nu are voie să stea în casă singură cu un băiat – nu că o asemenea ocazie s-ar fi ivit vreodată. Părinţii mei n-au stabilit niciodată vreo regulă în această privinţă, dar am impresia că ştiau ce se petrece între mine şi Adam şi, chiar dacă tatei îi plăcea să joace rolul părintelui desăvârşit, în realitate, el şi mama erau naivi când venea vorba despre iubire.

Adam s-a întins pe patul meu, cu mâinile sub cap. Toată faţa lui zâmbea – ochii, nasul, gura.

— Cântă-mi, a spus el.

— Ce anume?

— Cântă-mi ca un violoncel.

Am început să protestez că era o aiureală, dar apoi mi-am dat seama că avea sens. M-am îndreptat către şifonier şi am luat un arcuş.

— Scoate-ţi cămaşa, am rostit eu cu voce tremurată.

Adam şi-a scos-o. Era slab, dar surprinzător de bine construit. Aş

fi fost în stare să petrec douăzeci de minute admirându-i conturul şi formele pieptului. Dar el mă dorea mai aproape. *Eu* voiam să fiu mai aproape.

M-am aşezat lângă el, pe pat, perpendicular pe şoldurile lui, aşa încât trupul lui lung era întins în faţa mea. Arcuşul a vibrat când l-am pus pe pat. Am întins mâna şi am dezmierdat capul lui Adam de parcă erau strunele violoncelului. A zâmbit din nou şi a închis ochii. M-am relaxat puţin. M-am jucat cu urechile lui de parcă erau tastiera violoncelului, apoi l-am gâdilat în vreme ce el râdea uşor. Mi-am pus două degete pe mărul lui Adam. Apoi, trăgând adânc aer în piept, ca să-mi fac curaj, mi-am coborât mâna spre pieptul lui. Mi-am plimbat degetele în sus şi în jos pe trupul lui, concentrându-mă asupra muşchilor săi, considerându-l pe fiecare câte o coardă a violoncelului – la, sol, do, re. Mi-am trecut vârful degetelor de-a lungul fiecăruia, pe rând. Adam a tăcut, de parcă se concentra asupra unui lucru neştiut.

Am luat arcuşul şi i-am mângâiat şoldurile, acolo unde mi-am imaginat că ar fi căluşul violoncelului. La început, am cântat uşor, apoi cu mai multă forţă şi viteză, pe măsură ce cântecul din mintea mea creştea în intensitate. Adam stătea perfect nemişcat, gemând uşor. Am privit arcuşul, mi-am privit mâinile, m-am uitat la chipul lui Adam şi am simţit cum mă cuprinde un val de iubire, de dorinţă şi o senzaţie necunoscută, de putere. Nu ştiusem că sunt în stare să fac pe cineva să se simtă în felul acesta.

Când am terminat, el s-a ridicat şi m-a sărutat îndelung şi cu pasiune.

— Este rândul meu, a zis el.

M-a ridicat în picioare, mi-a tras puloverul peste cap şi mi-a dat jos pantalonii. Apoi, s-a lăsat pe pat şi m-a aşezat în poala lui. La început, doar m-a ţinut în braţe. Am închis ochii şi am încercat să-i simt pe ai lui privindu-mi trupul, văzându-mă aşa cum nimeni nu mă văzuse vreodată.

După aceea, a început să cânte.

A mângâiat coardele din partea de sus a pieptului meu, gâdilându-mă şi făcându-mă să râd. Apoi, mâinile sale au coborât blând. Am încetat să mai chicotesc. Sunetul diapazonului s-a intensificat, vibraţiile sale devenind tot mai intense de fiecare dată când Adam mă atingea într-un loc nou.

După un timp, a trecut la un fel de gen spaniol de interpretare, ciupind strunele. Şi-a trecut degetele ca peste o claviatură, dezmierdându-mi părul, chipul şi gâtul. Mi-a ciupit uşor pieptul şi burta, dar îi simţeam atingerea şi în alte locuri, nu doar acolo unde i se aflau mâinile. În timp ce continua să cânte, forţa s-a amplificat, sunetul diapazonului a luat-o razna complet, răspândind vibraţii peste tot, până când întreg corpul meu a început să vâjâie, până când am rămas fără suflare. Şi, când am simţit că nu mai suport, vârtejul de senzaţii a atins un crescendo ameţitor, făcând fiecare nerv să-mi vibreze la intensitate maximă.

Am deschis ochii, savurând pacea caldă care se revărsa asupra mea. Am început să râd. Şi Adam a început să râdă. Ne-am mai sărutat o vreme, apoi a trebuit să plece acasă.

În vreme ce îl conduceam spre maşină, am vrut să-i spun că îl iubesc. Dar părea un clişeu după tot ceea ce tocmai făcuserăm. Aşa că am aşteptat şi i-am zis a doua zi.

— Asta-i o adevărată uşurare. M-am gândit că s-ar putea doar să te foloseşti de mine pentru sex, a glumit el zâmbind.

După aceea, am mai avut probleme, dar excesul de politeţe nu a fost una dintre ele.

4.39 p.m.

O adevărată mulţime este acum în jurul meu. Bunica şi bunicul. Unchiul Greg. Mătuşa Diane. Mătuşa Kate. Verii mei Heather şi John, şi David. Tata este unul dintre cei cinci fraţi, aşa că mai am multe alte rude. Nimeni nu vorbeşte despre Teddy, ceea ce mă face

să cred că nu se află aici. Probabil că a rămas la celălalt spital, fiind îngrijit de Willow.

Rudele se adună în sala de aşteptare a spitalului. Nu în cea mică, de la etajul unde se află Chirurgia şi unde au aşteptat bunicii în timp ce eram operată, ci într-una mai mare, de la parter, care este decorată cu gust, în nuanţe de mov şi în care se află fotolii, canapele confortabile şi reviste ale căror numere sunt aproape recente. Toţi vorbesc încă în şoaptă, de parcă vor să fie respectuoşi faţă de alţi oameni, deşi în sala de aşteptare se află numai familia mea. Totul este atât de serios, parcă prevestitor de rău. Mă întorc pe hol, ca să iau o pauză.

Sunt atât de bucuroasă când soseşte Kim – fericită la vederea imaginii familiare a părului ei negru strâns în coadă. Întotdeauna, îl poartă strâns în coadă, dar, în fiecare zi, până la prânz, buclele şi cârlionţii părului ei aspru reuşesc să evadeze – mici şuviţe rebele. Dar ea refuză să se dea bătută şi, în fiecare dimineaţă, şi-l strânge din nou.

Mama lui Kim a venit şi ea. Nu o lasă pe Kim să conducă pe distanţe lungi şi presupun că, după ceea ce s-a întâmplat, nu ar fi făcut o excepţie tocmai astăzi. Doamna Schein are faţa roşie şi pătată, de parcă plânsese sau este pe cale să o facă. Ştiu asta pentru că de multe ori am văzut-o plângând. Este foarte emotivă. Kim îi spune „regina dramei”.

— Gena evreiască maternă este de vină. Nu se poate controla. Presupun că şi eu voi deveni la fel într-o bună zi, recunoaşte Kim.

Totuşi, Kim îi este complet opusă, atât de veselă şi amuzantă, încât mereu trebuie să le spună „glumesc” oamenilor care nu pricep umorul ei sarcastic. Aşa că nu mi-o pot imagina devenind vreodată ca mama ei. Însă nu am prea mulţi termeni de comparaţie. În oraşul nostru nu se află prea multe mame evreice, iar la şcoală nu sunt mulţi elevi evrei. Iar cei care sunt evrei sunt de obicei doar pe jumătate, ceea ce înseamnă doar că, pe lângă pomul de Crăciun, au şi un menorah.

Dar Kim este o evreică autentică. Uneori, am luat cina cu familia ei vineri seara, iar ei au aprins lumânări, au pus pe masă pâine împletită şi au băut vin (singurul prilej cu care mi-o pot imagina pe nevrotica doamnă Schein permiţându-i lui Kim să bea). Se aştepta de la Kim să se întâlnească doar cu băieţi evrei, ceea ce înseamnă că nu se întâlneşte cu nimeni. Ea glumeşte, spunând că acesta este motivul pentru care familia ei s-a mutat aici, dar, în realitate, tatăl ei a fost angajat să conducă o uzină producătoare de computere. Când a împlinit doisprezece ani, i s-a organizat o ceremonie de bat mitzvah[11] la un templu din Portland şi, în timpul ceremoniei de aprindere a lumânărilor, eu am aprins una dintre ele. În fiecare vară, se duce în tabăra evreiască din New Jersey. Se numeşte Tabăra Torah Habonim, dar Kim îi spune „Tora desfrânata", pentru că, toată vara, copiii nu fac altceva decât să se combine între ei.

— Cam ca în taberele de muzică, glumea ea, deşi cursurile mele de muzică n-aveau nicio legătură cu ceea ce se întâmplă în filmul *Plăcinta americană.*

Acum, Kim este nervoasă. Merge grăbită, la vreo trei metri în faţa mamei sale. Umerii i se înalţă brusc, de parcă ar fi o mâţă care tocmai a zărit un câine. Se răsuceşte pentru a da piept cu mama ei.

— Potoleşte-te! îi cere Kim. La naiba, dacă eu nu plâng, ţie în niciun caz nu-ţi este permis.

Kim nu vorbeşte urât niciodată. Aşa că acest lucru mă şochează.

— Dar, protestează doamna Schein, cum poţi fi atât de… – suspină ea – … calmă când…

— Taci! se răsteşte Kim. Mia trăieşte încă. Deci n-am de gând să mă isterizez. Şi, dacă eu nu mă isterizez, n-o s-o faci nici tu!

Kim porneşte grăbită în direcţia sălii de aşteptare, iar mama ei o urmează vlăguită. Când ajung acolo şi îmi văd familia adunată,

[11] La doisprezece ani, în religia iudaică, fetele ajung la majoratul moral şi spiritual, sărbătorit prin ceremonia de bat mitzvah. În cazul băieţilor, acest lucru se întâmplă la treisprezece ani, iar ceremonia se numeşte bar mitzvah. (n.tr.).

doamna Schein începe să ofteze.

De data aceasta, Kim nu o repede. Dar urechile i se înroşesc şi de aceea ştiu că este furioasă.

— Mamă, te las aici. Mă duc să mă plimb. Mă întorc mai târziu.

O urmez pe coridor. Rătăceşte prin holul principal, dă o raită pe la magazinul cu cadouri, se duce la bufet. Priveşte lista cu dispunerea secţiilor din spital. Cred că ştiu chiar înaintea ei încotro vrea să se îndrepte.

La subsol se află o micuţă capelă. Este linişte acolo, cam ca într-o bibliotecă. Există scaune pluşate, la fel ca într-un cinematograf şi, în surdină, se aude muzică New Age.

Kim se prăbuşeşte pe un scaun. Îşi scoate haina neagră şi catifelată pentru care am invidiat-o chiar de când şi-a cumpărat-o dintr-un mall mic din New Jersey, când s-a dus să-şi viziteze bunicii.

— Îmi place Oregonul, spune ea cu o tentativă de râs care seamănă mai mult a sughiţ.

După tonul sarcastic, îmi dau seama că mi se adresează mie, nu lui Dumnezeu.

— Asta este părerea spitalului despre universalitatea religiei.

Face un gest cu mâna, arătând spre capelă. Pe perete se află un crucifix, un steag pe care se află o cruce drapează altarul, iar în spate există câteva picturi ale Madonei cu Pruncul.

— Avem şi o simbolică Stea a lui David, spune ea arătând steaua cu şase colţuri de pe perete. Dar cum rămâne cu musulmanii? Nu există niciun covor de rugăciune şi nimic care să indice încotro este Mecca. Şi budiştii? Chiar n-au fost în stare să facă rost de un gong? Cred că în Portland sunt oricum mai mulţi budişti decât evrei.

Mă aşez pe un scaun de lângă ea. Mi se pare atât de firesc modul în care Kim vorbeşte cu mine, la fel ca întotdeauna. În afară de paramedicul care mi-a spus să rezist şi de asistenta care mă tot întreabă ce mai fac, nimeni nu mi-a vorbit de când s-a petrecut accidentul. Vorbesc *despre* mine.

N-am văzut-o niciodată pe Kim rugându-se. Adică, s-a rugat la bat mitzvahul ei şi rosteşte binecuvântarea la cina de Sabat, dar asta doar pentru că trebuie să o facă. În general, nu acordă prea mare importanţă religiei. Dar, după ce vorbeşte o vreme cu mine, închide ochii şi murmură ceva într-o limbă pe care nu o înţeleg.

Deschide ochii şi îşi freacă mâinile de parcă ar vrea să zică: „Destul!" Apoi, se răzgândeşte şi adaugă o ultimă rugăminte.

— Te rog, nu muri. Înţeleg de ce ai vrea să o faci, dar gândeşte-te şi la asta: dacă mori, la şcoală o să se facă una dintre acele comemorări de prost gust, gen prinţesa Diana, iar toată lumea o să pună flori şi lumânări, şi bileţele lângă dulapul tău. Îşi şterge o lacrimă trădătoare cu dosul palmei. Ştiu că ai detesta genul acesta de manifestări.

* * *

Poate că s-a întâmplat fiindcă semănam foarte mult. Îndată ce Kim a intrat în scenă, toată lumea a presupus că suntem cele mai bune prietene. Şi asta doar pentru că amândouă eram brunete, tăcute, studioase şi, cel mai ciudat, serioase. De fapt, nici una nu era o elevă strălucită (aveam note doar medii spre mari) şi nici din calea-afară de serioasă. Eram serioase în legătură cu anumite lucruri – muzica, în cazul meu, arta şi fotografia, în cazul ei –, dar, în lumea simplistă a vârstei noastre, asta era suficient să ne diferenţieze ca pe un soi de gemeni bivitelini.

Foarte curând, toată lumea a considerat că ne potrivim împreună. În cea de-a treia zi de şcoală a lui Kim, ea a fost singura persoană care s-a oferit să fie căpitanul echipei de fotbal într-un meci la ora de educaţie fizică, lucru pe care l-am considerat mai mult decât o linguşeală din partea ei. În timp ce ea se îmbrăca în tricoul roşu, antrenorul s-a uitat prin clasă pentru a alege căpitanul de rezervă al echipei, iar privirea lui s-a oprit asupra mea, cu toate că eram una dintre cele mai puţin sportive fete. În vreme ce mă duceam să-mi iau tricoul, am trecut pe lângă Kim murmurându-i: „Mersi mult".

În săptămâna următoare, profesorul nostru de engleză ne-a pus să scriem împreună un comentariu despre *Să ucizi o pasăre cântătoare.* Ne-am aşezat una în faţa celeilalte şi am păstrat o tăcere îngheţată timp de circa zece minute. În cele din urmă, am spus:

— Cred că ar trebui să vorbim despre rasismul din vechiul Sud sau ceva asemănător.

Kim şi-a dat ochii peste cap într-un mod care m-a făcut să-mi doresc să arunc cu un dicţionar în ea. Am fost luată pe nepregătite de faptul că deja o uram atât de intens.

— Am citit această carte când eram la fosta scoală, a zis ea. Rasismul este oarecum evident. Cred că mai importantă e bunătatea oamenilor. Sunt ei buni în mod natural şi devin răi din pricina unor prejudecăţi precum rasismul sau suntem fundamental răi şi trebuie să ne străduim din răsputeri să nu fim aşa?

— Oricum, am spus eu. Este o carte proastă.

Nu ştiam de ce am rostit aceste cuvinte, pentru că, de fapt, îmi plăcuse în mod deosebit şi vorbisem cu tata despre ea. Şi el o discutase la cursurile sale. Am urât-o pe Kim şi mai mult fiindcă mă făcuse să trădez o carte pe care o îndrăgeam.

— Bine. Atunci, o să mergem pe ideea ta, a acceptat Kim şi, când ne-am ales cu un B minus, a părut să jubileze la vederea calificativului mediocru.

După asta, n-am mai vorbit. Acest lucru nu i-a împiedicat pe profesori să ne cupleze în diverse ocazii şi pe colegi să presupună că suntem prietene. Cu cât se întâmpla mai des, cu atât detestam mai mult situaţia – şi una pe cealaltă. Cu cât lumea insista mai mult să ne asocieze, cu atât ne distanţam mai mult una de alta – întorcându-ne una împotriva celeilalte. Am încercat să pretindem că nu există cealaltă, chiar dacă soarta insista să ne tot apropie.

M-am simţit obligată să inventariez motivele pentru care o uram pe Kim: Făcea pe grozava. Era enervantă. Îi plăcea să se dea în spectacol. Mai târziu, am aflat că şi ea făcuse acelaşi lucru în privinţa mea, deşi principalul ei reproş a fost că eram o ticăloasă. Şi,

într-o zi, chiar mi-a scris asta. La ora de engleză, cineva mi-a pasat cu piciorul un bileţel împăturit, care s-a oprit chiar lângă pantoful meu drept. L-am ridicat şi l-am desfăcut. Pe el scria: „Ticăloaso!”

Nimeni nu mă mai numise aşa vreodată şi, cu toate că m-am înfuriat instantaneu, în adâncul sufletului, am fost oarecum flatată la gândul că am stârnit o emoţie suficient de puternică, încât să se manifeste printr-un asemenea apelativ. Oamenii îi spuneau adesea mamei în acest fel, probabil pentru că nu era în stare să îşi ţină gura şi putea fi brutal de sinceră atunci când nu era de acord cu tine. Avea obiceiul să explodeze, iar apoi se domolea rapid. Oricum, nu dădea doi bani pe faptul că oamenii o numeau „ticăloasă”.

— Este un sinonim pentru „feministă”, mi-a zis ea cu mândrie.

Până şi tata îi spunea aşa câteodată, dar întotdeauna în glumă, cu sens apreciativ. Niciodată, în timpul unei certe. Ştia că nu era indicat.

Mi-am ridicat privirea din cartea de gramatică. Exista o singură persoană care mi-ar fi putut trimite acest bileţel, dar totuşi nu îmi prea venea să cred. M-am uitat prin clasă. Toată lumea citea. Cu excepţia lui Kim. Urechile ei erau atât de roşii, încât părea că şi rebelele şuviţe de păr negru se înroşiseră. Se uita la mine. Poate că aveam eu unsprezece ani şi eram puţin cam imatură din punct de vedere social, dar recunoşteam o provocare ce îmi era adresată şi nu puteam decât să răspund la ea.

După ce am mai crescut, ne plăcea să glumim că am fost atât de fericite pentru că ne-am bătut. Nu doar că aşa s-a cimentat prietenia noastră, dar am avut ocazia primei şi *probabil* unicei încăierări serioase. Când altcândva două fete ca noi ar fi ajuns să se ia la bătaie? Mă mai luptam pe podea cu Teddy şi uneori îl ciupeam, dar o bătaie cu pumnii? El era doar un bebeluş şi, chiar dacă ar fi fost mai mare, aveam cumva sentimentul că îmi este pe jumătate frate, pe jumătate propriul copil. Începusem să am grijă de el la doar câteva săptămâni după ce se născuse. N-aş fi putut niciodată să-i fac rău în felul acesta. Iar Kim, copil singur la părinţi, n-avea fraţi cu

care să se bată. Poate doar în tabără să se fi amestecat într-o încăierare, dar consecinţele ar fi fost cumplite: ore lungi petrecute la seminarii de rezolvare a conflictelor, în tovărăşia consilierilor şi a unui rabin.

— Cei din neamul meu ştiau să lupte împotriva oricui, însă cu vorbe, cu multe, foarte multe vorbe, mi-a spus ea odată.

Dar, în acea zi de toamnă, ne-am bătut cu pumnii. După ce a sunat clopoţelul care anunţa sfârşitul zilei, fără un cuvânt, ne-am dus pe terenul de joacă şi am lăsat rucsacurile să cadă la pământ, care era ud din cauza burniţei sâcâitoare care cursese întruna. S-a repezit la mine ca un taur şi m-a lovit în piept cu o forţă care a făcut să mi se taie respiraţia. Am izbit-o în cap cu pumnul strâns, aşa cum fac bărbaţii. O mulţime de copii s-au adunat în jurul nostru pentru a admira spectacolul. Bătaia era o chestie destul de rară în şcoala noastră. O bătaie între fete – ceva cu totul special. Iar una dintre eleve friza deliciul absolut.

Până să ne separe profesorii, jumătate din elevii clasei a şasea ne priveau (de fapt, cercul format în jurul nostru îi alertase pe cei care supravegheau terenul de joacă de faptul că se petrece ceva acolo). Bătaia s-a încheiat la egalitate, presupun. Eu m-am ales cu o buză tăiată şi o încheietură zgâriată, ultima din vina mea – am vrut să o lovesc pe Kim în umăr, am ratat şi am izbit stâlpul care susţinea fileul de volei. Kim a avut un ochi umflat şi o zgârietură urâtă pe coapsă – rezultat al căzăturii pe propriul rucsac în vreme ce încerca să mă lovească.

Nu a existat o împăcare spontană, iar relaţia dintre noi s-a detensionat de la sine. Imediat ce profesorii ne-au despărţit, eu şi Kim ne-am uitat una la alta şi am izbucnit în râs. După ce am scăpat din biroul directorului, ne-am îndreptat încet spre casă. Kim mi-a spus că singurul motiv pentru care s-a oferit să fie căpitan al echipei l-a reprezentat faptul că, dacă faci asta la începutul anului şcolar, antrenorii au tendinţa să ţină minte acest lucru, iar pe viitor nu te vor mai alege (un truc folositor, la care am apelat ulterior). I-am

explicat că, de fapt, sunt de acord cu ea în privința cărții *Să ucizi o pasăre cântătoare,* care era unul dintre romanele mele favorite. Şi asta a fost tot. Am devenit prietene, cum toată lumea presupusese că suntem. Niciodată nu ne-am mai lovit una pe cealaltă şi, cu toate că am avut destule dispute verbale, întotdeauna sfârşeam prin a izbucni în râs, la fel cum s-a încheiat şi bătaia noastră.

După marea noastră încăierare, doamna Schein a refuzat să o lase pe Kim să vină acasă la mine, convinsă că fiica ei se va întoarce în cârje. Mama s-a oferit să se ducă la ea, ca să aplaneze situația, dar cred că şi eu, şi tata am realizat că, dat fiind temperamentul ei, misiunea diplomatică s-ar fi putut încheia cu un ordin de restricție împotriva familiei noastre. În cele din urmă, tata a invitat familia Schein la o cină cu pui fript, dar totuşi se vedea că doamna Schein ne priveşte cu suspiciune.

— Deci lucrați într-un magazin de discuri în timp ce studiați pentru a deveni profesor? Şi mai *şi* gătiți? Ce neobişnuit, i-a zis ea tatei.

Domnul Schein a declarat că părinții mei sunt oameni decenți, iar familia noastră nu este violentă, aşa că i-a spus mamei lui Kim că ar trebui să îi dea voie să vină în vizită la mine.

În cele câteva luni pe care le-am mai petrecut în clasa a şasea, eu şi Kim n-am mai fost considerate „fete bune". Evident, au circulat poveşti despre bătaia noastră – coaste fracturate, unghii rupte, muşcături. Dar, când am revenit la şcoală după vacanța de iarnă, totul a fost uitat. Eram din nou fetele bune, nedespărțite, brunete şi tăcute.

Nu ne mai păsa. De fapt, acea reputație ne-a fost de folos. Dacă, de exemplu, lipseam amândouă în aceeaşi zi, lumea presupunea automat că am luat vreun virus una de la alta, nu că am chiulit pentru a vedea filme difuzate la cursul de artă cinematografică de la universitate. Când, în glumă, cineva a scos şcoala la vânzare, acoperind-o cu anunțuri şi postând o ofertă pe eBay, suspiciunile s-au îndreptat către Nelson Baker şi Jenna McLaughlin, nu spre noi.

Chiar dacă am recunoscut că farsa ne aparţine – după cum plănuiserăm în caz că altcineva ar fi fost acuzat –, ne-a fost greu să-i convingem că într-adevăr noi comiseserăm pozna. Acest lucru o făcea întotdeauna pe Kim să râdă.

— Oamenii cred doar ceea ce vor să creadă, spunea ea.

4.47 p.m.

Odată, mama m-a strecurat într-un cazinou. Mergeam în vacanţă la Crater Lake şi ne-am oprit într-o staţiune din rezervaţia indiană pentru a lua prânzul. Mama s-a hotărât să joace puţin, iar eu m-am dus cu ea în timp ce tata a rămas cu Teddy, care dormea în scaunul lui special. Mama s-a aşezat la o masă de blackjack. Dealerul s-a uitat la mine, apoi la mama, care a răspuns privirii lui oarecum suspicioase cu una suficient de tăioasă pentru a tăia diamante, urmată de un zâmbet mai strălucitor decât orice piatră preţioasă. Dealerul i-a surâs tâmp şi nu a scos o vorbă. Fascinată, am urmărit-o pe mama cum joacă. Mi s-a părut că ne aflăm acolo de vreo cincisprezece minute, dar, când tata şi Teddy au venit să ne caute, amândoi erau morocănoşi. S-a dovedit că ne aflam acolo de peste o oră.

La Terapie intensivă este în felul următor. Habar n-ai ce oră este sau câtă vreme a trecut. Nu există lumină naturală. Şi există un permanent zgomot de fond, doar că, în locul bipurilor electronice făcute de maşinile de jocuri de noroc şi a clinchetului vesel al monedelor tocmai câştigate, se aude murmurul şi zbârnâitul echipamentelor medicale, foşnetul paginilor printate într-una şi conversaţia neîntreruptă a asistentelor.

Nu sunt chiar sigură de cât timp mă aflu aici. Cu puţină vreme în urmă, asistenta care îmi plăcea, cea cu voce cântată, a spus că se duce acasă.

— Mă întorc mâine şi vreau să te găsesc aici, scumpo, a zis ea.

La început, m-am gândit că era ciudat. N-ar fi vrut să mă aflu acasă sau transferată în altă secţie a spitalului? Dar apoi am realizat că sensul era că vrea să mă vadă *aici,* nu moartă.

Doctorii tot vin la patul meu, îmi ridică pleoapele şi îmi bagă câte o lanternă în ochi. Sunt brutali şi grăbiţi, de parcă nu consideră că pleoapele merită a fi tratate cu blândeţe. Gestul lor te face să pricepi cât de rar în viaţă atingem pleoapele altcuiva. Poate că părinţii îţi vor ridica o pleoapă pentru a scoate un fir de praf sau poate că iubitul ţi le va săruta delicat ca un fluture, chiar înainte ca tu să te cufunzi în somn. Dar pleoapele nu sunt precum coatele sau genunchii, sau umerii, părţi ale trupului obişnuite să fie bruscate.

Asistenta socială se află lângă mine acum. Îmi priveşte fişa şi vorbeşte cu una dintre asistentele care, în mod normal, stă la biroul mare din mijlocul salonului. Sunt uimitoare modurile în care eşti supravegheat aici. Dacă nu îţi bagă lanterne în ochi sau nu studiază printurile care ies într-una din imprimantele de lângă pat, îţi urmăresc semnele vitale pe monitorul computerului central. În caz că este ceva oarecum în neregulă, unul dintre monitoare începe să bipăie. Întotdeauna porneşte câte o alarmă pe undeva. La început, acest lucru mă speria, dar acum pricep că, în jumătatea situaţiilor, este vorba despre o proastă funcţionare a maşinilor, nu a oamenilor.

Asistenta socială pare atât de extenuată de parcă i-ar veni să se întindă pe unul dintre paturile libere. Nu sunt singura pacientă de care se ocupă. Toată după-amiaza, face naveta între bolnavi şi familiile acestora. Ea reprezintă legătura dintre medici şi oameni, iar efortul de a păstra echilibrul între aceste două lumi este vizibil.

După ce îmi studiază fişa şi vorbeşte cu asistentele, coboară la familia mea, care a încetat să vorbească în şoaptă şi acum se ocupă cu diverse activităţi, fiecare pe cont propriu. Bunica tricotează. Bunicul se preface că doarme. Mătuşa Diana joacă sudoku. Verii mei joacă pe rând un joc video, fără sonor.

Kim a plecat. Când s-a întors în sala de aşteptare, după ce a

vizitat capela, a găsit-o pe doamna Schein complet dărâmată. A părut teribil de stânjenită şi a luat-o pe maică-sa din încăpere. De fapt, cred că prezenţa doamnei Schein acolo era probabil utilă. Liniştirea ei le dădea tuturor ceva de făcut, o modalitate de a se simţi folositori. Acum, aveau din nou senzaţia că sunt inutili, că aşteptarea era nesfârşită.

Când asistenta socială intră în sala de aşteptare, toată lumea se ridică în picioare, de parcă ar saluta vreun membru al familiei regale. Ea le zâmbeşte pe jumătate, lucru pe care l-a mai făcut deja de vreo câteva ori pe ziua de azi. Cred că reprezintă modul ei de a semnala că totul este în regulă, iar ea a venit doar ca să spună cum mai stau lucrurile, nu ca să arunce o bombă.

— Mia este inconştientă încă, dar semnele vitale se îmbunătăţesc, le zice rudelor mele, care îşi abandonaseră pe scaune obiectele cu care îşi petrecuseră timpul. Acum, doctorii se ocupă de respiraţia ei. Îi fac teste pentru a vedea cum îi funcţionează plămânii şi dacă se poate renunţa la ventilator.

— Astea-s veşti bune, nu? întreabă mătuşa Diane. Vreau să spun, dacă poate respira singură, înseamnă că se va trezi în curând?

Asistenta dă din cap plină de înţelegere.

— Faptul că poate respira singură ar fi un pas serios spre vindecare. Arată că plămânii se întremează şi rănile interne răspund la tratament. Problema rămâne contuzia craniană.

— De ce? o întrerupe verişoara Heather.

— Nu ştim când se va trezi sau amploarea leziunilor craniene. Primele douăzeci şi patru de ore sunt cele mai critice, dar Mia are parte de cea mai bună îngrijire posibilă.

— O putem vedea? întreabă bunicul.

Asistenta socială încuviinţează.

— Acesta este motivul pentru care mă aflu aici. Cred că ar fi bine pentru Mia dacă i-aţi face o scurtă vizită. Doar una sau două persoane.

— Mergem noi, spune bunica.

Bunicul este alături de ea.

— Da, la asta m-am gândit şi eu, zice asistenta socială. Nu lipsim mult, li se adresează ea celorlalţi membri ai familiei.

Cei trei străbat holul în tăcere. În lift, asistenta socială încearcă să-i pregătească pe bunicii mei în legătură cu felul cum arăt, explicându-le amploarea rănilor externe, care par grave, dar sunt tratabile. Le spune că leziunile interne sunt cele care îi îngrijorează pe doctori.

Se poartă de parcă bunicii mei ar fi nişte copii. De fapt, ei sunt mai duri decât par. Bunicul a fost medic în Coreea. Iar bunica salvează vietăţi tot timpul: păsări cu aripi frânte, un castor bolnav, o căprioară lovită de o maşină. Căprioara a ajuns la un centru de îngrijire a animalelor sălbatice, ceea ce este amuzant, pentru că bunica nu poate să sufere căprioarele – îi mănâncă plantele din grădină.

— Şobolani drăguţi, le numeşte ea.

— Şobolani gustoşi, le numeşte bunicul când pune pe grătar fripturi din carne de vânat.

Dar, pe acea căprioară anume bunica nu a putut suporta să o vadă suferind, aşa că a salvat-o. Bănuiesc cumva că ea s-a gândit că acea căprioară era unul dintre îngerii ei.

Totuşi, când au intrat pe dubla uşă automată în Secţia de terapie intensivă, amândoi s-au oprit de parcă ar fi dat de o barieră invizibilă. Bunicul a luat-o de mână pe bunica, iar eu am încercat să îmi aduc aminte dacă i-am mai văzut vreodată ţinându-se de mână. Bunica priveşte paturile, căutându-mă, dar, abia când asistenta socială arată spre cel în care zac, bunicul mă vede şi se îndreaptă cu paşi repezi spre mine.

— Salut, răţuşco! spune el.

Nu mi-a mai zis aşa de secole, de când eram mai mică decât Teddy. Bunica se apropie încet de pat, înghiţind cu dificultate. Poate că, la urma urmelor, acele animale rănite nu au pregătit-o chiar atât de bine pentru scena pe care o are în faţa ochilor.

Asistenta socială trage două scaune lângă patul meu.

— Mia, bunicii tăi sunt aici. Le face semn să ia loc. O să vă las singuri acum.

— Ne poate auzi? întreabă bunica. Dacă îi vorbesc, va înţelege?

— Sincer, nu ştiu, răspunde asistenta socială. Dar prezenţa dumneavoastră poate reprezenta o alinare, la fel şi vorbele.

Apoi, le aruncă o privire severă, parcă atrăgându-le atenţia să nu spună ceva care m-ar putea întrista. Ştiu că este treaba ei să îi avertizeze în legătură cu lucruri de genul acesta şi că este ocupată cu o mie de treburi, şi că nu întotdeauna poate fi prevenitoare, dar, pentru o secundă, o urăsc.

După plecarea femeii, bunicii rămân în tăcere pentru un minut. Apoi, bunica începe să murmure despre orhideele pe care le cultivă în seră. Constat că s-a schimbat din salopeta de grădinărit într-o pereche curată de pantaloni din catifea şi un pulover. Probabil că a trecut cineva pe la ei pe-acasă şi i-a adus haine de schimb. Bunicul stă nemişcat, însă mâinile îi tremură. În general, nu vorbeşte mult, aşa că s-ar putea să-i fie greu să îmi vorbească la comandă.

O altă asistentă se apropie. Are părul negru şi ochi întunecaţi, luminaţi de o cantitate apreciabilă de machiaj strălucitor. Pe unghiile ei sunt pictate inimioare. Probabil că depune un efort considerabil pentru a-şi menţine unghiile atât de drăguţe. Admir acest lucru.

Nu este asistenta mea, însă vine totuşi lângă bunicii mei.

— Să nu vă îndoiţi nici măcar o clipă că vă poate auzi, le zice ea. Este conştientă de tot ceea ce se întâmplă în jurul ei.

Stă cu mâinile în şolduri şi aproape că mi-o pot închipui mestecând gumă. Bunicii mei se holbează le ea, sorbindu-i cu nesaţ cuvintele.

— S-ar putea să credeţi că doctorii sau asistentele, sau toate astea sunt vedetele spectacolului, spune ea arătând spre numeroasele echipamente medicale. Nici vorbă. *Ea* este vedeta. Poate că aşteaptă să vadă ce se întâmplă. Aşa că vorbiţi-i. Spuneţi-i să-şi ia orice răgaz

doreşte, dar să se întoarcă. Voi o aşteptaţi.

* * *

Mama şi tata nu ne-ar fi numit niciodată pe mine sau pe Teddy „greşeli”. Sau „accidente”. Sau „surprize”. Sau orice alt eufemism tâmpit.

Dar nici unul dintre noi nu a fost plănuit şi ei nu au încercat niciodată să ascundă acest lucru.

Mama a rămas însărcinată cu mine când era tânără. Nu adolescentă, însă considerată foarte tânără de către prietenii lor. Avea douăzeci şi trei de ani, iar ea şi tata erau deja căsătoriţi de un an.

Într-un fel amuzant, tata a fost întotdeauna foarte sobru, întotdeauna mai convenţional decât ţi-ai fi putut imagina. Pentru că, deşi avea păr albastru şi tatuaje, şi purta geci din piele, şi lucra într-un magazin de discuri, a dorit să se însoare cu mama în nişte vremuri când restul prietenilor lor se îmbătau noapte de noapte.

— „Prietenă” este un cuvânt atât de prostesc, a spus el. Nu pot să sufăr să o numesc astfel. Aşa că a trebuit să ne căsătorim, ca să o pot numi „soţie”.

Pe de altă parte, mama a avut o familie disfuncţională. Nu mi-a dezvăluit detalii, dar ştiam că tatăl ei plecase de-acasă cu mult timp în urmă şi, o anumită perioadă, nu păstrase legătura cu mama ei. Totuşi, acum, existau bunica şi bunicul Richard – aşa îl numeam noi pe tatăl vitreg al mamei de două ori pe an.

Deci mama s-a căsătorit nu doar cu tata, ci şi cu familia aproape intactă şi relativ normală căreia îi aparţinea el. A fost de acord să se mărite cu tata, cu toate că erau împreună numai de un an. Desigur, au făcut lucrurile în stilul lor. Au fost căsătoriţi de o judecătoare de pace care era lesbiană, în timp ce prietenii lor cântau la chitară o versiune a *Marşului nupţial.* Mireasa purta o rochie albă, retro, cu franjuri şi cizme negre, cu ţinte. Mirele era îmbrăcat în piele.

Mama a rămas însărcinată cu mine cu ocazia nunţii altcuiva.

Unul dintre prietenii muzicieni ai tatei, care se mutase în Seattle, îşi lăsase prietena însărcinată, aşa că au fost obligaţi să intre în legalitate. Mama şi tata s-au dus la nuntă şi, la petrecere, au băut puţin cam mult, aşa că, atunci când au ajuns la hotel, nu au mai fost atât de atenţi ca de obicei. Trei luni mai târziu, pe testul de sarcină a apărut o linie albastră.

Din felul cum relatau întâmplarea, reieşea că nici unul dintre ei nu s-a simţit tocmai pregătit să devină părinte. Nici unul dintre ei nu s-a simţit încă adult. Dar nici nu s-a pus problema întreruperii sarcinii. Mama era categoric în favoarea liberului-arbitru. Pe maşină, avea un autocolant pe care scria: „Dacă nu ai încredere în mine că pot lua o hotărâre bună, cum poţi avea încredere că sunt în stare să cresc un copil?” Dar, în cazul ei, hotărârea a fost să mă păstreze.

Tata a cam ezitat. Era cam speriat. Până în clipa când doctorul m-a scos în lume. Atunci, a început să plângă.

— Astea-s baliverne, spunea el când mama a istorisit întâmplarea. Nici vorbă să fi făcut aşa ceva.

— N-ai plâns? l-a întrebat mama amuzată, pe un ton sarcastic.

— *Mi-au dat lacrimile.* N-am plâns.

Apoi, tata mi-a făcut cu ochiul şi a mimat un bebeluş plângând.

Pentru că eram singurul copil din grupul de prieteni ai părinţilor mei, reprezentam o noutate. Am fost crescută de comunitatea muzicală, având duzini de mătuşi şi unchi care mă considerau propriul copil adoptat, chiar şi după ce am început să îmi manifest ciudata preferinţă pentru muzica clasică. Nici eu nu tânjeam după o familie normală. Bunicii locuiau în apropiere şi erau încântaţi să mă ia la ei în weekenduri, aşa că părinţii mei îşi puteau face de cap şi petrece nopţile la vreunul dintre spectacolele tatei.

Cam pe când aveam patru ani, cred că părinţii mei au priceput realitatea – creşteau un copil –, chiar dacă nu aveau tone de bani sau slujbe „adevărate”. Aveam o casă drăguță, a cărei chirie era mică. Aveam haine (chiar dacă erau cele care le rămăseseră mici verilor

mei) şi creşteam fericită şi sănătoasă.

— Ai fost ca un experiment, a spus tata. Cu un succes surprinzător. Ne-am gândit că trebuie să fie o greşeală. Aveam nevoie de un alt copil ca un fel de termen de comparaţie.

Au încercat vreme de patru ani. Mama a rămas însărcinată de două ori, dar a pierdut sarcinile. Au fost trişti din această pricină, dar nu aveau bani pentru fertilizarea în vitro la care apelau alții. Când am împlinit nouă ani, au hotărât că poate este mai bine aşa. Eu deveneam independentă. Au încetat să mai încerce.

Ca pentru a se convinge cât de grozav era să nu ai responsabilitatea unui bebeluş, mama şi tata au cumpărat bilete pentru o vizită de o săptămână la New York. Trebuia să fie un pelerinaj muzical. Urma să mergem la CBGB[12] şi Carnegie Hall. Dar când, spre surprinderea ei, mama a descoperit că este însărcinată şi, spre şi mai marea ei mirare, sarcina a trecut cu bine de primul trimestru, excursia a trebuit să fie anulată. Era obosită şi îi era rău de la stomac, şi era atât de ciufută, încât tata glumea spunând că i-ar speria probabil pe newyorkezi. Şi apoi, copiii costau mult, aşa că trebuia să facem economii.

Nu m-a deranjat. Eram entuziasmată de bebeluş. Şi ştiam că, oricum, Carnegie Hall nu pleca nicăieri. Voi ajunge acolo cândva.

5.40 p.m.

Sunt puţin cam îngrozită acum. Bunicii au plecat cu ceva timp în urmă, dar eu am rămas în salonul de Terapie intensivă. Stau pe unul dintre scaune, gândindu-mă la vorbele lor, care au fost foarte drăguţe şi normale, şi nu m-au întristat deloc. Până când au plecat. În vreme ce ieşeau din salon, cu mine pe urmele lor, bunicul s-a întors spre bunica şi a întrebat-o:

---

[12] Country, Blue Grass şi Blues, un club de muzică din Manhattan (n.tr.).

— Crezi că ea decide?

— Ce să decidă?

Bunicul a părut stânjenit. S-a lăsat de pe un picior pe celălalt.

— Ştii tu. Să decidă, a şoptit el.

— Despre ce vorbeşti?

Bunica părea exasperată şi drăgăstoasă în acelaşi timp.

— Nu ştiu despre ce vorbesc. Tu eşti cea care crede în îngeri.

— Şi ce legătură are asta cu Mia? a întrebat bunica.

— Dacă ei sunt cei duşi, dar încă se află aici, dacă vor ca ea să li se alăture? Dacă ea vrea să li se alăture?

— Lucrurile nu se întâmplă în felul acesta, s-a răstit bunica.

— Oh, a fost tot ce a rostit bunicul.

Investigaţia lui se încheiase.

După ce au plecat, m-am gândit că poate, într-o zi, îi voi spune bunicii că niciodată nu am prea crezut în teoria ei că păsările şi alte vieţuitoare ar putea fi îngeri păzitori ai oamenilor. Iar acum sunt mai sigură ca oricând că nu există aşa ceva.

Părinţii mei nu se află aici. Nu mă ţin de mână şi nici nu mă încurajează. Îi cunosc suficient de bine pentru a şti că, dacă ar fi putut, ar fi făcut-o. Poate că nu amândoi. Poate că mama ar fi stat cu Teddy, iar tata m-ar fi vegheat pe mine. Dar nici unul dintre ei nu este aici.

Şi, în timp ce mă gândesc la acest lucru, îmi aduc aminte vorbele asistentei. „Ea este vedeta spectacolului." Brusc, înţeleg sensul întrebării pe care bunicul i-a pus-o bunicii. Şi el îşi amintise cuvintele asistentei. O făcuse mai devreme decât mine.

Dacă rămân. Dacă trăiesc. Depinde de mine.

Toată povestea asta cu coma indusă este doar limbaj medical. Nu depinde de doctori. Nu depinde de îngeri absenţi. Nu depinde nici măcar de Dumnezeu care, dacă există, nu se află prin preajma mea. Depinde de mine.

Cum pot să hotărăsc eu? Cum pot să stau fără mama şi tata? Cum pot să plec fără Teddy? Sau fără Adam? Este prea mult. Nici măcar

nu înţeleg cum funcţionează toată treaba asta, de ce mă aflu aici, în starea asta şi cum să ies din ea dacă vreau. Dacă e să rămân, *dacă vreau să mă trezesc*, o să mă trezesc chiar acum? Am încercat deja să-mi pocnesc călcâiele, ca să îl găsesc pe Teddy, şi am încercat să mă teleportez în Hawaii, dar n-a mers. Pare mult mai complicat.

Totuşi, cred că este adevărat. Aud din nou cuvintele asistentei. Eu sunt vedeta spectacolului. Toată lumea mă aşteaptă pe mine.

Eu decid. Acum, ştiu acest lucru.

Şi asta mă îngrozeşte mai mult decât orice altceva s-a întâmplat astăzi.

Unde naiba este Adam?

* * *

Cu o săptămână înainte de Halloweenul din primul meu an de facultate, Adam a apărut triumfător la uşa mea. Avea o geantă de pânză, iar pe chip îi era întipărit un rânjet.

— Pregăteşte-te să mori de ciudă. Tocmai am luat cel mai nemaipomenit costum, a spus el. A tras fermoarul genţii, înăuntru se afla o cămaşă albă, cu franjuri, o pereche de pantaloni bufanţi, scurţi şi o haină lungă, cu epoleţi.

— Ai de gând să fii Seinfeld în cămaşă simandicoasă? am întrebat eu.

— Pff. Seinfeld. Şi mai ai pretenţia că eşti cântăreaţă de muzică clasică. O să fiu Mozart. Stai, încă n-ai văzut pantofii. A băgat mâna în geantă şi a scos o pereche de pantofi demodaţi, din piele neagră, cu bare metalice de-a curmezişul vârfurilor.

— Foarte drăguţi, am zis eu. Cred că mama are unii identici.

— Eşti doar invidioasă că n-ai un costum atât de tare. O să port şi colanţi. Atât sunt de sigur de masculinitatea mea. Am şi perucă.

— De unde ai făcut rost de toate astea? am întrebat eu, arătând spre perucă.

Arăta de parcă era făcută din sfoară.

— De pe internet. Doar o sută de parai.

— Ai cheltuit o sută de dolari pentru un costum de Halloween?

La auzul cuvântului Halloween, Teddy s-a năpustit în jos pe scări, ignorându-mă şi trăgând de cureaua genţii lui Adam.

— Aşteaptă aici! i-a cerut el, apoi s-a repezit înapoi pe scări şi, după câteva clipe, s-a întors cu o geantă. Este ăsta un costum bun? Sau o să mă facă să par prea puşti? a întrebat Teddy scoţând o furcă, o pereche de urechi de diavol, o coadă roşie şi o pijama roşie, dintr-o bucată.

— Oho. Adam a făcut un pas în spate, cu ochii larg deschişi. Acest costum mă sperie de moarte şi nici măcar nu-l porţi.

— Serios? Nu crezi că pijamaua mă face să arăt ca un prostănac? Nu vreau să râdă careva de mine, a declarat Teddy cu sprâncenele încruntate de atâta seriozitate.

I-am zâmbit lui Adam, care se străduia să-şi stăpânească propriul surâs.

— Pijamaua roşie, plus urechile de diavol şi coada ascuţită sunt atât de diabolice, încât nimeni nu o să îndrăznească să te provoace dacă nu vrea să rişte iadul etern, l-a liniştit Adam.

Teddy a rânjit cu gura până la urechi, lăsând să i se vadă golul de unde lipsea dintele din faţă.

— Cam acelaşi lucru mi l-a spus şi mama, dar voiam să fiu sigur că nu-mi zice asta doar ca să n-o mai bat la cap în legătură cu costumul. Mergem din casă în casă, cu „ne daţi ori nu ne daţi”, nu? De data aceasta, s-a uitat la mine.

— Ca în fiecare an, i-am răspuns eu. Cum altfel să capăt bomboane?

— Vii şi tu? l-a întrebat el pe Adam.

— N-aş rata asta pentru nimic în lume.

Teddy s-a răsucit pe călcâie şi a luat-o iarăşi la goană pe scări. Adam s-a întors spre mine.

— Treaba cu Teddy e aranjată. Tu ce porţi?

— Aaa, nu prea sunt genul care să se deghizeze.

Adam şi-a dat ochii peste cap.

— Ei bine, fă-o! Este Halloweenul, primul pe care îl petrecem împreună. Shooting Star are un mare concert în seara asta. E un spectacol cu costume, şi ai promis că vii.

Am gemut în sinea mea. După cele şase luni de când eram cu Adam, tocmai mă obişnuisem cu faptul că eram consideraţi cuplul ciudat al şcolii – oamenii ne numeau adesea Vedeta şi Tocilara. Iar eu începeam să mă simt mai în largul meu în preajma membrilor trupei lui Adam şi chiar am învăţat câteva cuvinte din limbajul lor rock. Deja puteam să mă descurc singură când Adam mă ducea la Casa rockului, casa dezordonată de lângă colegiu, unde locuia restul formaţiei. Puteam chiar participa la petrecerile punk-rock ale trupei, la care fiecare invitat trebuia să aducă de mâncare ceva pe cale de a se altera. Apoi, luam toate ingredientele şi încropeam ceva din ele. Eram destul de pricepută la a transforma carnea tocată vegetală, sfecla, brânza feta şi caisele în ceva comestibil. Dar încă nu-mi plăceau spectacolele şi nu-mi plăcea că nu-mi plăceau. Cluburile erau pline de fum din cauza căruia mă usturau ochii şi care îmi făcea hainele să duhnească. Boxele erau întotdeauna date la maximum, aşa încât muzica urla, făcând să îmi ţiuie urechile mult timp după aceea şi împiedicându-mă să dorm. Aş fi zăcut în pat, retrăind la nesfârşit ciudata seară şi simţindu-mă tot mai rău cu fiecare reluare.

— Nu-mi spune că mă laşi baltă, a zis Adam, părând în egală măsură rănit şi enervat.

— Şi cu Teddy cum rămâne? I-am promis că îl ducem la colindat…

— Mda, la ora cinci. La spectacol nu trebuie să ajungem decât la zece. Mă îndoiesc că domnişorul Ted este în stare să colinde cinci ore întregi. Deci n-ai nicio scuză. Şi ar fi cazul să-ţi faci rost de o ţinută ca lumea, fiindcă eu o să arăt grozav, în genul secolului al XVIII-lea.

După ce Adam a plecat la slujbă, să livreze pizza, am simţit un gol în stomac. M-am dus în camera mea, să exersez piesa lui

Dvorak[13], pe care doamna Christie mi-o dăduse să o studiez, şi să rezolv problema care mă frământa. De ce nu îmi plăceau spectacolele lui? Pentru că Shooting Star dobândea notorietate, iar eu eram geloasă? Mă irita numărul tot mai mare de admiratoare? Aceasta părea o explicaţie destul de logică, dar nu era.

După ce am cântat vreo zece minute, mi-am dat seama: aversiunea mea față de spectacolele lui Adam nu avea nici o legătură cu muzica sau cu admiratoarele, sau cu invidia. Avea legătură cu îndoielile care mă frământau. Aceleaşi îndoieli neplăcute pe care le-am avut întotdeauna, că nu aparţin cuiva. Nu simţeam că aparţin familiei mele şi acum nu simţeam că îi aparţin lui Adam, doar că, spre deosebire de familia mea care se alesese vrând-nevrând cu mine, Adam mă alesese, şi asta era ceea ce nu înțelegeam. De ce se îndrăgostise de *mine?* N-avea nici un sens. Ştiam că muzica ne unise de la bun început, ne adusese în acelaşi loc, pentru a ne putea cunoaşte măcar. Şi mai ştiam că Adam apreciază pasiunea mea pentru muzică. Precum şi simțul meu al umorului, „atât de obscur, încât aproape că nu îl înțelegi”, după cum a spus el. Că veni vorba de obscuritate, ştiam că îi plac fetele cu părul întunecat, pentru că toate prietenele lui fuseseră brunete. De asemenea, ştiam că, atunci când eram doar noi doi, puteam discuta ore în şir sau stăteam şi citeam unul lângă celălalt, fiecare cu căştile iPodului în urechi, dar totuşi simţindu-ne perfect împreună. Am înțeles toate acestea, raţional vorbind, dar, în sufletul meu, nu eram convinsă de justețea lor. Când eram cu Adam, mă simțeam aleasă, specială, şi asta mă făcea chiar mai mult să mă întreb: „De ce eu?”

Şi poate că acesta era motivul pentru care, deşi Adam venea de bunăvoie la simfoniile lui Schubert şi la orice recital pe care îl dădeam, aducându-mi crini Stargazer, florile mele preferate, mai curând, m-aş fi dus la dentist decât la unul dintre spectacolele sale.

---

[13] Antonin Leopold Dvorak (1841-1904) – compozitor de muzică clasică originar din regiunea Boemia, Cehia (n.tr.).

Ceea ce era o mojicie din partea mea. M-am gândit la ceea ce mama îmi spunea uneori, când mă simţeam nesigură: „Prefă-te până când chiar te vei simţi sigură”. După ce am terminat de cântat piesa pentru a treia oară, eram ferm hotărâtă nu numai să mă duc la concert, dar măcar de data aceasta să fac un efort pentru a-i înţelege lumea, aşa cum făcea şi el cu a mea.

— Am nevoie de ajutorul tău, i-am zis mamei în seara aceea, după cină, în timp ce spălam vasele.

— Credeam că am stabilit că nu mă pricep prea bine la trigonometrie. Poate găseşti un tutorial online, a spus mama.

— N-am nevoie de ajutor la matematică. E vorba de altceva.

— O să mă străduiesc. Ce doreşti?

— Un sfat. Care este cea mai tare, cea mai grozavă, cea mai sexy rockeriţă pe care o cunoşti?

— Debbie Harry, a spus mama.

— Aia…

— N-am terminat, m-a întrerupt mama. Nu-mi poţi cere să aleg doar una. Ar fi ca în *Alegerea lui Sophie.* Kathleen Hannah. Patti Smith. Joan Jett. Courtney Love, în dementul ei fel autodistructiv de a fi. Lucinda Williams, chiar dacă interpretează muzică country, este tare de tot. Kim Cordon, de la Sonic Youth, se apropie de cincizeci de ani, dar tot e grozavă. Cat Power. Joan Armatrading. De ce mă întrebi, ai de făcut un fel de studiu social?

— Un fel de, am răspuns eu, ştergând o farfurie ciobită. E pentru Halloween.

Mama şi-a împreunat încântată mâinile pline de săpun.

— Ai de gând să o întruchipezi pe una dintre noi?

— Mda, am răspuns eu. Poţi să mă ajuţi?

Mama a plecat de la serviciu mai devreme, pentru a putea colinda prin magazinele cu haine vintage. A hotărât că ar fi mai bine să mergem pe ideea unei imitaţii de ţinută rock decât să încerc să personific o cântăreaţă anume. Am cumpărat o pereche de

pantaloni mulaţi, din piele de şopârlă. O perucă blondă, cu tunsoare paj şi breton retezat, à la Debbie Harry la începutul anilor ’80, căreia mama i-a colorat câteva şuviţe în purpuriu. Ca accesorii, am luat o brasardă din piele neagră pentru o încheietură a mâinii, iar pentru cealaltă – vreo două duzini de brăţări subţiri, din argint. Mama a pescuit din garderoba ei un tricou vintage Velvet Underground[14] – atrăgându-mi atenţia să nu îl dau jos, fiindcă era posibil să mi-l fure cineva şi să-l vândă cu două sute de dolari pe eBay – şi cizmele din piele, cu ţinte, pe care le purtase la nunta ei.

De Halloween, m-a machiat, conturându-mi ochii cu câte o linie groasă, trasată cu dermatograful, care mi-a făcut ochii să pară ameninţători. Pudră de culoare deschisă, care mi-a făcut chipul să pară palid. Roşu-sângeriu pe buze. Un cercel într-o nară. Când m-am uitat în oglindă, am văzut-o pe mama studiindu-mă. Poate că datorită perucii blonde, dar a fost prima dată când m-am gândit că, de fapt, semăn foarte bine cu rudele mele apropiate.

Părinţii mei şi Teddy l-au aşteptat la parter pe Adam în timp ce eu am rămas în camera mea. Mă simţeam de parcă era seara balului de absolvire sau aşa ceva. Tata pregătise aparatul de fotografiat. Mama practic ţopăia de încântare. Când Adam a intrat pe uşă, aruncând cu bomboane în Teddy, mama şi tata m-au chemat jos.

Am mers pe furiş, în măsura în care îmi permiteau cizmele. Mă aşteptam ca Adam să o ia razna la vederea mea – iubita lui veşnic în jeanşi şi pulovere strălucind din cap până în picioare. Dar el mi-a adresat salutul obişnuit, chicotind un pic.

— Drăguţ costum, a fost tot ce a spus.

— Quid pro quo[15]. Aşa-i corect, am zis eu, arătând spre ţinuta Mozart pe care o purta.

---

[14] Trupă rock americană care a funcţionat cu întreruperi şi cu o componenţă variată din 1965 până în 1973. (n.tr.).

[15] Un lucru pentru altul (în lb. latină, în original).

— Cred că arăţi înfricoşător, dar eşti drăguţă, a spus Teddy. Aş zice şi sexy, dar sunt fratele tău, aşa că ar fi scârbos.

— Cum de ştii măcar ce înseamnă „sexy”? am întrebat eu. Ai şase ani.

— Toată lumea ştie ce înseamnă sexy, a spus el.

Toată lumea cu excepţia mea, presupun. Dar, în seara aceea, am aflat, oarecum. Când am fost la colindat cu Teddy, vecinii care mă cunoşteau de ani de zile nu m-au recunoscut. Tipi care niciodată nu se uitaseră la mine de două ori nu-şi mai puteau dezlipi privirile. Şi, de fiecare dată când se întâmpla acest lucru, mă simţeam din ce în ce mai mult puicuţa sexy care pretindeam că sunt. Chestia cu „prefă-te până când te vei simţi aşa” chiar funcţiona.

Clubul în care cânta Shooting Star era ticsit. Toţi purtau costume, cele mai multe dintre fete având ţinute de efect – subrete franţuzoaice cu decolteuri adânci, dominatoare cu bice în mâini, mai multe Dorothy imorale, din *Vrăjitorul din Oz,* cu fustele ridicate pentru a-şi arăta jartierele rubinii –, care, în mod normal, m-ar fi făcut să mă simt ca o mare proastă. Nu m-am simţit deloc penibil în seara aceasta, chiar dacă nimeni n-a părut să-şi dea seama că sunt costumată.

— Trebuia să te costumezi, m-a dojenit un tip deghizat în schelet, înainte de a-mi oferi o bere.

— Îmi PLAC al naibii de mult pantalonii ăştia, mi-a urlat în ureche o fată îmbrăcată într-o ţinută convenţională, din anii ’20. Ţi i-ai luat din Seattle?

— Nu faci parte din Crack House Quartet? m-a întrebat un tip care purta o mască având chipul lui Hillary Clinton, referindu-se la o trupă punk-rock foarte dură, care lui Adam îi plăcea, dar pe care eu o detestam.

Când Shooting Star a început să cânte, nu am rămas în culise, aşa cum făceam în mod normal. În culise, pot să stau pe un scaun şi să văd perfect ce se întâmplă pe scenă, fără să trebuiască să vorbesc cu careva. De data aceasta, am stat la bar şi, mai târziu, când fata

îmbrăcată în stilul anilor ’20 m-a tras de mână, am urmat-o până în faţa scenei şi am început să dansez.

Niciodată până atunci nu mă mai dusesem în faţa scenei. Nu îmi făcea plăcere să mă învârt în loc, în timp ce tipi beţi, musculoşi şi îmbrăcaţi în piele mă călcau pe picioare. Dar, în seara aceea, m-am implicat total. Am înţeles ce înseamnă să-ţi uneşti energia cu a celorlalţi şi să o absorbi pe a lor. Am priceput că, în faţa scenei, când lucrurile se încing, nu prea păşeşti sau dansezi, ci eşti prins într-un vârtej.

Când Adam a terminat, gâfâiam şi eram la fel de transpirată ca el. Nu m-am dus în culise, să-l felicit, până când n-au făcut-o ceilalţi. L-am aşteptat să vină în club, să-şi întâlnească publicul, aşa cum făcea la sfârşitul fiecărui spectacol. Şi, când a apărut, cu un prosop în jurul gâtului şi sorbind dintr-o sticlă cu apă, m-am aruncat în braţele lui şi l-am sărutat îndelung pe gură, în faţa tuturor. Am simţit că zâmbeşte în timp ce mă săruta la rându-i.

— Ia te uită, se pare că eşti pătrunsă de spiritul lui Debbie Harry, a spus el, ştergându-şi rujul de pe bărbie.

— Aşa se pare. Dar tu? Te simţi Mozart?

— Tot ce ştiu despre el este ce am văzut în film. Dar îmi amintesc că era destul de pătimaş, aşa că, după acest sărut, cred că mă simt ca el. Eşti gata de plecare? Îmi iau catrafusele şi putem să o ştergem.

— Nu, hai să mai stăm să ascultăm ultima trupă.

— *Serios?* s-a mirat Adam, sprâncenele ridicându-i-se a surpriză.

— Mda. S-ar putea chiar să dansez cu tine.

— Ai băut? m-a tachinat el.

— Doar suc, am răspuns eu.

Am dansat, oprindu-ne din când în când să ne tragem sufletul, până când clubul s-a închis.

În drum spre casă, în vreme ce conducea, m-a ţinut de mână. Îşi răsucea capul adesea, pentru a se uita la mine şi a-mi zâmbi în timp ce clătina din cap.

— Deci îţi place de mine costumată în felul acesta? am întrebat eu.

— Hmm, a răspuns el.

— Asta înseamnă da sau nu?

— Sigur că îmi place de tine.

— Nu, costumată în felul acesta. Ţi-a plăcut de mine în seara asta?

Adam şi-a îndreptat trupul.

— Mi-a plăcut că ai fost cuprinsă de spiritul spectacolului şi nu te-ai repezit să pleci cât mai repede. Şi mi-a plăcut să dansez cu tine. Şi mi-a plăcut nonşalanţa cu care te-ai purtat cu toţi rockerii ăia.

— Dar ţi-a plăcut de mine aşa? Ţi-a plăcut mai mult?

— Mai mult decât ce? a întrebat el, părând sincer surprins.

— Decât de obicei.

Începeam să mă enervez. Mă simţisem atât de sigură pe mine în seara aceasta, de parcă acea costumaţie de Halloween îmi conferise o personalitate nouă, una care mă făcea mai demnă de Adam, de familia mea. Am încercat să-i explic acest lucru, dar, spre disperarea mea, am simţit că mă podidesc lacrimile.

Adam a părut să simtă că sunt necăjită. A tras maşina pe un drum lateral şi s-a răsucit către mine.

— Mia, Mia, Mia, a spus el mângâindu-mi şuviţele care evadaseră de sub perucă. *Pe tine* te plac. Evident că te-ai îmbrăcat mai sexy şi, ştii, eşti blondă, ceea ce e altfel. Dar tu cea din seara asta eşti aceeaşi tu de care eram îndrăgostit ieri, aceeaşi tu de care voi fi îndrăgostit mâine. Te iubesc pentru că eşti fragilă şi dură, tăcută şi iute la mânie. La naiba, eşti una dintre cele mai punkiste fete pe care le cunosc, indiferent ce muzică asculţi sau ce porţi.

După asta, ori de câte ori începeam să mă îndoiesc de sentimentele lui Adam, mă gândeam la peruca aceea care se prăfuia în dulap şi îmi aminteam de acea seară. Şi nu mă mai simţeam nesigură. Mă simţeam doar norocoasă.

7.13 p.m.

A venit.

Mi-am pierdut vremea într-un salon gol de la Maternitate, dorind să mă aflu cât mai departe de rudele mele şi chiar mai departe de Terapia intensivă şi acea asistentă. Mai bine zis, de ceea ce spusese acea asistentă, vorbe al căror sens îl pricepeam acum.

Aveam nevoie să fiu într-un loc unde oamenii nu erau trişti, unde toate gândurile erau îndreptate spre viaţă, nu spre moarte. Aşa că am venit aici, pe tărâmul bebeluşilor care urlau. De fapt, plânsul nou-născuţilor este reconfortant. Au deja atâta energie.

Dar în această încăpere este linişte acum. Aşa că stau pe pervaz şi privesc în noapte. Roţile unei maşini scârţâie în parcarea acoperită, trezindu-mă din reverie. Mă uit în jos la timp pentru a vedea fugitiv stopurile unei maşini roz dispărând în întuneric. Sarah, care este iubita lui Liz, baterista trupei Shooting Star, are un Dodge Dart roz. Îmi ţin respiraţia, aşteptând să-l văd pe Adam apărând din parcare. Şi apoi îl zăresc urcând rampa, strângându-şi la piept geaca de piele, pentru a se feri mai bine de frigul nopţii de iarnă. Îi văd cureaua genţii strălucind în lumina felinarelor. Se opreşte şi se întoarce pentru a vorbi cu cineva care se află în spatele lui. Zăresc silueta delicată a unei femei ivindu-se din umbre. La început, mă gândesc că trebuie să fie Liz. Dar apoi îi văd coada.

Aş vrea să o pot îmbrăţişa. Să-i mulţumesc că întotdeauna îmi anticipează dorinţele.

Evident, Kim s-ar fi dus la Adam să-i spună personal, nu i-ar fi trântit vestea la telefon şi apoi l-ar fi adus aici, la mine. Kim ştia că Adam avea concert în oraş. Kim care cumva a convins-o pe maică-sa să o ducă în oraş. Kim care, judecând după absenţa doamnei Schein, probabil că a convins-o să se ducă acasă, să o lase să stea cu Adam şi cu mine. Îmi amintesc că lui Kim i-au fost necesare două luni să o convingă pe maică-sa să o lase să zboare cu elicopterul

împreună cu unchiul ei, aşa că sunt impresionată că a reuşit să ajungă la un asemenea grad de emancipare în doar două ore. Kim a fost cea care trecuse de gorilele de la intrarea în club şi de diverşi rockeri pentru a-l găsi pe Adam. Şi tot Kim a fost cea care şi-a luat inima în dinţi şi i-a zis lui Adam.

Ştiu că sună ridicol, dar mă bucur că n-am fost eu cea care să facă toate astea. Nu cred că aş fi fost în stare. Kim a trebuit să fie.

Şi acum, datorită ei, el este aici, în cele din urmă.

Cât a fost ziua de lungă, mi-am imaginat sosirea lui Adam şi, în fantezia mea, mă repezeam să-l întâmpin, chiar dacă el nu mă poate vedea şi chiar dacă, din câte îmi dau seama, nu sunt asemenea stafiei din filmul *Fantoma,* care poate trece prin trupul celor pe care îi îndrăgeşte, făcându-şi astfel simțită prezenţa.

Dar acum, că Adam se află aici, sunt paralizată. Mi-e frică să-l văd. Să-i văd chipul. De două ori l-am văzut pe Adam plângând. O dată când ne-am uitat la *O viaţă minunată.* Şi, a doua oară, când ne aflam în gara din Seattle şi am văzut o mamă care țipa şi îl lovea pe fiul ei ce avea sindromul Down. Adam n-a spus nimic şi abia când ne-am îndepărtat am zărit lacrimi rostogolindu-i-se pe obraji. Iar asta mi-a sfâşiat inima. Dacă plânge, acest fapt mă *va* ucide. Nu conta că era *decizia mea.* Asta era suficient să mă ucidă.

Sunt atât de fraieră.

Mă uit la ceasul de pe perete. Este deja şapte şi jumătate. Până la urmă, Shooting Star nu va cânta în deschiderea concertului trupei Bikini. Ceea ce-i păcat. A fost o şansă uriaşă pentru ei. Pentru o clipă, mă întreb dacă totuşi ceilalţi membri ai formaţiei vor cânta fără Adam. Mă îndoiesc profund. Nu numai pentru că el este principalul solist vocal şi chitara întâi. Trupa are un fel de cod. Respectul sentimentelor este important. Vara trecută, când Liz şi Sarah s-au despărţit (doar pentru o lună, după cum s-a dovedit ulterior), iar Liz era prea deprimată ca să cânte, au anulat turneul lor de cinci spectacole, cu toate că Gordon, un baterist din altă formaţie, s-a oferit să îi tină locul.

Îl urmăresc pe Adam îndreptându-se spre intrarea principală a spitalului, cu Kim în spatele lui. Chiar înainte de a ajunge sub marchiza de la intrare şi la uşile automate, îşi ridică privirea spre cer. O aşteaptă pe Kim, dar, în acelaşi timp, îmi place să cred că mă caută pe mine. Chipul lui este inexpresiv în lumina felinarelor, de parcă i-ar fi anulat cineva personalitatea, rămânând doar o mască. Nu seamănă cu el însuşi. Dar măcar nu plânge.

Asta îmi dă curaj să mă duc la el. Sau, mai curând, la mine, în secţia de Terapie intensivă, acolo unde ştiu că el va dori să meargă. Adam îi cunoaşte pe bunicii mei şi pe verişori şi îmi imaginez că li se va alătura în sala de aşteptare, mai târziu, dar, acum, el se află aici pentru mine.

În secţia de Terapie intensivă, timpul pare să stea în loc, ca întotdeauna. Unul dintre chirurgii care s-a ocupat de mine mai devreme – cel care transpiră mult şi care, când a fost rândul lui să aleagă muzica, a preferat Weezer[16] – verifică evoluția stării mele.

Lumina este slabă şi artificială, şi întotdeauna la fel, dar, chiar şi aşa, ritmurile circadiene[17] primează şi acalmia nopţii a cuprins încăperea. Activitatea este diminuată comparativ cu cea din timpul zilei – asistentele şi diversele maşinării sunt puţin obosite şi funcţionează la capacitate minimă.

În consecinţă, când vocea lui Adam reverberează pe holul din faţa secţiei de Terapie intensivă, toată lumea se trezeşte.

— Cum adică nu pot să intru? tună el.

Străbat încăperea, apropiindu-mă de uşa automată. Aud cum lui Adam i se spune că nu are ce căuta în această parte a spitalului.

— Asta-i o tâmpenie! ţipă Adam.

---

[16] Trupă rock americană, înfiinţată în 1992, nominalizată la premiul Grammy (n.tr.).

[17] Ritmul circadian este un ciclu de aproximativ 24 de ore al proceselor biochimice, fiziologice sau comportamentale aparţinând entităţilor vii. (n.tr.).

În salon, toate asistentele privesc către uşă, privirile lor adormite exprimând îngrijorare. Sunt aproape sigură că gândesc ceva de genul: „Nu-i suficient că avem probleme cu cei aflaţi înăuntru? Mai trebuie să-i calmăm şi pe nebunii de-afară?" Aş vrea să le explic că Adam nu este nebun. Că nu ţipă niciodată, ci doar în situaţii extrem de speciale.

Asistenta de vârstă mijlocie, care încărunţeşte şi nu se ocupă efectiv de pacienţi, ci de computere şi răspunde la telefoane, dă uşor din cap şi se ridică de parcă ar răspunde la o chemare directă. Îşi aranjează pantalonii şifonaţi şi se duce spre uşă. Chiar nu este cea mai potrivită pentru a vorbi cu el. Aş vrea să le pot recomanda să o trimită pe asistenta Ramirez, cea care a încercat să-i liniştească pe bunicii mei (şi care m-a îngrozit pe mine). Ea ar fi capabilă să-l calmeze. Dar femeia aceasta nu va face decât să înrăutăţească lucrurile. O urmez prin uşa dublă, pe hol, unde Adam şi Kim se ceartă cu un infirmier. Acesta o priveşte pe asistentă.

— Le-am spus că nu au voie aici, explică el.

Asistenta îl expediază cu o fluturare a mâinii.

— Pot să te ajut cu ceva, tinere? îl întrebă ea pe Adam. Vocea ei pare iritată şi nerăbdătoare, ca a unora dintre colegii tatei care nu fac decât să numere zilele până la pensionare.

Adam îşi drege vocea, încercând să se controleze.

— Aş dori să vizitez o pacientă, zice el, arătând către uşa ce îi blochează accesul spre salon.

— Mi-e teamă că acest lucru nu este posibil, îi răspunde ea.

— Dar prietena mea, Mia, este…

— Avem grijă de ea cu mare atenţie, îl întrerupe asistenta. Vocea ei pare obosită, prea obosită pentru a dovedi simpatie, prea obosită pentru a fi impresionată de iubirea unui tânăr.

— Înţeleg. Şi sunt recunoscător pentru acest lucru, rosteşte Adam. Încearcă să joace după regulile ei, să pară matur, dar percep tensiunea din vocea lui când spune: Trebuie neapărat să o văd!

— Îmi pare rău, tinere, dar nu au voie decât rudele apropiate.

Îl aud pe Adam icnind. *Rudele apropiate.* Asistenta nu vrea să fie crudă. Doar că nu are habar despre ce este vorba, iar Adam nu ştie acest lucru. Simt că trebuie să-l protejez şi să o protejez pe asistentă de ce i-ar putea face el. Instinctiv, întind mâna către el, chiar dacă de fapt nu îl pot atinge. Acum, el se află cu spatele la mine. Umerii îi sunt gârboviţi, picioarele încep să îi tremure.

Kim, care se află lângă perete, se apropie brusc de el, braţele ei cuprinzându-i trupul pe cale să se prăbuşească. Cu ambele mâini încleştate în jurul taliei sale, îşi răsuceşte capul spre asistentă, cu ochii scânteindu-i de furie.

— Tu nu înţelegi! ţipă ea.

— Trebuie să chem paza? întreabă femeia.

Adam dă din mână, cedând în faţa asistentei, în faţa lui Kim.

— *Nu face asta,* îi şopteşte el lui Kim.

Kim îl ascultă. Fără să spună altceva, pune braţul lui pe umărul ei şi îi sprijină corpul. Adam este cam cu treizeci de centimetri mai înalt şi cu vreo douăzeci de kilograme mai greu decât ea, dar, după ce se împleticeşte o clipă, reuşeşte să-l susţină. Îi poartă povara.

* * *

Eu şi Kim avem teoria că aproape orice pe lumea asta poate fi împărţit în două grupuri.

Există oameni cărora le place muzica clasică. Oameni care apreciază muzica pop. Sunt oameni citadini. Şi oameni care agreează viaţa la ţară. Băutori de cola. Băutori de pepsi. Există conformişti şi oameni care gândesc liber. Virgini şi non-virgini. Şi mai există genul de fete care au iubiţi în liceu şi cele care nu au.

Eu şi Kim ne-am gândit întotdeauna că aparţinem celei de-a doua categorii.

— Nu că vom fi virgine la patruzeci de ani sau ceva de genul ăsta, m-a asigurat ea. Suntem doar genul de fete care vor avea iubiţi în facultate.

Acest lucru mi s-a părut întotdeauna de înţeles, chiar preferabil.

Mama a fost genul de fată care avusese iubiţi în liceu şi adesea spunea că ar fi preferat să nu îşi fi pierdut timpul.

— Ce să zic, de tare multe ori o fată râvneşte să se îmbete cu bere ieftină, să trântească o vacă în timp ce aceasta doarme în picioare şi să facă dragoste pe bancheta din spate a unei camionete. În ce-i priveşte pe tipii cu care mă întâlneam, cam asta însemna pentru ei o seară romantică.

Tata, pe de altă parte, nu a avut o întâlnire adevărată până în facultate. Era timid la liceu, dar apoi a început să cânte la tobe, în primul an de facultate s-a alăturat unei trupe punk, iar fetele au dat năvală. Sau măcar câteva, fiindcă a întâlnit-o pe mama şi, brusc, s-a trezit cu o soţie. Mi-am imaginat oarecum că şi mie mi se va întâmpla ceva similar.

Aşa că şi pentru mine, şi pentru Kim a fost o surpriză când m-am pomenit în grupul A, al fetelor cu un prieten. La început, am încercat să ascund acest lucru. După ce m-am întors acasă de la concertul lui Yo-Yo Ma, i-am dat lui Kim doar câteva detalii vagi. Nu i-am spus nimic despre sărut. M-am gândit că nu are rost să fac caz de un sărut. Un sărut nu înseamnă o relaţie. Mă mai sărutasem şi altă dată cu băieţi şi, de obicei, nu însemnase mai mult decât o picătură de apă la soare.

Numai că eram conştientă că sărutarea cu Adam *însemna* cu totul altceva. Ştiam asta din felul în care fierbinţeala îmi invadase tot trupul în acea seară, după ce m-a adus acasă, sărutându-mă încă o dată în faţa uşii. Din faptul că am stat trează până în zori, strângându-mi perna în braţe. Din faptul că nu am putut să mănânc nimic în ziua următoare şi că nu îmi puteam şterge zâmbetul de pe chip. Am recunoscut că acel sărut reprezenta o poartă prin care trecusem. Şi am ştiut că o lăsasem pe Kim de partea cealaltă.

După o săptămână şi alte câteva sărutări furate, mi-am dat seama că trebuia să-i spun lui Kim. Ne-am dus la o cafea, după cursuri. Era luna mai, dar ploua de parcă am fi fost în noiembrie. Nu mă simţeam tocmai la îndemână, având în vedere ceea ce urma să-i zic.

— Fac eu cinste. Vrei una dintre chestiile alea ciudate pe care le bei de obicei? am întrebat-o eu.

Aceasta este o altă categorie pe care am stabilit-o împreună: oameni care beau cafea simplă şi oameni care preferă cocteiluri cu cofeină, gen cafeaua cu mentă şi lapte care lui Kim îi plăcea în mod deosebit.

— Cred că o să încerc cafeaua cu scorţişoară şi lapte, a spus ea, aruncându-mi o privire sumbră, ce însemna: „N-are de ce să-mi fie jenă de alegerea mea".

Am adus băuturile şi o bucată de plăcintă cu mure la două furculiţe. M-am aşezat în faţa lui Kim şi am trecut furculiţa peste marginea zimţată a crustei pufoase.

— Am ceva să-ţi spun, am zis eu.

— Ceva în legătură cu faptul că ai un prieten?

Vocea lui Kim era amuzată, dar, cu toate că mă uitam în jos, am realizat că îşi dăduse ochii peste cap.

— De unde ştii? am întrebat-o eu, întâlnindu-i privirea.

Şi-a dat din nou ochii peste cap.

— Te rog. Toată lumea ştie. Este cea mai tare bârfă, în afară de cea că Melanie Farrow abandonează şcoala pentru a face un copil. E ca şi cum un candidat democrat la preşedinţie s-ar căsători cu un candidat republican la aceeaşi funcţie.

— Cine a zis ceva de căsătorie?

— E o metaforă, a spus Kim. Oricum, ştiu. Am ştiut chiar înaintea ta.

— Aiurea.

— Fii serioasă! Un tip ca Adam să se ducă la un concert Yo-Yo Ma. Îţi face curte.

— Nu este aşa, am zis eu, cu toate că, desigur, chiar aşa era.

— Nu-mi dau seama de ce nu mi-ai putut spune mai devreme, a rostit ea cu o voce joasă.

Tocmai eram pe cale să rostesc discursul cu un-sărut-nu-înseamnă-o-relaţie şi să-i explic că nu doream să dau acestui fapt o

amploare mai mare decât merita, dar am renunţat.

— Mi-a fost teamă că te vei supăra pe mine, am recunoscut eu.

— Nu sunt supărată, a zis Kim. Dar o să fiu dacă mă mai minţi vreodată.

— Bine, am răspuns eu.

— Sau dacă te transformi în una dintre acele iubite care se ţine tot timpul după tipul ei şi vorbeşte la persoana întâi plural: „Ne place iarna. Suntem de părere că Velvet Underground e o trupă seminală”.

— Ştii că nu ţi-as vorbi niciodată în stil rock. Persoana întâi singular sau plural. Promit!

— Bine, a replicat Kim. Pentru că, dacă te transformi într-una dintre tipele alea, te împuşc cu mâna mea.

— Dacă mă transform într-una dintre tipele alea, îţi dau eu pistolul.

Kim a râs cu adevărat de data aceasta, iar tensiunea dintre noi a dispărut. Şi-a băgat o bucăţică de plăcintă în gură.

— Ce zic părinţii tăi de asta?

— Tata a trecut prin cele cinci faze ale jelaniei – respingere, furie, acceptare şi ce-o mai fi – într-o singură zi. Cred că este mai mult îngrozit de faptul că a ajuns atât de bătrân, încât fiică-sa are un prieten. Am făcut o pauză şi am luat o gură de cafea, lăsând cuvântul „prieten” să plutească în aer. Şi susţine că nu-i vine să creadă că mă întâlnesc cu un muzician.

— Tu eşti o muziciană, mi-a amintit Kim.

— Ştii tu, un muzician punk, pop.

— Shooting Star e emo de fapt, m-a corectat Kim.

Spre deosebire de mine, ea ţinea cont de miriadele de stiluri pop: punk, indie, alternative, hard-core, emo.

— E mai mult un fel de a spune, ştii tu, în genul retro al tatei. Cred că îl place pe Adam. L-a cunoscut când a venit să mă ia ca să mergem la concert. Acum, vrea să-l invit la cină, dar a trecut numai o săptămână. Nu prea sunt pregătită deocamdată pentru momentul

hai-să-i-cunoşti-pe-părinţii-mei.

— Nu cred că eu voi fi vreodată pregătită pentru aşa ceva, s-a cutremurat Kim la acest gând. Şi mama ta cum a reacţionat?

— S-a oferit să mă ducă la un centru de planificare familială, ca să luăm Pastile, şi mi-a spus să-i cer lui Adam să facă analize pentru diverse boli. Între timp, a insistat să cumpăr urgent prezervative. Chiar mi-a dat zece dolari, să încep să-mi fac provizii.

— Şi ai făcut-o? a icnit Kim.

— Nu, abia a trecut o săptămână, am spus eu. Noi două suntem încă în acelaşi grup în privinţa asta.

— Deocamdată, a zis Kim.

Alte două categorii în care eu şi Kim i-am împărţit pe oameni erau cei care încearcă să fie „tari" şi cei care nu încearcă. În acest caz, eu, Adam şi Kim aparţineam aceluiaşi grup, deoarece, chiar dacă Adam era „tare", nu încerca să fie. Era fără să facă vreun efort. Aşa că m-am aşteptat ca noi trei să devenim cei mai buni prieteni. M-am aşteptat ca Adam să-i îndrăgească la fel de mult ca mine pe cei pe care eu îi iubeam.

Şi aşa s-a şi întâmplat cu familia mea. Practic, el a devenit al treilea copil. Dar cu Kim n-a rezonat niciodată. Adam se purta cu ea cum mi-am imaginat întotdeauna că s-ar purta cu o fată ca mine. Era destul de amabil – politicos, prietenos –, dar distant. Nu a încercat să intre în lumea ei sau să-i câştige încrederea. Bănuiam că este de părere că ea nu-i suficient de „tare", iar acest lucru mă înfuria. După vreo trei luni de când eram împreună, ne-am certat rău din cauza asta.

— Nu mă întâlnesc cu Kim. Mă întâlnesc cu tine, a spus el după ce l-am acuzat că nu se poartă suficient de frumos cu ea.

— Şi ce-i cu asta? Ai o grămadă de prietene de sex feminin. De ce nu poate fi şi ea una dintre ele?

Adam a ridicat din umeri.

— Nu ştiu. Pur şi simplu, nu-i genul.

— Eşti aşa un snob! m-am răstit eu brusc furioasă.

Adam s-a încruntat la mine de parcă eram o problemă de matematică scrisă pe tablă, căreia încerca să-i dea de cap.

— Şi de ce asta mă face snob? Nu poţi impune o prietenie. Efectiv, nu avem prea multe lucruri în comun.

— Tocmai *de asta* eşti snob! Îţi plac doar oamenii asemenea ţie, am ţipat eu.

Am plecat ca o furtună, aşteptându-mă ca el să vină după mine şi să-şi ceară iertare. Fiindcă nu a făcut-o, furia mi s-a dublat. Călare pe bicicletă, m-am dus acasă la Kim, ca să mă descarc. Mi-a ascultat diatriba, cu o expresie intenţionat blazată.

— E pur şi simplu ridicol să spui că îi plac doar oameni asemenea lui, m-a dojenit ea după ce mi-am vărsat amarul. Te place pe tine, iar tu nu eşti ca el.

— Exact asta-i problema, am murmurat eu.

— Ei bine, atunci, obişnuieşte-te cu gândul. Nu mă implica în drama ta, a zis ea. În afară de asta, nici mie nu-mi place în mod deosebit.

— Nu?

— Nu, Mia. Nu toată lumea leşină după Adam.

— Nu despre asta-i vorba. Doar că vreau ca voi doi să fiţi prieteni.

— Mda, bine, şi eu vreau să locuiesc în New York şi să am părinţi normali. După cum a spus tipul: „Nu poţi căpăta întotdeauna ceea ce îţi doreşti”.

— Dar sunteţi doi dintre cei mai importanţi oameni din viaţa mea.

Kim mi-a privit faţa congestionată şi înlăcrimată, iar înverşunarea i s-a transformat într-un zâmbet blând.

— Ştim asta, Mia. Dar aparţinem unor părţi diferite din viaţa ta, aşa cum eu şi muzica aparţinem unor părţi diferite din viaţa ta. Şi e în regulă. Nu trebuie să alegi una sau alta, cel puţin nu în ceea ce mă priveşte.

— Dar vreau ca acele părţi din viaţa mea să se unească.

Kim a clătinat din cap.

— Nu se poate. Uite, îl accept pe Adam pentru că tu îl iubeşti. Şi presupun că şi el mă acceptă pe mine pentru că tu mă iubeşti. Dacă asta te face să te simţi mai bine, consideră că iubirea ta ne uneşte. Şi asta este suficient. Eu şi el n-avem de ce să ne iubim.

— Dar vreau s-o faceţi, m-am văitat eu.

— Mia, a zis Kim, o notă de atenţionare din vocea ei semnalându-mi că se află la capătul răbdării. Începi să te comporţi ca una dintre fetele alea. E cazul să-mi aduci un pistol?

Mai târziu în acea seară, am trecut pe la Adam pe acasă pentru a-i spune că îmi pare rău. Mi-a acceptat scuza, cu un sărut pe nas. Şi nimic nu s-a schimbat. El şi Kim au rămas în relaţii cordiale, dar distante, oricât de mult am încercat să-i apropii. Amuzant a fost că niciodată nu am acceptat ideea lui Kim că ei sunt cumva uniţi prin mine – până acum, când o văd susţinându-i trupul în timp ce îl cară pe coridorul spitalului.

8.12 p.m.

Îi privesc pe Kim şi Adam dispărând pe hol. Vreau să-i urmez, dar parcă sunt lipită de linoleum, incapabilă să-mi mişc picioarele fantomatice. Abia după ce îi pierd din vedere atunci când cotesc după un colţ, reuşesc să mă urnesc şi să o iau după ei, dar deja intraseră în lift.

Între timp, mă lămurisem că nu posed abilităţi supranaturale. Nu pot să trec prin pereţi sau să zbor pe scări. Sunt în stare să fac doar lucrurile pe care le-aş face în viaţa reală, doar că se pare că tot ceea ce fac în lumea mea nu poate fi văzut de altcineva. Cel puţin, asta pare să se întâmple, pentru că nimeni nu este mirat când deschid o uşă sau apăs butonul liftului. Pot atinge obiecte sau chiar apăsa

clanţa unei uşi, dar nu pot *simţi* nimic şi pe nimeni. Este ca şi cum trăiesc totul printr-un glob de sticlă. Nu prea pricep cum vine asta, dar oricum nimic din ceea ce se întâmplă astăzi nu are nicio noimă.

Presupun că Adam şi Kim s-au îndreptat spre sala de aşteptare pentru a li se alătura celorlalţi, dar, când ajung acolo, descopăr că familia mea lipseşte. Zăresc un maldăr de haine şi pulovere şi recunosc vesta portocalie-aprinsă a verişoarei Heather. Locuieşte la ţară şi îi place să cutreiere prin pădure, susţinând, în consecinţă, că este necesar să poarte culori fosforescente pentru a-i împiedica pe vânătorii beţi să o confunde cu un urs.

Mă uit la ceasul de pe perete. Ar putea fi vremea cinei. Rătăcesc din nou pe holuri, îndreptându-mă spre bufetul care, ca oricare altul, răspândeşte arome de prăjeală şi legume fierte. Dincolo de mirosurile care îţi taie pofta de mâncare, este plin de oameni. În jurul meselor se află doctori şi asistente, şi studenţi agitaţi, îmbrăcaţi în bluze scurte şi purtând în jurul gâtului stetoscoape atât de strălucitoare, încât par jucării. Toţi mestecă pizza şi piure de cartofi. Durează o vreme până ce îmi descopăr familia înghesuită în jurul unei mese. Bunica vorbeşte cu Heather. Bunicul îşi priveşte atent sendvişul cu carne de curcan. Mătuşa Kate şi mătuşa Diane se află la un colţ al mesei, şoptindu-şi ceva.

— Nişte tăieturi şi vânătăi. Deja i-au dat drumul din spital, spune mătuşa Kate, iar, timp de o clipă, mă gândesc că vorbeşte despre Teddy şi sunt atât de entuziasmată, încât îmi vine să plâng. Dar apoi o aud spunând că nu avea alcool în organism, că maşina noastră i-a virat brusc în faţă şi un tip, domnul Dunlap, a spus că nu a avut timp să oprească. Îmi dau seama că nu despre Teddy vorbesc, ci despre celălalt şofer.

— Poliţia a zis că, probabil, s-a întâmplat din cauza zăpezii sau că a încercat să evite o căprioară care le-a apărut în cale, continuă mătuşa Kate. Şi se pare că adesea se întâmplă astfel. Unii dintre cei implicaţi în accident n-au nimic, iar ceilalţi suferă răni catastrofale… adaugă ea.

N-aş zice că domnul Dunlap „n-are nimic”, indiferent cât de superficiale îi sunt rănile. Mă întreb ce-i în sufletul lui, cum este să te trezeşti într-o dimineaţă de marţi, să te sui în maşină şi să te îndrepţi spre serviciu, la fabrică sau la un magazin alimentar, sau poate la restaurantul Loretta’s Diner să mănânci o omletă. Domnul Dunlap, care poate că era cât se poate de fericit sau cât se poate de trist, căsătorit şi având copii sau fiind burlac. Dar orice ar fi făcut şi orice ar fi fost în această dimineaţă devreme, nu mai este aceeaşi persoană. Şi viaţa lui s-a schimbat iremediabil. Dacă tot ceea ce a spus mătuşa mea e adevărat şi accidentul nu s-a petrecut din vina lui, atunci el este ceea ce Kim ar numi „un biet fraier” care s-a aflat la locul nepotrivit în momentul nepotrivit. Şi, din cauza ghinionului său şi pentru că se afla în camioneta lui, îndreptându-se către sud, pe Route 27, în această dimineaţă, doi copii sunt acum orfani şi cel puţin unul dintre ei se află în stare gravă.

Cum poţi să te împaci cu un asemenea gând? Pentru o clipă, am avut fantezia că mă fac bine, că ies din spital şi mă duc acasă la domnul Dunlap pentru a-l elibera de povară, pentru a-l asigura că nu este vina lui. Poate că am deveni prieteni.

Desigur, probabil că lucrurile nu s-ar petrece chiar în felul acesta. Ar fi ciudat şi trist. În plus, încă nu ştiu ce voi hotărî, încă n-am habar dacă mă voi hotărî să rămân sau nu. Până când nu-mi dau seama de asta, trebuie să las lucrurile în voia sorţii sau a doctorilor, sau a oricui decide genul acesta de lucruri atunci când persoana în cauză este prea confuză pentru a alege între lift şi scări.

Am nevoie de Adam. Arunc o ultimă privire, căutându-i pe el şi pe Kim, dar nu se află aici, aşa că o iau în sus, pe scări, către secţia de Terapie intensivă.

Îi găsesc ascunzându-se la etajul secţiei de Traume, la câteva holuri distanţă de Terapia intensivă. Încearcă să pară a avea un comportament normal în timp ce încearcă uşile a diverse magazii de provizii. Când, în cele din urmă, descoperă una descuiată, se

strecoară înăuntru. Orbecăiesc prin întuneric, în căutarea unui întrerupător. Nu vreau să le-o spun, dar, de fapt, acesta se află pe coridor.

— Nu cred că o chestie de genul ăsta funcţionează altundeva decât în filme, îi spune Kim lui Adam în timp ce pipăie peretele.

— Orice ficţiune se bazează pe fapte reale, îi zice el.

— Nu prea semeni cu un doctor, comentează ea.

— Mă gândeam la un infirmier. Sau om de serviciu.

— Ce să caute un om de serviciu la Terapie intensivă? întreabă Kim.

Este maniacă în privinţa acestui gen de detalii.

— Un bec ars. Nu ştiu. Totul depinde de felul în care te comporţi.

— Totuşi, nu pricep de ce nu te duci pur şi simplu la familia ei, se miră Kim pragmatică, aşa cum este întotdeauna. Sunt sigură că bunicii ei ţi-ar explica, te-ar duce să o vezi pe Mia.

Adam clatină din cap.

— Ştii, când asistenta ne-a ameninţat că va chema paza, primul meu gând a fost: „O să-i sun pe părinţii Miei să rezolve problema". Adam se opreşte şi respiră adânc de câteva ori. Simt un şoc de fiecare dată când mă gândesc la asta şi mereu este la fel ca prima dată, spune el cu o voce răguşită.

— Ştiu, îi răspunde Kim în şoaptă.

— Oricum, continuă Adam, reluând căutarea întrerupătorului, nu mă pot duce la bunicii ei. Nu mai pot adăuga ceva în plus poverii pe care o poartă. Trebuie să fac singur asta.

Sunt convinsă că, de fapt, bunicii mei ar fi bucuroşi să-l ajute pe Adam. L-au întâlnit de câteva ori şi îl plac foarte mult. De Crăciun, bunica are întotdeauna grijă să facă acele caramele cu aromă de sirop de arţar doar pentru că el a spus odată cât de mult îi plac.

Dar mai ştiu că, uneori, lui Adam îi place să facă lucrurile într-un mod dramatic. Adoră Gesturile Măreţe. Cum ar fi să pună de-o parte bacşişurile câştigate în două săptămâni de livrat pizza, ca să mă ducă la concertul lui Yo-Yo Ma, în loc să mă scoată la o întâlnire

obişnuită. Cum ar fi să-mi umple pervazul cu flori, în fiecare zi, timp de o săptămână, când am avut vărsat de vânt, o boală contagioasă.

Acum, îmi dau seama că Adam se concentrează asupra unui alt act de vitejie. Nu sunt sigură ce are exact în minte, dar, indiferent care-i planul, îi sunt recunoscătoare, deoarece îl scoate din starea de prostaţie în care l-am văzut mai devreme, pe holul din faţa secţiei de Terapie intensivă. L-am mai văzut purtându-se aiurea, când scrie un cântec nou sau încearcă să mă convingă să fac ceva ce nu vreau – cum ar fi să mă duc cu cortul împreună cu el –, şi nimic, nici măcar un meteorit care loveşte planeta sau iubita care zace la Terapie intensivă, nu-l poate abate de la ţelul său.

În afară de asta, chiar iubita care zace la Terapie intensivă este cea care are nevoie de găselniţele lui Adam. Şi, din câte îmi dau seama, este cea mai veche găselniţă spitalicească din câte există, preluată direct din filmul *Evadatul,* pe care eu şi mama l-am văzut de curând pe TNT. Totuşi, am oarece dubii. La fel şi Kim.

— Nu crezi că asistenta s-ar putea să te recunoască? întreabă Kim.

— Tu ai ţipat la ea.

— N-are de ce să mă recunoască dacă nu mă vede. Acum, pricep de ce tu şi Mia vă înţelegeţi atât de bine. Sunteţi o pereche de cassandre[18].

Adam nu a întâlnit-o niciodată pe doamna Schein, aşa că nu ştie că a sugera că prietena mea ar fi o persoană care vede totul în negru reprezintă o provocare la ceartă. Kim îi aruncă o privire mânioasă, însă apoi cedează.

— Poate că planul ăsta tembel al tău ar avea şanse de reuşită dacă am vedea ce facem. Scotoceşte prin geantă, scoate telefonul mobil pe care mama ei a insistat să îl aibă la ea încă de când avea zece ani –

---

[18] În legendele greceşti, Cassandra este fiica lui Priam şi a Hecubei, care are darul profeţiei, dar a fost blestemată de Apollo să nu fie crezută niciodată. (n.tr.).

„copilul LoJack[19]”, aşa îl numea Kim – şi îl deschide. Un pătrat de lumină alungă oarecum întunericul.

— Acum, chiar pari a fi fata cu care Mia se tot făleşte, spune Adam. Îşi deschide şi el telefonul, iar încăperea este luminată de o strălucire palidă.

Din păcate, în micuţa magazie nu se găsesc decât mături, o găleată şi două mopuri, nimic care să-i permită lui Adam deghizamentul pe care îl sperase. Dacă aş fi putut, i-aş fi informat că în spital se găsesc vestiare unde doctorii şi asistentele îşi lasă hainele de stradă şi se schimbă în uniforme sau halate de laborator. Singurele veşminte spitaliceşti aflate în preajmă sunt acele cămăşi jenante pe care le îmbracă pacienţii. Probabil că Adam şi-ar putea pune o asemenea cămaşă şi să străbată coridoarele într-un scaun pe rotile fără să mire pe nimeni, dar asta nu i-ar permite totuşi să intre în secţia de Terapie intensivă.

— La naiba! rosteşte Adam.

— Putem să mai căutăm, spune Kim, devenind brusc optimistă. Clădirea asta are vreo zece etaje. Sunt sigură că mai există şi alte magazii neîncuiate.

Adam se lasă pe podea.

— Nu. Ai dreptate. E o prostie. Trebuie să găsim un plan mai bun.

— Ai putea să simulezi o supradoză sau ceva, în aşa fel încât să ajungi la Terapie intensivă, zice Kim.

— Suntem în Portland. În cazul unei supradoze, ai noroc dacă ajungi la Urgenţe, răspunde Adam. Nu, mă gândesc la o diversiune. Ştii, ceva gen o alarmă de incendiu, pentru ca asistentele să fugă de acolo.

— Chiar crezi că stropitoarele din tavan şi asistentele panicate îi fac bine Miei? întreabă Kim.

---

[19] Sistem de depistare a poziţiei maşinilor (n.tr.).

— Ei bine, nu neapărat asta, dar ceva care să le facă să se uite în altă parte timp de o jumătate de secundă, ca să mă pot furişa înăuntru.

— O să te găsească imediat şi te vor da afară în şuturi.

— Nu-mi pasă, răspunde Adam. Am nevoie doar de o clipă.

— De ce? Adică, ce poţi să faci într-o clipă?

Adam face o scurtă pauză. Ochii lui, care, în mod normal, au o ciudată combinaţie de cenuşiu şi căprui, şi verde, au devenit negri.

— Pot să-i demonstrez că sunt aici. Că încă se află cineva aici.

După asta, Kim nu îl mai întreabă nimic. Între ei se lasă tăcerea, fiecare fiind pierdut în propriile gânduri, ceea ce îmi aminteşte de felul în care eu şi Adam putem fi împreună, dar fără să vorbim şi separaţi, şi îmi dau seama că ei sunt prieteni acum, prieteni adevăraţi. Indiferent de ceea ce se întâmplă, măcar am reuşit acest lucru.

După vreo cinci minute, Adam se pocneşte peste frunte.

— Sigur că da! exclamă el.

— Ce-i?

— E timpul să activez „alarma liliacului”.

— Poftim?

— Hai! O să-ti arăt.

* * *

Când am început să cânt la violoncel, tata încă mai cânta la tobe în trupa lui, deşi asta s-a întâmplat tot mai rar, doi ani mai târziu, după ce s-a născut Teddy. Însă, chiar de la început, am constatat că a cânta muzica pe care o preferam era ceva deosebit, dincolo de evidenta surprindere a părinţilor mei faţă de înclinaţia mea pentru genul clasic. Muzica mea însemna singurătate. Adică, tata putea să bubuie la tobe de unul singur timp de câteva ore sau să scrie cântece în bucătărie, scoţând note metalice din chitara lui acustică, dar întotdeauna spunea că, de fapt, cântecele se scriu pe măsură ce le cânţi. De aceea, era atât de interesant.

Când cântam eu, în general, o făceam singură, în camera mea. Chiar şi atunci când exersam cu diverşi colegi, alţii decât cei din timpul orelor de curs, de obicei, cântam solo. Şi când susţineam un concert sau un recital, eram singură pe scenă – eu, violoncelul meu şi publicul. Şi, spre deosebire de spectacolele tatei, la care admiratori entuziasmaţi năvăleau pe scenă şi apoi săreau în mijlocul mulţimii, între mine şi public exista întotdeauna un zid. După ce cântai o vreme în felul acesta, te copleşea singurătatea. Şi, de asemenea, devenea oarecum plictisitor.

Aşa că, în primăvara anului când eram în clasa a opta, m-am hotărât să abandonez. M-am decis să o fac discret, renunţând treptat la exersările obsesive, la recitaluri. M-am gândit că, dacă o fac gradat, până să intru la liceu, în toamnă, aş putea avea parte de un nou început, n-aş mai fi cunoscută drept „violoncelista”. Poate că aş alege un alt instrument, chitară sau bas, sau chiar tobe. În plus, mama fiind prea ocupată cu Teddy pentru a remarca lungimea exerciţiilor mele la violoncel, iar tata fiind cufundat în planificarea lecţiilor şi notarea lucrărilor, treburi pe care le presupuneau noua lui slujbă de profesor, nimeni nu va băga de seamă că am renunţat să mai cânt decât când acesta va fi un fapt împlinit. Cel puţin, asta mi-am imaginat. Adevărul era că n-aş fi putut renunţa brusc la violoncel, la fel cum n-aş fi putut renunţa să respir.

Poate că l-aş fi abandonat dacă n-ar fi fost Kim. Într-o după-amiază, am invitat-o să mergem în oraş, după cursuri.

— Suntem în mijlocul săptămânii. Nu trebuie să exersezi? m-a întrebat ea în vreme ce forma codul lacătului de la dulap.

— Pot să renunţ astăzi, am spus eu, prefăcându-mă că îmi caut caietul de Geologie.

— Au răpit-o extratereştrii pe Mia? Întâi, nu mai susţii recitaluri. Şi, acum, nu mai exersezi. Ce se petrece?

— Nu ştiu, am zis eu, bătând darabana în uşa dulapului. Mă gândesc să încerc un nou instrument. De pildă, tobele. Ale tatei zac în pivniţă, acoperindu-se de praf.

— Mda, bine. Tu la tobe. Asta-i tare, a comentat Kim chicotind.

— Vorbesc serios.

Kim s-a uitat la mine cu gura căscată, de parcă tocmai îi spusesem că plănuisem un platou cu melci sotaţi pentru cină.

— Nu poţi să renunţi la violoncel, a zis ea după un moment de tăcere perplexă.

— De ce nu?

În timp ce eu încercam să-i explic, pe chipul ei apăruse o expresie îndurerată.

— Nu ştiu ce să spun, dar mi se pare că violoncelul a devenit o parte din tine. Nu mi te pot imagina fără obiectul acela între picioare.

— Asta-i o prostie. Nici măcar nu pot cânta în trupa şcolii. Adică, oricum, cine mai cântă la violoncel? O mână de moşi. Este un instrument aiurea pentru o fată. E atât de demodat. Şi vreau să am mai mult timp liber, să fac lucruri amuzante.

— Ce fel de „lucruri amuzante”? m-a provocat Kim.

— Hm, ştii tu. Să mă duc la cumpărături. Să stau cu tine…

— Fii serioasă! a spus Kim. Deteşti să te duci la cumpărături. Iar cu mine petreci o grămadă de timp. Dar, în regulă, n-ai decât să renunţi azi la a exersa. Vreau să-ţi arăt ceva.

Ne-am dus la ea acasă, a scos un CD cu primul album al trupei Nirvana, *MTV Unplugged,* şi mi-a pus cântecul „Something in the Way[20]”.

— Ascultă asta, a zis ea. Doi chitarişti, un baterist şi o *violoncelistă.* Numele ei este Lori Goldston şi fac pariu că, atunci când era mai tânără, exersa două ore pe zi, la fel ca o anumită fată pe care o cunosc, pentru că, dacă vrei să cânţi la filarmonică sau cu Nirvana, asta este ceea ce trebuie să faci. Şi mă îndoiesc că există cineva care să îndrăznească să spună că *ea* este demodată.

---

[20] Ceva în cale (în lb. engleză, în original).

Am luat CD-ul acasă şi l-am ascultat iarăşi şi iarăşi, timp de o săptămână, gândindu-mă la vorbele lui Kim. De câteva ori, am scos violoncelul şi am cântat melodia. Era un gen diferit de muzică faţă de ceea ce cântasem înainte, provocatoare şi ciudat de revigorantă. Am plănuit să-i cânt lui Kim „Something in the Way" săptămâna următoare, când avea să vină la cină.

Dar, înainte să o fac, la masă, Kim i-a anunţat pe părinţii mei pe un ton cât se poate de firesc că ea este de părere că ar trebui să mă duc într-o tabără de vară.

— Ce-i, încerci să mă converteşti, ca să mă pot duce cu tine în tabăra Tora? am întrebat eu.

— Nţ. Este o tabără de muzică. A scos din buzunar o broşură lucioasă despre Conservatorul Franklin Valley, un program de vară din British Columbia. E pentru muzicieni serioşi, a spus Kim. Trebuie să trimiţi o înregistrare cu ceva cântat de tine, pentru a fi admis. Am dat un telefon şi m-am interesat. Termenul-limită pentru depunerea cererii este întâi mai, aşa că mai ai vreme. S-a răsucit pentru a mă privi în faţă, de parcă mă provoca să mă enervez fiindcă se băga unde nu-i fierbea oala.

Nu eram supărată. Inima îmi bătea cu putere, de parcă Kim anunţase că familia mea câştigase la loterie şi era pe cale a ne dezvălui cât de mult. M-am uitat la ea, iar privirea oarecum temătoare din ochii lui Kim trăda expresia „vrei să ne certăm?" de pe chipul ei. Am fost copleşită de recunoştinţă pentru faptul că aveam o prietenă care adesea mă înțelegea mai bine decât o făceam eu însumi. Tata m-a întrebat dacă vreau să mă duc şi, când am protestat din pricina banilor, a zis să nu-mi fac griji. Voiam să mă duc? Da, voiam. Mai mult decât orice altceva.

Trei luni mai târziu, când tata m-a lăsat într-un colţişor izolat de pe insula Victoria, nu mai eram atât de sigură. Arăta ca o tabără tipică: cabane din lemn situate în pădure, caiace aliniate pe plajă. Erau vreo cincizeci de copii acolo, care, judecând după felul cum se

îmbrăţişau şi ţipau, păreau să se ştie de ani buni. În timp ce eu nu cunoşteam pe nimeni. În primele şase ore, nimeni nu a vorbit cu mine, cu excepţia asistentului directorului taberei, care mi-a indicat cabana unde urma să stau, unul dintre paturile suprapuse şi mi-a spus încotro se află sala de mese. Acolo, în seara aceea, am primit o farfurie cu ceva care părea a fi ruladă cu carne.

Nefericită, mi-am privit farfuria, apoi m-am uitat afară, la seara cenuşie şi strălucitoare. Deja îmi era dor de părinţi, de Kim şi mai ales de Teddy. Avea vârsta aceea amuzantă, veşnic dorind să încerce ceva nou, permanent întrebând „Ce-i aia?" şi debitând cele mai nostime lucruri. În ziua premergătoare plecării mele, mi-a comunicat că îi este o „sete de nouă zecimi", iar eu aproape că am făcut pe mine de râs. Năpădită de dorul de casă, am oftat şi am început să-mi plimb rulada prin farfurie.

— Nu-ţi face griji, nu plouă în fiecare zi. Doar o dată la două zile.

Mi-am ridicat privirea. Lângă mine se afla un drăcuşor de copil, care nu părea a avea mai mult de zece ani, cu un ciuf blond şi o constelaţie de pistrui pe nas.

— Ştiu, am spus eu. Sunt din Northwest, dar totuşi era soare acasă, azi-dimineaţă. În legătură cu rulada asta, îmi fac griji.

Băiatul a râs.

— Asta n-o să se schimbe. Dar untul de arahide şi jeleul sunt întotdeauna bune, a zis el făcând un gest către o masă la care o jumătate de duzină de copii îşi făceau sendvişuri.

— Peter. Trombon. Ontario, a zis el.

Asta, după cum aveam să aflu, era formula standard în tabăra Franklin prin care făceai cunoştinţă cu cineva.

— Oh, bună. Eu sunt Mia. Violoncel. Oregon, cred.

Peter mi-a spus că are treisprezece ani şi că aceasta era a doua vară pe care o petrecea aici. Aproape toţi începuseră să vină în tabără la doisprezece ani şi de aceea se cunoşteau. Din cei cincizeci de elevi, aproape jumătate se ocupau de jazz, iar ceilalţi de muzică clasică, aşa că era o mică echipă. Doar doi cântau la violoncel, unul

dintre ei fiind un tip deşirat, cu păr roşcat, pe nume Simon, căruia Peter i-a făcut un semn cu mâna.

— Vei participa la selecţia pentru concert? m-a întrebat Simon îndată ce Peter m-a prezentat ca Mia. Violoncel. Oregon. Simon era Simon. Violoncel. Leicester, care s-a dovedit a fi un oraş din Anglia. Era un grup destul de internaţional.

— Nu cred. Nici măcar nu ştiu despre ce-i vorba, am răspuns eu.

— Ei bine, ştii că toţi cântăm într-o orchestră, ca să ne pregătim pentru simfonia finală? m-a întrebat Peter.

Am dat din cap, deşi aveam doar o idee vagă. Tata şi-a petrecut primăvara citind cu voce tare informaţiile despre tabără, dar singurul lucru care mă interesase era că mă voi duce în tabără cu alţi cântăreţi de muzică clasică. Nu prea acordasem atenţie detaliilor.

— Este simfonia sfârşitului verii. Oameni de pretutindeni vin la spectacol. E mare lucru. Noi, muzicienii tineri, avem şansa să participăm, mi-a explicat Simon. Oricum, un muzician din tabără este ales să cânte cu orchestra profesionistă şi să interpreteze un solo. Am fost cât pe ce să reuşesc vara trecută, dar, până la urmă, a fost ales un flautist. Aceasta este antepenultima şansă pe care o am înainte de absolvire. De mult n-au mai fost alese instrumente cu coarde, iar Tracy, cealaltă fată care cântă la violoncel, nu participă. Pentru ea, cântatul este mai mult un hobby. Este bună, dar nu foarte serioasă. Am auzit că tu eşti serioasă.

Chiar eram? Nu atât de serioasă, încât să nu fi fost pe cale de a renunţa.

— De la cine ai auzit asta? am întrebat eu.

— Profesorii ascultă toate înregistrările trimise de elevi, iar vorbele circulă. Se pare că melodiile trimise de tine au fost destul de bune. Este neobişnuit să admită pe cineva în anul al doilea. Aşa că speram să am parte de o competiţie grozavă, care să crească miza jocului.

— Ho, lasă fata să răsufle, a spus Peter. Nici n-a gustat bine

rulada cu carne.

Simon a strâmbat din nas.

— Scuze! Dar, dacă vreţi să ne punem minţile la contribuţie pentru a discuta problema opţiunilor pentru audiţie, hai să discutăm despre asta, a zis el şi a dispărut în direcţia mesei cu deserturi.

— Iartă-l pe Simon. N-am mai avut un violoncelist priceput de vreo doi, aşa că este încântat de cineva nou. În sens pur estetic. Tipu-i cam ciudat, dar e greu de spus exact, fiindcă este englez.

— Oh. Înţeleg. Dar ce a vrut să zică? Adică, mi s-a părut că *vrea* să intru în competiţie împotriva lui.

— Sigur că vrea. În asta constă distracţia. De asta noi toţi ne aflăm în mijlocul unei păduri foşnitoare, unde plouă veşnic, a spus el, făcând un semn spre copacii de-afară. Şi bucurându-ne de această bucătărie deosebită. Peter s-a uitat la mine. Nu de asta te afli aici?

Am ridicat din umeri.

— Nu ştiu. N-am cântat alături de prea mulţi oameni, cel puţin nu împreună cu atât de mulţi oameni pricepuţi.

Peter şi-a scărpinat urechea.

— Serios? Ai spus că eşti din Oregon. Ai avut vreodată de-a face cu Proiectul pentru violoncel din Portland?

— Cu ce?

— Un grup avangardist, hm. Fac o treabă foarte interesantă.

— Nu locuiesc în Portland, am murmurat eu ruşinată că nici măcar nu *auzisem* vreodată de Proiectul pentru violoncel.

— Ei bine, cu cine ai cântat?

— Cu alţi oameni. În general, cu colegii mei.

— Nu într-o orchestră? Nu într-un ansamblu de muzică de cameră? Într-un cvartet de coarde?

Am clătinat din cap, amintindu-mi că unul dintre profesorii-studenţi care îmi dădea lecţii m-a invitat să cânt într-un cvartet. O refuzasem pentru că a cânta împreună cu ea era una, iar a cânta cu

nişte oameni care îmi erau complet străini era alta. Crezusem întotdeauna că violoncelul era un instrument solitar, dar acum începeam să mă întreb dacă nu cumva eu eram cea singuratică.

— Hm. Atunci, cum poţi fi bună? a întrebat Peter. Nu vreau să fiu ticălos, dar nu în felul acesta te perfecţionezi? Este ca la tenis. Dacă joci cu cineva care nu se pricepe, ajungi să ratezi loviturile sau serveşti aiurea, dar, dacă joci cu un profesionist, brusc, ajungi la fileu după un serviciu-voleu reuşit.

— N-am de unde să ştiu, i-am spus eu lui Peter, simţindu-mă cea mai anostă şi retrasă persoană din lume. Nici tenis nu joc.

Următoarele câteva zile au trecut ca prin ceaţă. Habar n-aveam de ce scoseseră caiacele. Nu exista timp pentru distracţie. Zilele erau complet istovitoare. Trezirea la 6.30, micul dejun la 7, studiu individual timp de trei ore dimineaţă şi după-amiază, apoi repetiţii cu orchestra înainte de cină.

Întotdeauna cântasem cu doar câţiva muzicieni, aşa că, în primele câteva zile cu orchestra, a fost haotic. Directorul muzician al taberei, care era şi dirijorul, ne-a tot aranjat în diverse poziţii, punându-ne de fiecare dată să cântăm măsurile de bază. În a treia zi, ne-a cerut să cântăm *Cântecele de leagăn* ale lui Brahms. Prima dată, a fost cumplit. Instrumentele nu se combinau, ci mai curând se ciocneau ca nişte pietre prinse într-o maşină de tuns iarba.

— Groaznic! a țipat el. Cum se poate aştepta oricare dintre voi să cânte într-o orchestră profesionistă dacă nu este în stare să păstreze ritmul unui cântec de leagăn? De la început!

După aproximativ o săptămână, a început să fie mai bine şi, pentru prima dată, m-am simțit ca o rotiță într-un mecanism. Am început să aud violoncelul cu totul altfel, cum tonurile sale joase se armonizau cu notele mai înalte ale violei, formând o bază pentru suflătorii din orchestră. Şi, cu toate că s-ar putea crede că, dacă faci parte dintr-un grup, poți să te relaxezi puțin, să nu-ți pese prea mult cum te potriveşti cu ceilalți, de fapt, este exact invers.

Stăteam în spatele unei violonceliste de şaptesprezece ani, pe nume Elizabeth. Era una dintre cei mai buni muzicieni din tabără – fusese admisă la Conservatorul Regal din Toronto – şi era frumoasă ca un topmodel: superbă, cu o atitudine princiară, pielea de culoarea cafelei şi pometi cu care puteai sparge gheaţa de ascuţiţi ce erau. Aş fi fost tentată să o urăsc dacă n-ar fi cântat aşa cum o făcea. Dacă nu eşti atent, viola poate să scârţâie cumplit, chiar şi în mâinile unui muzician experimentat. Dar, lui Elizabeth, sunetele îi ieşeau limpezi şi pure, şi luminoase. Auzind-o cum cântă şi văzând-o cât de adânc se cufundă în muzică, mi-am dorit să cânt şi eu la fel. Chiar mai bine. Nu doar că voiam să fiu mai bună decât ea, dar simţeam că îi datorez cumva – ei, grupului, mie – să cânt la acelaşi nivel.

— Este destul de frumos, a spus Simon pe la sfârşitul perioadei petrecute în tabără în timp ce mă asculta exersând un fragment din *Concertul numărul 2 pentru violoncel* al lui Hayden, o piesă care îmi crease mari probleme când încercasem să o interpretez prima oară, primăvara trecută. Vrei să o cânţi la concurs?

Am încuviinţat. Apoi, nu m-am putut stăpâni şi am rânjit. După cină, înainte să se dea stingerea, eu şi Simon ne luam violoncelele afară şi cântam improvizaţii în amurgul care se prelungea. Ne provocam unul pe altul în dueluri la violoncel, fiecare încercând să-l înnebunească pe celălalt cântând mai repede. Ne luam întotdeauna la întrecere, străduindu-ne mereu să descoperim care dintre noi cântă din memorie o piesă mai bine şi mai repede. Fusese atât de amuzant şi era probabil unul dintre motivele pentru care Hayden îmi plăcea atât de mult.

— Ah, cineva este teribil de încrezător. Crezi că poţi să mă întreci? m-a întrebat Simon.

— La fotbal. Categoric, am glumit eu.

Simon ne spunea adesea că el era oaia neagră a familiei, nu pentru că era homosexual sau muzician, ci pentru că era un

„fotbalist de rahat”.

Simon s-a prefăcut că l-am împuşcat în inimă. Apoi, a râs.

— Se întâmplă lucruri uimitoare când nu te mai ascunzi în spatele acelei fiare mătăhăloase, nu-i aşa? a zis el făcând un semn spre violoncelul meu.

Am dat din cap. Simon mi-a zâmbit.

— Ei bine, nu te mai împăuna în halul ăsta. Ar trebui să auzi cum cânt Mozart. Parcă ar cânta îngerii.

Nici unul dintre noi nu a câştigat recitalul solo în acel an. Elizabeth l-a câştigat. Dar, cu toate că au mai trebuit să treacă patru ani, în cele din urmă, am pus mâna pe acel premiu.

9.06 p.m.

— Mai am exact douăzeci de minute până când şeful va face o criză de nervi, bubuie vocea aspră a lui Brooke Vega în holul tăcut acum al spitalului.

Deci asta este ideea lui Adam: Brooke Vega, zeiţa muzicii indie şi solista trupei Bikini. Într-o strălucitoare ţinută de firmă – în seara aceasta, o fustă-gogoşar scurtă, un dres de plasă, cizme de piele înalte şi negre, un tricou pe care este inscripţionat artistic „Shooting Star”, o etolă vintage şi o pereche de ochelari de soare Jackie O –, iese în evidenţă în holul spitalului ca un struţ într-o poiată cu găini. Este înconjurată de oameni: Liz şi Sarah, Mike şi Fitzy, chitaristul şi basistul trupei Shooting Star, plus o mână de fani maniaci din Portland, pe care îi recunosc oarecum. Cu părul ei roşu-aprins, este precum un soare în jurul căruia gravitează planetele reprezentate de admiratori. Adam este precum luna, stând într-o parte şi frecându-şi bărbia. Între timp, Kim pare absolut şocată, de parcă un grup de marţieni tocmai a intrat în clădire. Sau poate Kim arată aşa deoarece o venerează pe Brooke Vega. De fapt, şi Adam simte la fel. În afară de mine, acesta era unul dintre puţinele lucruri pe care ei le aveau

în comun.

— O să plecaţi de aici în cincisprezece minute, promite Adam, păşind în galaxia ei.

Ea se repede spre el.

— Adam, scumpule, fredonează ea. Cum rezişti?

Brooke îl cuprinde într-o îmbrăţişare de parcă ar fi prieteni vechi, deşi ştiu că abia astăzi s-au întâlnit pentru prima dată. Exact ieri Adam spunea cât de nervos este în legătură cu această întâlnire. Dar acum ea se află aici, comportându-se de parcă ar fi prietena lui cea mai bună. Bănuiesc că aceasta-i forţa scenei. În timp ce ea îl strânge în braţe pe Adam, văd că fiecare tip şi fată din hol privesc cu nesaţ, dornici – presupun – să fie ei cei a căror fiinţă dragă să se afle la etaj, în stare gravă, astfel încât să fie ei cei care au parte de alinările lui Brooke.

Nu pot să nu mă întreb – dacă m-aş afla aici, dacă aş privi scena fiind în stare normală, Mia cea obişnuită, aş fi şi eu geloasă? Dar, dacă aş fi Mia cea obişnuită, Brooke Vega nu s-ar afla în holul spitalului, ca parte a unui complot elaborat, care să-l ajute pe Adam să mă vadă.

— Bine, copii. E timpul să trecem la fapte. Adam, care-i planul? întreabă Brooke.

— *Tu* eşti planul. Nu m-am gândit la altceva decât ca tu să urci la secţia de Terapie intensivă şi să faci tărăboi.

Brooke îşi linge buzele senzuale.

— Să fac tărăboi este unul dintre lucrurile care îmi plac cel mai mult. Ce crezi că ar trebui să facem? Să scoatem un urlet primitiv? Să ne dezbrăcăm? Să distrugem o chitară? Stai, nu mi-am adus chitara. La naiba!

— Ai putea cânta ceva? sugerează cineva.

— Ce-ai zice de un vechi cântec al lui Smith, *Iubita în comă?* propune cineva.

Adam se albeşte din pricina acestei bruşte treziri la realitate, iar Brooke ridică din sprâncene a dojană aspră. Toţi devin serioşi.

Kim îşi drege vocea.

— Hm, nu ne foloseşte la nimic dacă Brooke creează o diversiune în hol. Trebuie să ne ducem la etaj, în secţia de Terapie intensivă, şi apoi, eventual, să ţipe careva că Brooke Vega se află aici. Asta ar putea să funcţioneze. Dacă nu, cântă atunci. Tot ce dorim cu adevărat este să ademenim afară două asistente curioase şi pe acea asistentă-şefa ţâfnoasă. După ce ea va ieşi şi ne va vedea pe toţi pe hol, va fi prea ocupată cu noi pentru a băga de seamă că Adam s-a furişat înăuntru.

Brooke o studiază pe Kim. Kim în pantalonii ei negri şi şifonaţi şi puloverul lălâu. Apoi, Brooke zâmbeşte şi o ia de braţ pe prietena mea cea mai bună.

— Pare un plan bun. Hai să ne facem numărul, copii.

Zăbovesc în urma lor, privind procesiunea de fani prin hol. Gălăgia pe care o fac cu cizmele lor grele şi vocile stridente, amplificată de grabă, ricoşează în liniştea spitalului şi aduce un suflu de viaţă în acest loc. Îmi amintesc că, odată, urmăream o emisiune la televizor despre azilurile pentru bătrâni, unde erau aduşi câini şi pisici pentru a-i înveseli pe pacienţii în vârstă şi în pragul morţii. Poate că toate spitalele ar trebui să facă rost de grupuri de rockeri punkişti zgomotoşi pentru a le da un imbold inimilor lâncezinde ale pacienţilor.

S-au oprit în faţa lifturilor, aşteptând la nesfârşit unul suficient de gol încât să intre cu toţii. Am hotărât că doresc să mă aflu lângă trupul meu atunci când Adam reuşeşte să ajungă la mine. Mă întreb dacă îi voi *simţi* atingerea. În timp ce ei aşteaptă liftul, eu o iau pe scări.

Am lipsit de la Terapie intensivă mai bine de două ore şi multe lucruri s-au schimbat. Într-unul dintre paturile goale se află un nou pacient, un bărbat de vârstă mijlocie, al cărui chip arată ca o pictură suprarealistă: pe jumătate, este normal, frumos chiar, iar cealaltă e o masă însângerată, bandajată şi cu cusături, de parcă ar fi explodat. Poate, o rană provocată de glonţ. Multe accidente de vânătoare se

petrec în zonă. Unul dintre ceilalţi pacienţi, atât de acoperit de bandaje, încât nu mi-am putut da seama dacă este bărbat sau femeie, nu se mai află aici. În locul lui este o femeie cu gâtul imobilizat de un guler cervical rigid.

În ce mă priveşte, am fost deconectată de la ventilator, îmi amintesc că asistenta socială le-a spus bunicilor şi mătuşii Diane că acesta este un lucru bun. Mă opresc să verific dacă mă simt mai bine, dar nu simt nimic, nu fizic, în orice caz. De fapt, n-am mai simţit nimic de azi-dimineaţă, când mă aflam în maşină, ascultând *Sonata numărul 3 pentru violoncel* a lui Beethoven. Acum, că respir singură, maşinăriile care mă ţin în viaţă bipăie mai puţin, astfel încât primesc mai puţine vizite din partea asistentelor. Sora Ramirez, cea cu unghiile pictate, mă priveşte din când în când, însă este ocupată cu tipul care are o jumătate din faţă distrusă.

— Dumnezeule mare! Asta-i Brooke Vega? întreabă cineva pe un ton fals dramatic, dincolo de uşile automate ale secţiei de Terapie intensivă.

Niciodată nu l-am auzit pe vreunul dintre prietenii lui Adam vorbind atât de civilizat. Este versiunea special periată pentru sobrietatea spitalului a exprimării: „Pasca măsii”.

— Vrei să spui Brooke Vega de la Bikini? Brooke Vega care s-a aflat pe coperta revistei *Spin* luna trecută? Chiar aici, în spital?

De data aceasta, Kim este cea care vorbeşte. Sună de parcă ar fi o copiliţă de şase ani spunându-şi replica într-o piesă şcolară legată de nutriţia corectă: „Adică, trebuie să mâncăm fructe şi legume de cinci ori pe zi?”

— Mda, eu sunt, zice Brooke cu o voce aspră. Mă aflu aici ca să le ofer oamenilor din Portland puţină distracţie rock and roll.

Două asistente tinere, care probabil ascultă muzică pop la radio sau se uită la MTV şi au auzit de Bikini, îşi ridică privirile întrebătoare şi încântate. Le aud şuşotind, nerăbdătoare să vadă dacă este chiar Brooke sau poate doar bucuroase de întreruperea rutinei.

— Mda. Aşa-i. Deci m-am gândit că aş putea cânta un cântecel. Unul dintre preferatele mele. Se numeşte *Eraser,* spune Brooke. Vrea careva dintre voi să mă acompanieze?

— Am nevoie de ceva cu care să bat tactul, răspunde Liz. Are cineva nişte pixuri sau ceva?

Acum, asistentele şi infirmierele de la Terapie intensivă sunt foarte curioase şi se îndreaptă către uşi. Urmăresc scena de parcă ar fi un film derulat pe un ecran. Stau în picioare lângă patul meu, cu ochii aţintiţi asupra uşilor duble, aşteptând să se deschidă. Freamăt din pricina suspansului. Mă gândesc la Adam, cât de liniştitoare este atingerea lui, cum simt că mă topesc atunci când îmi atinge absent ceafa sau îmi suflă aer cald pe mâinile îngheţate.

— Ce se întâmplă aici? vrea să ştie asistenta mai în vârstă.

Brusc, toate asistentele din secţie se uită la ea, nu către uşile dincolo de care se află Brooke. Nici una dintre ele nu-i va explica faptul că pe coridor se află o faimoasă vedetă pop. Clipa de încântare a trecut. Simt tensiunea transformându-se în dezamăgire. Uşile nu se vor deschide.

De afară, o aud pe Brooke începând să cânte versurile cântecului *Eraser*. Chiar şi fără acompaniament, chiar şi prin uşile duble, automate, este frumos.

— Cineva să cheme paza, acum, mârâie asistenta.

— Adam, fă ce ai de făcut, ţipă Liz. Acum sau niciodată. Ne ocupăm noi de ele.

— Du-te! strigă Kim, intrată brusc în postura unui general de armată. Te acoperim noi.

Uşile se deschid. Intră de-a valma peste o jumătate de duzină de punkişti, Adam, Liz, Fitzy, nişte oameni pe care nu-i cunosc şi apoi Kim. Afară, Brooke continuă să cânte de parcă acesta este concertul pe care a venit să-l susţină în Portland.

În timp ce Adam şi Kim se năpustesc pe uşi, amândoi par hotărâţi, fericiţi chiar. Sunt uimită de curajul lor, de nebănuitele rezerve de forţă. Vreau să sar în ajutorul lor, aşa cum făceam pentru

Teddy când juca T-ball[21] şi depăşea baza a treia, îndreptându-se spre „casă”. Este greu de crezut, dar, privindu-i pe Kim şi Adam, aproape că şi eu sunt fericită.

— Unde este? ţipă Adam. Unde-i Mia?

— În colţ, lângă dulapul cu provizii! strigă cineva.

Îmi ia un minut să realizez că vocea îi aparţine asistentei Ramirez.

— Paza! Prindeţi-l! Prindeţi-l! urlă asistenta ţâfnoasă.

L-a remarcat pe Adam printre intruşi, şi chipul ei a devenit rozaliu de furie. Doi dintre paznicii spitalului şi doi infirmieri intră în fugă.

— Amice, aia era Brooke Vega? întreabă unul dintre ei în timp ce îl înşfacă pe Fitzy şi îl smuceşte spre ieşire.

— Cred că da, răspunde altul, înhăţând-o pe Sarah şi târând-o afară.

Kim m-a reperat.

— Adam, este aici, ţipă ea şi apoi se întoarce să mă privească, strigătul murindu-i în gât. *Este aici,* spune ea din nou, dar vocea îi este un murmur.

Adam o aude, fentează asistentele şi îşi croieşte drum către mine. Apoi, ajunge la capătul patului meu, mâna lui întinzându-se să mă atingă. Mâna lui este pe cale să-mi atingă trupul. Brusc, mă gândesc la primul nostru sărut, după concertul lui Yo-Yo Ma, cum nu ştiusem cât de mult îmi doream să-i simt buzele pe ale mele decât când sărutul era iminent. N-am realizat cât de mult râvneam la atingerea lui până când aproape că am simţit-o pe trup.

Aproape. Deodată, el se îndepărtează de mine. Doi paznici l-au apucat de umeri şi l-au tras îndărăt. Unul dintre ei o înşfacă pe Kim de cot şi o scoate afară. Este lipsită de vlagă, nu opune nicio rezistenţă.

---

[21] Joc pentru copii care reprezintă o introducere în baseball. (n.tr.).

Brooke încă mai cântă pe coridor. Când îl zăreşte pe Adam, se opreşte.

— Îmi pare rău, iubitule, zice ea. Trebuie să dispar înainte să-mi înceapă spectacolul. Sau să fiu arestată.

Apoi, se îndepărtează pe coridor, urmată de doi infirmieri care se milogesc de ea să le dea un autograf.

— Chemaţi poliţia! ţipă asistenta în vârstă. Vreau să fie arestat.

— Îl ducem jos, în biroul pazei. Ăsta-i protocolul, spune unul dintre bărbaţi.

— Nu suntem în măsură să arestăm pe nimeni, adaugă altul.

— Daţi-l afară din secţia mea! Mârâie şi se răsuceşte. Domnişoară Ramirez, sper că nu ai nimic de-a face cu derbedeii ăştia.

— Sigur că nu. Mă aflam în oficiul cu provizii. Am ratat tot balamucul, răspunde ea.

Minte atât de bine, încât chipul ei nu trădează nimic.

Asistenta în vârstă bate din palme.

— Bine. Spectacolul s-a terminat. Treceţi la treabă.

Mă reped pe uşile salonului, urmându-i pe Adam şi Kim care sunt escortaţi spre lift. Intru împreună cu ei. Kim pare ameţită, de parcă i-ar fi apăsat cineva butonul de resetare şi acum aşteaptă să funcţioneze din nou. Buzele lui Adam sunt strânse într-o expresie cruntă. Nu-mi dau seama dacă este pe cale să plângă sau să-l pocnească pe paznic. Pentru binele lui, sper că este vorba despre prima alternativă. Pentru binele meu, sper că e a doua.

La parter, paznicii îi înghiontesc pe Adam şi Kim către un coridor plin cu birouri întunecate. Tocmai dau să intre într-unul dintre cele câteva care sunt luminate când aud pe cineva strigând numele lui Adam.

— Adam. Stai! Tu eşti?

— Willow? ţipă Adam.

— Willow? murmură Kim.

— Scuzaţi-mă, unde-i duceţi? strigă Willow la paznici în timp ce se apropie în fugă.

— Îmi pare rău, dar au fost prinşi încercând să intre cu forţa în secţia de Terapie intensivă, explică unul dintre paznici.

— Doar pentru că nu ne-au lăsat cu vorba bună, lămureşte Kim cu voce slabă.

Willow ajunge lângă ei. Încă poartă hainele spitaliceşti, ceea ce-i straniu, pentru că, de obicei, se schimbă de „ţinuta ortopedică" îndată ce poate. Părul ei lung, cârlionţat şi roşcat atârnă în laţe slinoase, de parcă ar fi uitat să se spele în ultimele câteva săptămâni. Iar obrajii ei, de obicei îmbujoraţi ca nişte mere, sunt pământii.

— Scuzaţi-mă, sunt asistentă medicală la Cedar Creek. Am făcut practica aici, aşa că, dacă doriţi, putem merge la Richard Caruthers ca să rezolvăm problema.

— Cine-i dânsul? întreabă unul dintre paznici.

— Directorul de relaţii publice, răspunde celălalt. Apoi, se întoarce către Willow. Nu este în spital. Orele de program s-au terminat.

— Ei bine, am numărul lui de acasă, spune Willow fluturându-şi telefonul mobil ca pe o armă. Mă îndoiesc că va fi încântat să audă că-l sun pentru a-i spune cum se comportă personalul din spital cu cineva care încearcă să-şi viziteze iubita aflată în stare critică. Ştiţi că domnul director pune la fel de mult preţ pe compasiune ca şi pe eficienţă, iar aceasta nu este o modalitate de a te comporta faţă de cineva îngrijorat de soarta omului iubit.

— Doar ne făceam treaba, doamnă. Urmam ordinele.

— Ce-ar fi să vă scap de-o grijă şi să mă ocup eu în continuare de ei? Familia pacientei se află la etaj. Îi aşteaptă pe ei să li se alăture. Uite ce-i, dacă aveţi vreo problemă, spuneţi-i domnului Caruthers să ia legătura cu mine.

Bagă mâna în geantă şi scoate o carte de vizită pe care o întinde către ei. Unul dintre paznici o ia, o priveşte şi i-o dă celuilalt, care se holbează la ea şi ridică din umeri.

— Cu ocazia asta, scăpăm şi de hârţogăraie, zice el.

Îi dă drumul lui Adam, al cărui trup se prăbuşeşte ca o

sperietoare de ciori scoasă de pe prăjină.

— Îmi pare rău, puştiule, îi zice el lui Adam, apucându-l de umeri.

— Sper că prietena ta se va face bine, murmură celălalt.

Apoi, amândoi dispar, îndreptându-se către lumina răspândită de nişte automate pentru produse alimentare.

Kim, care a întâlnit-o pe Willow doar de două ori până acum, se repede în braţele ei.

— Mulţumesc, şopteşte cu faţa lipită de gâtul ei.

Willow o îmbrăţişează la rându-i şi o bate pe umăr înainte de a se desprinde. Îşi şterge ochii şi râde forţat.

— Ce naiba a fost în capul vostru? întreabă ea.

— Vreau s-o văd pe Mia, spune Adam.

Willow se răsuceşte pentru a se uita la Adam şi parcă i-a deschis cineva o supapă, lăsând aerul să iasă. Izbucneşte, întinde mâna şi-i mângâie obrazul lui Adam.

— Sigur că vrei.

Îşi şterge ochii cu dosul palmei.

— Te simţi bine? o întreabă Kim.

Willow ignoră întrebarea.

— Hai să vedem cum facem să intraţi la Mia.

Adam se înviorează când aude asta.

— Crezi că o să reuşeşti? Asistenta în vârstă nu mă poate suferi.

— Dacă asistenta în vârstă este cea care cred eu că e, nu contează că nu te poate suferi. Nu ea hotărăşte acolo. Hai la bunicii Miei, iar apoi o să aflu cine este în măsură să dispună încălcarea regulilor şi să te lase la fata ta. Are nevoie de tine. Mai mult ca niciodată.

Adam se răsuceşte în loc şi o strânge în braţe pe Willow cu o asemenea forţă, încât picioarele ei se desprind de duşumea.

Willow a sărit în ajutor. Exact la fel cum l-a salvat pe Henry, cel mai bun prieten al tatei şi membru al trupei, care, pe vremuri, era un afemeiat beţiv. După câteva săptămâni de întâlniri, ea i-a spus că ori se îndreaptă şi renunţă la băutură, ori îşi iau rămas-bun. Tata

zicea că multe fete i-au dat ultimatumuri lui Henry, încercând să-l facă să se aşeze la casa lui, şi multe au fost abandonate în lacrimi, pe trotuar. Dar, când Willow şi-a băgat în geantă periuţa de dinţi şi i-a spus lui Henry să se maturizeze, el a fost cel care a plâns. Apoi, şi-a şters lacrimile, s-a maturizat, a renunţat la alcool şi a devenit monogam. După opt ani, iată-i, nici mai mult, nici mai puţin decât părinţii unui copil. Willow este formidabilă în această privinţă. Probabil că ăsta-i motivul pentru care, după ce ea şi Henry s-au căsătorit, a devenit cea mai bună prietenă a mamei – era tot o mâţă blândă care zgârie rău, o feministă dură. Şi tot de asta, probabil, era una dintre persoanele pe care tata le aprecia cel mai mult, chiar dacă detesta trupa Ramones şi considera că baseballul era plictisitor, în timp ce tata trăia pentru Ramones şi era de părere că baseballul reprezintă o instituţie religioasă.

Acum, Willow este aici. Willow, asistenta medicală. Willow care nu acceptă să fie refuzată este aici. O să-l aducă pe Adam să mă vadă. Va avea grijă de tot. „Uraaa! simt eu nevoia să strig. Willow este aici!"

Sunt atât de preocupată să sărbătoresc sosirea lui Willow, încât îmi sunt necesare câteva momente să pricep implicaţiile venirii ei, dar, când acest lucru se întâmplă, mă simt parcă străbătută de un curent electric.

Willow este aici. Şi, dacă ea este aici, dacă ea este în spitalul *meu,* înseamnă că nu mai are niciun motiv să fie în spitalul *ei.* O cunosc suficient de bine pentru a şti că nu l-ar fi abandonat niciodată acolo. Chiar dacă eu sunt aici, ea ar fi rămas cu el. El a fost sfărâmat şi adus la ea pentru a fi reparat. El era pacientul ei. Prioritatea ei.

Mă gândesc la faptul că bunicii sunt în Portland, cu mine. Şi că toţi cei din sala de aşteptare vorbesc despre mine, evitând să-i pomenească pe mama, pe tata ori pe Teddy. Mă gândesc la chipul lui Willow de pe care a dispărut orice urmă de veselie. Şi mă gândesc la ce i-a spus lui Adam – că am nevoie de el. Mai mult ca niciodată.

Şi îmi dau seama. Teddy. Şi el a murit.

* * *

Pe mama au apucat-o durerile facerii cu trei zile înainte de Crăciun, dar a insistat să mergem împreună să facem cumpărăturile de sărbători.

— N-ai vrea să te întinzi sau să mergi la maternitate, sau ceva? întreb eu.

Mama se strâmbă din pricina unei crampe.

— Nţ. Contracţiile nu sunt atât de rele şi se petrec la intervale de vreo douăzeci de minute. Am făcut curat în toată casa, de sus până jos, în timpul travaliului cu tine.

— Să munceşti în timpul travaliului, glumesc eu.

— Eşti isteaţă, ştii? a spus mama. A respirat adânc de câteva ori. Am o grămadă de făcut. Haide. Să luăm autobuzul până la mall. Nu mă simt în stare să conduc.

— N-ar trebui să-l sunăm pe tata? am întrebat eu.

Mama a râs auzind asta.

— Fii serioasă, mi-e de-ajuns că trebuie să nasc *acest* copil. N-am chef să mă lupt şi cu el. O să-l sunăm atunci când se va întâmpla. Prefer să te am pe tine în preajmă.

Aşa că eu şi mama am rătăcit prin mall, oprindu-ne la fiecare două minute ca ea să se aşeze şi să respire adânc, şi să mă strângă atât de tare de încheietură, încât mi-a lăsat furioase semne roşiatice. Totuşi, în mod ciudat, a fost o dimineaţă distractivă şi productivă. Am cumpărat cadouri pentru bunica şi bunicul (un pulover cu un înger şi o carte nouă, despre Abraham Lincoln) şi jucării pentru bebeluş, plus o pereche de cizme impermeabile pentru mine. De obicei, aşteptam vânzările de sărbători pentru a cumpăra lucruri de genul acestora, dar mama a zis că, în acest an, vom fi prea ocupate cu schimbatul scutecelor.

— Nu-i momentul să ne zgârcim. Oh, la naiba. Scuză-mă, Mia. Hai. Haide să luăm câte-o plăcintă.

Ne-am dus la un restaurant Marie Callender. Mama a luat o felie cu cremă de dovleac şi una cu cremă de banane. Eu am vrut cu afine. După ce a terminat, a împins farfuria deoparte şi a anunțat că este gata să dea piept cu moaşa.

De fapt, n-am discutat niciodată dacă este sau nu cazul să fiu alături de ea în acele momente. Eram la vârsta când mă duceam peste tot cu mama şi tata, aşa încât mi s-a părut de la sine înțeles să fiu acolo. Ne-am întâlnit cu tata – care era pe cale să cedeze nervos – la maternitate, care nu era deloc precum sala de consultaţii a unui doctor. Ocupa parterul unei case şi era plină de saloane cu paturi şi jacuzziuri, echipamentul medical fiind discret camuflat. Moaşa hippie i-a condus înăuntru pe mama şi pe tata, iar tata m-a întrebat dacă vreau să intru şi eu. Dar mama deja începuse să țipe blasfemii.

— Pot s-o chem pe bunica să te ia, a spus tata, tresărind involuntar la auzul tirului de blesteme al mamei. Asta s-ar putea să dureze o vreme.

Am clătinat din cap. Mama avea nevoie de mine. Ea spusese asta. M-am aşezat pe una dintre canapelele înflorate şi am luat o revistă cu un bebeluş tăntălău şi chel pe copertă. Tata a dispărut în salonul în care se afla patul mamei.

— Muzică! La dracu'! Muzică! a țipat mama.

— Avem câteva cântece drăguțe ale Enyei[22]. Foarte liniştitoare, a zis moaşa.

— La naiba cu Enya! a țipat mama. Melvins. *Pământ.* Acum!

— Imediat, a spus tata, apoi a scos un CD cu cea mai zgomotoasă muzică de chitară pe care am auzit-o vreodată. Făcea ca toate cântecele punk ritmate pe care tata le asculta în mod obişnuit să pară muzică de harpă. Sunetele acestea erau primitive, iar asta părea s-o facă pe mama să se simtă mai bine. A început să scoată sunete joase, guturale. Eu stăteam acolo, tăcută. Adesea, strigase

---

[22] Enya (Eithne Patricia Ní Bhraonáin) (n. 17 mai 1961) este o cântăreață de origine irlandeză. (n.tr.).

numele meu şi mă repezisem înăuntru. Mama îşi ridica privirea spre mine, cu chipul acoperit de sudoare.

— Nu-ţi fie teamă, şoptise ea. Femeile pot suporta cele mai atroce dureri. O să constaţi asta într-o zi.

Apoi, înjurase din nou, ţipând.

Văzusem vreo câteva naşteri la televizor şi femeile ţipă de obicei un timp, uneori înjură şi atunci trebuie să se ia sonorul, dar niciodată nu a durat mai mult de o jumătate de oră. După trei ore, mama şi Melvins încă ţipau. În toată maternitatea era o umiditate tropicală, cu toate că afară erau cinci grade Celsius.

Henry a trecut pe acolo. Când a intrat şi a auzit gălăgia, a încremenit. Ştiam că toată povestea asta cu copiii îl îngrozea. Îi auzisem pe mama şi pe tata vorbind despre asta şi despre refuzul lui Henry de a se maturiza. Se pare că fusese şocat când ai mei m-au avut pe mine şi acum era tulburat că se hotărâseră să mai facă un al doilea copil. Amândoi se simţiseră uşuraţi când el şi Willow se împăcaseră.

— În sfârşit, un adult în viaţa lui Henry, spusese mama.

Henry s-a uitat la mine – chipul lui era palid şi transpirat.

— Sfinte Dumnezeule, Mee! Chiar ar trebui să auzi aşa ceva? *Eu* ar trebui să aud aşa ceva?

Am ridicat din umeri. Henry s-a aşezat lângă mine.

— Am căpătat o gripă sau ceva, dar tatăl tău tocmai m-a sunat, rugându-mă să aduc nişte mâncare. Aşa că iată-mă, a zis el întinzându-mi o pungă de la Taco Bell care mirosea a ceapă.

Mama a scos alt geamăt.

— Ar trebui să plec. Nu vreau să dau gripa cuiva sau ceva de genul ăsta.

Mama a ţipat chiar mai tare şi Henry practic a sărit de pe scaun.

— Eşti sigură că vrei să rămâi aici şi să ai parte de toate astea? Poţi să vii la mine. Willow este acasă şi are grijă de mine. A rânjit când i-a pomenit numele. Poate să aibă grijă şi de tine.

S-a ridicat să plece.

— Nu. Sunt în regulă. Mama are nevoie de mine. Tata e cam îngrozit.

— A vomat deja? a întrebat Henry aşezându-se pe canapea.

Am râs, dar apoi am văzut pe chipul lui că vorbea serios.

— A vomat când te-ai născut tu. Aproape că a leşinat. Nu că l-aş condamna. Dar tipul era varză, doctorii au vrut să-l dea afară… au spus că o s-o facă dacă nu te naşti într-o jumătate de oră. Asta a enervat-o pe maică-ta atât de tare, încât te-a scos cinci minute mai târziu. Henry a zâmbit, lăsându-se pe spate, pe canapea. Asta-i povestea. Dar îţi spun un lucru: a plâns ca un copilaş când te-ai născut.

— Am mai auzit partea asta.

— Care parte? a întrebat tata cu respiraţia întretăiată.

A înşfăcat punga de la Henry.

— Taco Bell, Henry?

— Prânzul campionilor, a zis Henry.

— E-n regulă. Mor de foame. Sunt momente tensionante. Trebuie să-mi menţin puterile.

Henry mi-a făcut cu ochiul. Tata a scos un burrito şi mi-a oferit şi mie unul. Am clătinat din cap. Tata tocmai începuse să-şi despacheteze mâncarea când mama a scos un mârâit şi apoi a început să ţipe la moaşă că este gata să împingă. Moaşa şi-a iţit capul pe uşă.

— Cred că se apropie momentul, aşa că poate amânaţi masa pentru mai târziu, a spus ea. Veniţi.

Henry practic a smuls din ţâţâni uşa de la intrare. L-am urmat pe tata în încăperea unde mama gâfâia ca un câine bolnav.

— Vrei să te uiţi? l-a întrebat moaşa pe tata, însă el doar s-a clătinat şi s-a făcut verde la faţă.

— Cred că-i mai bine să stau aici, a zis el strângând mâna mamei, pe care ea şi-a smuls-o violent.

Nimeni nu m-a întrebat pe mine dacă vreau să privesc. Pur şi simplu, maşinal, m-am dus lângă moaşă. Recunosc, a fost destul de

scârbos. Foarte mult sânge. Şi, în mod cert, niciodată nu o mai văzusem pe mama în felul acesta. Dar mi se părea ciudat de firesc să mă aflu acolo. Moaşa îi spunea mamei să împingă, apoi să se oprească, după aceea să împingă.

— Hai, scumpo, hai, scumpo, hai, scumpo, rostea ea ca o incantaţie. E aproape gata! a exclamat ea încântată.

Mama s-a uitat la ea de parcă dorea s-o pocnească.

Când Teddy a apărut, era cu faţa în sus, spre tavan, aşa că primul lucru pe care l-a văzut am fost eu. Nu a ieşit ţipând, aşa cum se întâmplă la televizor. Era tăcut, privindu-mă fix. Mi-a susţinut privirea în timp ce moaşa îi curăţa căile respiratorii.

— E băiat, a strigat ea. Moaşa l-a pus pe Teddy pe burta mamei. Vrei să tai cordonul ombilical? l-a întrebat pe tata.

Tata a dat din mâini că nu, prea copleşit sau ameţit pentru a vorbi.

— Îl tai eu, m-am oferit.

Moaşa a ţinut strâns cordonul şi mi-a spus unde să tai. Teddy stătea cuminte, ochii lui cenuşii fiind larg deschişi, încă privindu-mă fix.

Mama zicea întotdeauna că, undeva în adâncul sufletului, Teddy mă considera mama lui pentru că am fost prima pe care a văzut-o şi fiindcă i-am tăiat cordonul.

— Este aidoma acelor boboci de gâscă, a glumit mama. Se ţin după zoolog, nu după mama-gâscă, deoarece el a fost primul pe care l-au văzut când au ieşit din găoace.

Exagera. Teddy nu credea cu adevărat că aş fi mama lui, dar existau anumite lucruri pe care doar eu le puteam face pentru el. Când era bebeluş, în perioada nopţilor agitate, se liniştea numai când eu îi cântam un cântec de leagăn la violoncel. Când a ajuns în perioada Harry Potter, doar mie îmi permitea să-i citesc un capitol în fiecare seară. Şi, când se julea sau se alegea cu vreun cucui, dacă mă aflam prin preajmă, nu se oprea din plâns decât când îi depuneam un sărut magic pe rană, după care se vindeca miraculos.

Ştiu că toate săruturile magice din lume probabil că nu i-ar fi fost de folos astăzi. Dar aş face orice ca să-l pot săruta.

10.40 p.m.

O iau la goană.

Îi las pe Adam, Kim şi Willow în hol şi mă împleticesc prin spital. Nu-mi dau seama că am pornit în căutarea secţiei de Pediatrie decât când ajung acolo. Merg pe coridoare, trec pe lângă saloane în care se află copii de patru ani speriaţi, care dorm agitaţi înainte de operaţia de amigdale de mâine, trec pe lângă secţia de Terapie intensivă pentru nou-născuţi în care se află prunci cât pumnul din care ies mai multe tuburi decât din mine, pe lângă secţia de Oncologie pediatrică unde pacienţi fără păr pe cap şi bolnavi de cancer dorm sub peisaje vesele, cu curcubeie şi baloane pictate pe pereţi. Îl caut, deşi ştiu că nu-l voi găsi. Totuşi, trebuie să-l caut în continuare.

Îmi vine în minte imaginea capului său acoperit cu bucle blonde. Îmi place la nebunie să-mi vâr faţa în acei cârlionţi, am făcut asta de când era un bebeluş. Mă aşteptam să vină ziua când mă va îndepărta, spunându-mi „Mă faci de râs”, aşa cum le zice părinţilor noştri când ovaţionează prea tare la T-ball. Dar, până acum, acest lucru nu se întâmplase. Până acum, mi s-a permis un acces neîngrădit la capul lui. Până acum. Dar acum s-a încheiat. Definitiv.

Îmi imaginez că îmi îngrop faţa în buclele lui pentru ultima dată şi nu mă pot închipui făcând asta fără să izbucnesc în lacrimi care îi transformă buclele în şuviţe drepte.

Teddy n-o să treacă niciodată de la T-ball la baseball. N-o să-şi lase niciodată mustaţă. N-o să se ia niciodată la bătaie la şcoală, n-o să împuşte o căprioară, n-o să sărute o fată, n-o să facă sex, n-o să se îndrăgostească, n-o să se însoare şi nici n-o să aibă un copil cu părul cârlionţat. Sunt cu doar zece ani mai mare decât el, dar mi se pare că am trăit atât de multe în plus faţă de el. Este nedrept. Dacă unul

dintre noi era să rămână în viaţă, dacă unuia dintre noi era să i se ofere şansa de a trăi mai mult acela ar fi trebuit să fie el.

Alerg prin spital ca un animal încolţit. „Teddy? ţip eu. Unde eşti? Întoarce-te la mine!”

Dar nu o va face. Ştiu că este inutil. Renunţ şi mă târăsc spre salonul meu. Vreau să distrug uşile duble. Vreau să spulber oficiul asistentelor. Vreau ca totul să dispară. Vreau ca *eu* să dispar. Nu vreau să fiu aici. Nu vreau să fiu în acest spital. Nu vreau să fiu în starea asta suspendată, din care pot vedea ce se întâmplă, în care sunt conştientă de ceea ce simt fără să fiu de fapt capabilă să simt. Nu pot să țip până mă apucă durerea de gât, nu pot să sparg un geam cu pumnul până îmi dă sângele şi nici nu pot să mă trag de păr până când durerea fizică devine mai mare decât cea sufletească.

Mă holbez la trupul meu, la Mia „cea vie”, care zace în patul ei de spital. Simt cum mă cuprinde un val de furie. Dacă aş fi putut să-mi plesnesc propria faţă inertă, aş fi făcut-o.

În loc de asta, mă aşez pe scaun şi închid ochii, dorind să dispar. Numai că nu pot. Nu mă pot concentra deoarece, brusc, se stârneşte foarte mult zgomot. Monitoarele la care sunt conectată încep să bipăie şi să țiuie, iar două asistente se reped spre mine.

— Tensiunea şi pulsul îi scad, țipă una dintre ele.

— Are tahicardie, strigă cealaltă. Ce s-a întâmplat?

— Cod albastru, cod albastru la Traumatologie, zbiară asistenta-şefă.

În curând, asistentelor li se alătură un medic cu privirea confuză, frecându-şi ochii somnoroşi sub care se află cearcăne adânci. Îndepărtează cearceaful şi îmi saltă cămaşa de spital. Sunt goală de la brâu în jos, dar nimeni nu bagă de seamă aşa ceva aici. Îşi pune mâinile pe burta mea, care este umflată şi tare. Ochii lui se lărgesc şi apoi se îngustează, formând două linii subțiri.

— Abdomenul este rigid, spune el furios. Trebuie să-i facem o ecografie.

Asistenta Ramirez fuge într-o cămăruță din spate şi se întoarce de

acolo împingând un obiect pe roţi ce seamănă cu un laptop de care este ataşat ceva lung şi alb.

Întinde un gel pe burta mea, iar apoi doctorul trece piesa albă pe deasupra.

— La naiba! Este plin de lichid, zice el. Pacienta a fost operată în după-amiaza asta?

— I-a fost îndepărtată splina, răspunde asistenta Ramirez. Poate că a scăpat un vas de sânge necauterizat, spune doctorul. Sau poate fi o scurgere lentă printr-o perforaţie a intestinului. Accident de maşină, nu?

— Da. A fost adusă cu elicopterul, în dimineaţa asta.

Medicul se uită în fişa mea.

— Doctoriţa Sorensen a fost chirurgul ei. Încă este în spital. Dă-i un mesaj să vină în sala de operaţii. Trebuie să o deschidem, ca să vedem pe unde curge şi de ce, înainte de a-i fi şi mai rău. Iisuse, contuzii ale creierului, un plămân colabat. Copila-i o epavă.

Asistenta Ramirez îi aruncă medicului o privire crâncenă, de parcă el tocmai m-ar fi insultat.

— Domnişoară Ramirez, o dojeneşte asistenta ţâfnoasă, ai propriii pacienţi de care să te ocupi. Hai s-o intubăm pe tânăra aceasta şi s-o transferăm în sala de operaţii. Asta i-ar fi mai de folos decât să pierdem timpul aiurea.

Asistentele se mişcă rapid pentru a mă decupla de la monitoare, a-mi scoate perfuziile şi a-mi introduce alt tub pe gât. Doi infirmieri se apropie rapid cu o targă pe care sunt transferată. Încă mai sunt descoperită de la brâu în jos în timp ce ei se grăbesc spre ieşire, dar, exact înainte de a ajunge la uşa din spate, asistenta Ramirez le strigă să aştepte şi apoi îmi acoperă cu blândeţe picioarele cu cămaşa. Mă bate de trei ori cu degetele pe frunte, de parcă ar fi un soi de mesaj transmis în codul Morse. Şi apoi sunt dusă printr-un labirint de coridoare până în sala de operaţii pentru o altă rundă, dar, de data aceasta, nu-mi mai urmez trupul. De data asta, rămân în secţia de Terapie intensivă.

Încep să pricep. Adică, nu înţeleg pe deplin. Nu este ca şi cum i-aş comanda unui vas de sânge să plesnească şi să înceapă să curgă în stomacul meu. Nu este ca şi cum mi-am dorit o altă operaţie. Dar Teddy a murit. Mama şi tata au murit. În dimineaţa aceasta, am plecat la o plimbare cu maşina, împreună cu familia mea. Şi acum mă aflu aici, atât de singură cum n-am fost niciodată. Am şaptesprezece ani. Nimic nu este aşa cum ar trebui să fie. Viaţa mea nu trebuia să se schimbe în felul acesta.

Într-un colţ liniştit al salonului, încep să mă gândesc cu adevărat la lucrurile amare pe care am reuşit să le ignor până acum. Cum ar fi dacă aş rămâne? Cum m-aş simţi dacă m-aş trezi fiind orfană? Să nu mai simt niciodată mirosul pipei tatei? Să nu mai stau niciodată lângă mama, vorbind încet în vreme ce ne ocupăm de vase? Să nu-i mai citesc niciodată lui Teddy un capitol din *Harry Potter***?** Să stau fără ei?

Nu sunt sigură că aceasta este o lume căreia îi mai aparţin. Nu sunt sigură că vreau să mă trezesc.

* * *

Am fost la o singură înmormântare în viaţa mea, şi atunci a fost vorba despre cineva pe care abia îl cunoşteam.

Aş fi putut să mă duc la funeraliile strămătuşii Glo, după ce a murit de pancreatită acută. Doar că ea şi-a exprimat foarte precis ultimele dorinţe. Nicio ceremonie tradiţională, nicio înmormântare în cavoul familiei. În loc de astea, a vrut să fie incinerată, iar cenuşa să îi fie împrăştiată în cadrul unei ceremonii amerindiene, undeva în munţii Sierra Nevada. Bunica a fost destul de enervată de toată povestea asta, de mătuşa Glo în general, care întotdeauna – spunea bunica – se străduia să atragă atenţia asupra faptului că era atât de specială, chiar şi după moarte. Bunica a sfârşit prin a boicota împrăştierea cenuşii şi, dacă ea nu participa la ceremonie, nici noi nu am avut vreun motiv să ne ducem.

Peter Hellman, prietenul meu care cânta la trombon în tabăra de

muzică, murise cu doi ani în urmă, dar nu am aflat de asta până când nu m-am întors în tabără şi am constatat că nu se află acolo. Puţini dintre noi ştiuseră că avusese cancer. Acesta era un lucru interesant în legătură cu tabăra de muzică – formai legături strânse cu oamenii în timpul verii, dar exista un fel de regulă nescrisă să nu ţii legătura cu ei în restul anului. Eram prieteni de vară. În sfârşit, am dat un concert comemorativ în tabără, în onoarea lui Peter, dar nu a fost o înmormântare adevărată.

Kerry Gifford era un muzician din oraş, unul dintre prietenii părinţilor mei. Spre deosebire de tata şi Harry – care, pe măsură ce au înaintat în vârstă şi şi-au întemeiat familii, au renunţat la partea interpretativă şi s-au axat pe cea contemplativă –, Kerry a rămas burlac şi credincios primei sale iubiri: cântatul. Făcea parte din trei trupe şi îşi câştiga pâinea zilnică asigurând muzica într-un club din oraş, un aranjament perfect, deoarece măcar una dintre cele trei trupe ale lui părea să cânte acolo în fiecare săptămână, aşa încât el nu avea decât să urce pe scenă şi să lase pe altcineva să se ocupe de aparatură, cu toate că uneori îl vedeai dând fuga în mijlocul vreunui cântec ca să umble la butoane el însuşi. Îl cunoscusem pe Kerry încă de mică, atunci când mergeam la spectacole împreună cu ai mei, iar apoi l-am revăzut când eu şi Adam ne-am îndrăgostit şi am început să mă duc la concerte din nou.

Într-o seară, se afla la muncă, ocupându-se de sonorizare pentru o trupă din Portland, numită Clod, când pur şi simplu s-a prăbuşit peste sintetizator. Până să sosească ambulanţa, era mort deja. Un stupid anevrism la creier.

Moartea lui Kerry a stârnit rumoare în oraş. Era un fel de personalitate aici, un tip dintr-o bucată, cu o personalitate deosebită, un alb sălbatic cu părul împletit în codiţe. Şi era tânăr, avea doar treizeci şi doi de ani. Toţi cei pe care îi cunoşteam aveau de gând să se ducă la înmormântarea lui, care avea loc în oraşul unde crescuse, în munţi, la vreo două ore de mers cu maşina. Mama şi tata

mergeau, desigur, la fel şi Adam. Şi, cu toate că mă simţeam cumva ca un intrus la înmormântarea lui, am hotărât să mă duc şi eu. Teddy a rămas acasă, cu bunicii.

Un convoi de maşini a pornit spre oraşul natal al lui Kerry, noi înghesuindu-ne într-o maşină cu Henry şi Willow, a cărei sarcină era atât de avansată, încât centura de siguranţă nu o cuprindea. Fiecare spunea, pe rând, poveşti amuzante despre Kerry. Kerry, declarat a fi de stânga, care se hotărâse să protesteze împotriva războiului din Irak convingându-i pe nişte tipi să se îmbrace în femei şi să se ducă la biroul local de recrutare al armatei pentru a se înrola. Kerry ateul convins, care, detestând modul în care Crăciunul fusese transformat într-o sărbătoare comercială, a organizat la club o petrecere anti-Crăciun şi un concurs ce premia trupa care reuşea să denatureze cel mai tare versurile colindelor. Apoi, i-a invitat pe toţi să-şi arunce cadourile banale într-o mare grămadă în mijlocul clubului. Şi, contrar mitului local, Kerry nu a dat foc mormanului – tata mi-a spus că a donat totul asociaţiei caritabile St. Vincent de Paul.

În timp ce toată lumea vorbea despre Kerry, atmosfera din maşină era euforică şi amuzantă, de parcă mergeam la bâlci, nu la înmormântare. Dar părea în regulă să fie aşa, era în stilul lui Kerry, care întotdeauna deborda de energie frenetică.

Totuşi, înmormântarea a fost exact pe dos. A fost îngrozitor de deprimantă, şi nu doar pentru că era vorba despre o persoană tragic de tânără sau deoarece a murit fără vreun alt motiv decât un stupid accident arterial. S-a desfăşurat într-o biserică uriaşă, ceea ce a părut ciudat având în vedere că el era un ateu convins, dar aspectul acesta l-am înţeles. Adică, unde în altă parte să se desfăşoare o înmormântare? Problema a reprezentat-o slujba în sine. Era evident că pastorul nu îl cunoscuse pe Kerry, pentru că, atunci când a vorbit despre el, a făcut-o la modul generic, spunând cât de cumsecade şi drept a fost şi, cu toate că plecarea lui într-o altă lume era tristă, urma să primească „răsplata divină".

Aşa că, în loc să aibă parte de elogii de la colegii săi de trupă sau a oamenilor din oraş, alături de care petrecuse cincisprezece ani, un unchi oarecare din Boise s-a ridicat şi a vorbit despre cum l-a învăţat pe Kerry să meargă pe bicicletă, la şase ani, de parcă acesta a fost un moment definitoriu al vieţii lui Kerry. A încheiat cu un mesaj liniştitor: Kerry se plimba alături de Iisus acum. Am văzut-o pe mama înroşindu-se când a auzit asta şi mi-am făcut oarece griji că s-ar putea să comenteze ceva. Ne duceam la biserică uneori, deci nu-i vorba că mama avea ceva împotriva religiei, dar Kerry o respingea în totalitate, iar mama era cumplit de protectoare faţă de oamenii pe care îi iubea – în asemenea măsură, încât se simţea personal ofensată de insultele adresate lor. Câteodată, prietenii o numeau Mama ursoaică din acest motiv. Până la sfârşitul slujbei – încheiată cu o interpretare însufleţită a cântecului lui Bette Midler, *Wind Beneath My Wings*[23] – mamei practic îi ieşeau aburi pe urechi de furie.

— Bine că este mort Kerry, pentru că înmormântarea asta l-ar fi scos din minţi, a spus Henry.

După serviciul funerar, am hotărât să renunţăm la prânzul formal şi ne-am dus să mâncăm undeva.

— *Wind Beneath My Wings?* a întrebat Adam luându-mi mâna absent şi suflând spre ea, ceea ce făcea de obicei ca să-mi încălzească degetele permanent reci.

— Ce-i în neregulă cu *Amazing Grace*[24]*?* E încă tradiţional…

— Da, dar nu te face să vomiţi, a intervenit Henry. Sau, şi mai bine, *Three Little Birds*[25], de Bob Marley. Acesta ar fi fost un cântec care i s-ar fi potrivit lui Kerry. Ceva care să-l omagieze pe tipul care a fost.

Înmormântarea n-a avut nicio legătură cu omagierea vieţii lui

---

[23] Vântul sub aripile mele (în lb. engleză, în original).

[24] Milostivirea neaşteptată (în lb. engleză, în original).

[25] Trei păsărele (în lb. engleză, în original).

Kerry, a mârâit mama, trăgând de eşarfă. A fost o repudiere a ei. A fost ca şi cum îl omorau iarăşi şi iarăşi.

Tata a pus o mână liniştitoare pe pumnul încleştat al mamei.

— Linişteşte-te. A fost doar un cântec.

— N-a fost doar un cântec, a spus mama smulgându-şi mâna. E vorba de semnificaţia lui. Toată şarada aia. În special tu ar trebui să înțelegi.

Tata a ridicat din umeri şi a zâmbit trist.

— Poate că ar trebui. Dar nu mă pot supăra pe familia lui. Îmi închipui că această înmormântare a fost modul lor de a-şi regăsi fiul.

— Hai să fim serioşi, a zis mama clătinând din cap. Dacă doreau să-şi regăsească fiul, de ce n-au respectat viaţa pe care şi-a ales-o. Cum se face că nu l-au vizitat niciodată? Sau că nu-i suportau muzica?

— Nu ştim ce părere au avut despre toate astea, a replicat tata. Hai să nu-i judecăm prea aspru. Trebuie să fie cumplit să-ţi îngropi propriul copil.

— Nu-mi vine să cred că le găseşti scuze, a exclamat mama.

— Nu le găsesc scuze. Cred doar că faceţi prea mult caz în legătură cu alegerea unui cântec.

— Iar eu cred că tu confunzi cumsecădenia cu nesimţirea!

Tata a clipit imperceptibil, dar suficient ca Adam să-mi strângă mâna, iar Henry şi Willow să facă schimb de priviri. Henry a intervenit, în apărarea tatei, cred.

— Este altfel pentru tine, dat fiind părinţii pe care îi ai, i-a spus el tatei. Adică, sunt ei demodaţi, dar întotdeauna s-au implicat în viaţa ta, chiar şi în perioadele cele mai sălbatice, întotdeauna, aţi fost un fiu bun şi un tată bun. Mereu acasă la prânzul de duminică.

Mama a izbucnit într-un hohot de râs, de parcă vorbele lui Henry susţineau punctul ei de vedere. Am privit-o cu toţii, iar expresiile noastre şocate au părut a o face să se calmeze.

— În mod clar, sunt copleşită de emoţii acum, zis ea.

Tata a părut să înţeleagă că asta ţinea loc de scuză. Şi-a pus mâna pe a ei şi, de data aceasta, ea nu şi-a îndepărtat-o.

Tata a făcut o pauză, ezitând dacă să vorbească sau nu.

— Cred că înmormântările seamănă foarte mult cu moartea însăşi. Poţi să-ţi doreşti anumite lucruri, să-ţi faci planuri, dar, în cele din urmă, nu ai niciun control.

— Nici vorbă, a spus Henry. Nu dacă îţi comunici dorinţele cui trebuie. S-a răsucit către Willow şi s-a adresat burţii ei: Deci, familie, ascultă. La înmormântarea mea, este permisă purtarea hainelor negre. În privinţa muzicii, vreau ceva ritmat şi de şcoală veche, gen Mr. T Experience[26]. Şi-a ridicat privirea spre Willow. S-a-nţeles?

— Mr. T Experience. O să am grijă.

— Mersi. Dar tu, scumpo? a întrebat-o el.

Fără să stea o clipă pe gânduri, Willow a zis:

— Pune-mi *PS. You Rock My World,* de Eels. Şi vreau una dintre acele înmormântări verzi, unde eşti îngropat sub un copac. Deci înmormântarea va trebui să aibă loc în mijlocul naturii. Şi fără flori. Adică, dă-mi toţi bujorii pe care-i doreşti cât sunt în viaţă, dar, după ce mor, mai bine fă donaţii în numele meu unei organizaţii de binefacere gen Medici fără frontiere.

— Văd că ai plănuit toate detaliile, a spus Adam. Are vreo legătură cu faptul că eşti asistentă medicală?

Willow a ridicat din umeri.

— După părerea lui Kim, asta înseamnă că eşti profund, am zis eu. Ea susţine că lumea este împărţită în oameni care îşi imaginează propria înmormântare şi oameni care nu o fac, iar cei inteligenţi şi cu simţ artistic aparţin în mod firesc primei categorii.

— Deci tu în care intri? m-a întrebat Adam.

— Eu aş vrea *Requiemul* lui Mozart, am spus eu. M-am întors către mama şi tata. Nu vă faceţi griji, n-am înclinaţii sinucigaşe sau

---

[26] Trupă punk-rock americană formată în 1985, în Berkeley, California (n.red.).

ceva asemănător.

— Fii serioasă, a zis mama, starea ei de spirit îmbunătăţindu-se în timp ce amesteca în cafea. În adolescenţă, am avut nişte fantezii foarte elaborate legate de înmormântarea mea. Ticălosul meu tată şi toţi prietenii care-mi greşiseră ar fi plâns peste sicriul meu, care ar fi fost roşu, evident, şi s-ar fi auzit o melodie de James Taylor[27].

— Lasă-mă să ghicesc, a spus Willow, *Fire and Rain*[28]?

Mama a dat din cap, iar ea şi Willow au izbucnit în râs şi, în curând, toţi cei de la masă hohoteam atât de tare, încât lacrimile ne curgeau pe obraji. Iar apoi ne-am pomenit plângând, chiar şi eu, care nu l-am cunoscut pe Kerry atât de bine. Plângeam şi râdeam, râdeam şi plângeam.

— Şi acum, cum stă treaba, a întrebat-o Adam pe mama după ce ne-am potolit. A mai rămas vreo urmă de atracţie faţă de domnul Taylor?

Mama s-a oprit şi a clipit de câteva ori, aşa cum face când se gândeşte la ceva. Apoi, s-a întins să-l mângâie pe tata pe obraz, o rară demonstraţie de afecţiune în public.

— În scenariul ideal, eu şi nesimţitul meu soţ cu inimă mare murim brusc şi în acelaşi timp, la nouăzeci şi doi de ani. Nu sunt sigură în ce mod. Poate participăm la un safari în Africa – pentru că, în viitor, suntem bogaţi; hei, este fantezia mea – şi ne îmbolnăvim de o boală exotică. Într-o seară, ne ducem la culcare sănătoşi şi nu ne mai trezim. Şi nici vorbă de James Taylor. Mia cântă la înmormântarea noastră. Dacă va putea să lipsească de la Filarmonica din New York.

Tata nu avea dreptate. Este adevărat că s-ar putea să nu ai posibilitatea de a avea control asupra propriei înmormântări, dar uneori *poţi* alege modul de a muri. Şi nu pot să nu mă gândesc că o

---

27 James Vernon Taylor este un compozitor şi chitarist american (n.tr.).

28 Foc şi ploaie (în lb. engleză, în original).

parte din dorinţa mamei *s-a îndeplinit.* S-a dus împreună cu tata. Dar eu nu voi cânta la înmormântarea ei. Este posibil ca înmormântarea ei să fie şi a mea. Este ceva liniştitor în asta. Să pleci cu toată familia. Să nu rămână nimeni în urmă. Astea fiind spuse, nu pot să nu mă gândesc că mama *nu* ar fi încântată de asta. De fapt, Mama ursoaică ar fi absolut furioasă în legătură cu modul în care decurg lucrurile pe ziua de azi.

2.48 a.m.

M-am întors de unde-am plecat. În secţia de Terapie intensivă. Adică, trupul meu s-a întors. *Eu* am stat aici în tot acest timp, prea obosită ca să mă mişc. Îmi doresc să pot dormi. Aş vrea să existe ceva care să mă anestezieze *pe mine* sau măcar ceva care să facă lumea să tacă. Aş vrea să fiu aidoma trupului meu, tăcută şi fără viaţă, o ceară moale în mâinile altcuiva. Nu am energia să iau această decizie. Nu mai vreau asta. O rostesc cu voce tare. *Nu vreau asta.* Privesc prin salon, simţindu-mă oarecum penibil. Mă îndoiesc că toţi ceilalţi oameni în suferinţă de aici sunt încântaţi să se afle în acest loc.

Corpul meu nu a lipsit prea mult de la Terapie intensivă. Câteva ore în operaţie. O vreme oarecare sala de recuperare. Nu ştiu exact ce s-a întâmplat cu mine şi, pentru prima dată pe ziua de azi, nici nu prea îmi pasă. N-ar trebui să-mi pese. N-ar trebui să-mi fac atâtea probleme. Înţeleg acum că este uşor să mori. Să trăieşti este greu.

Sunt conectată din nou la ventilator şi iarăşi mi s-a pus leucoplast pe pleoape. Nu înţeleg care-i rostul leucoplastului. Se tem doctorii că mă voi trezi în mijlocul operaţiei şi voi fi îngrozită de bisturie sau de sânge? De parcă mi-ar păsa de aşa ceva acum. Două asistente, cea care se ocupă de mine şi domnişoara Ramirez, vin la capul meu şi verifică monitoarele. Rostesc o serie de numere care-mi sunt la fel de familiare ca propriul nume: valorile tensiunii, ale gradului de

oxigenare sanguină şi saturare a hemoglobinei, rata respiratorie. Asistenta Ramirez pare o persoană cu totul diferită comparativ cu cea care a venit aici ieri după-amiază. Machiajul este şters cu totul iar părul i s-a turtit. Arată ca şi cum ar fi gata să adoarmă de-a-n picioarelelea. Probabil că tura ei se va încheia în curând. O să-mi lipsească, dar sunt bucuroasă că va putea pleca de lângă mine, departe de acest loc. Şi eu aş vrea să plec. Cred că o voi face. Cred că este doar o problemă de timp… sau de a-mi da seama cum să o fac.

N-au trecut cincisprezece minute de când am fost adusă în patul meu şi Willow îşi face apariţia. Intră hotărâtă pe uşile duble şi se duce să discute cu asistenta de la birou. Nu aud ce spune, însă îi desluşesc tonul: este politicos, calm, dar nu lasă loc de discuţii. Când părăseşte încăperea, câteva minute mai târziu, se simte o schimbare în atmosferă. Willow este la conducere acum. La început, asistenta ţâfnoasă pare enervată şi parcă spune: „Cine-i femeia asta ca să-mi zică mie ce am de făcut?” Dar apoi pare să cedeze, ca şi cum ar fi ridicat mâinile în semn de abandon. A fost o noapte nebună. Tura se apropie de final. De ce să se complice? Curând, eu şi toţi vizitatorii mei zgomotoşi şi obraznici vom fi problema altcuiva.

Cinci minute mai târziu, Willow se întoarce, aducându-i şi pe bunicii mei. Willow a muncit toată ziua şi acum este aici, toată noaptea. Ştiu că oricum nu prea doarme. Am auzit-o pe mama vânzându-i ponturi despre cum să-şi facă bebeluşul să doarmă noaptea.

Nu ştiu sigur cine arată mai rău, eu sau bunicul? Are obrajii traşi, pielea îi este cenuşie, iar ochii – injectaţi. Bunica, pe de altă parte, arată ca… bunica. Nici urmă de oboseală sau durere. Este de parcă extenuarea n-ar îndrăzni să se pună cu ea. Se grăbeşte să ajungă la patul meu.

— Chiar că ne-ai dat emoţii astăzi, spune bunica pe un ton blând. Mama ta zicea întotdeauna ce copil liniştit eşti şi îmi amintesc că îi răspundeam: „Aşteaptă doar să ajungă la pubertate”. Dar tu ai

dovedit că greşeam. Chiar şi atunci ai rămas o fată cuminte. Nu ne-ai dat niciodată de furcă. N-ai fost niciodată genul de adolescentă care să creeze probleme. Dar astăzi, ne-ai dat emoţii pentru o viaţă întreagă.

— Hai, hai, fii serioasă, spune bunicul, punând o mână pe umărul ei.

— Oh, glumesc doar. Mia ar aprecia. Are un simţ considerabil al umorului, indiferent cât de serioasă pare uneori. Un puternic simţ al umorului.

Bunica trage scaunul lângă pat şi îşi trece degetele prin părul meu. Cineva l-a clătit, astfel că, deşi nu e tocmai curat, nici nu este năclăit de sânge. Bunica începe să-mi descâlcească şuviţele lungi. Le tai întotdeauna, apoi le las să crească. Este cam cea mai radicală schimbare pe care o fac în privinţa aspectului meu. Îmi scoate părul de sub pernă şi mi-l aranjează pe piept, ascunzând unele dintre firele şi tuburile care mă conectează la aparate.

— Poftim, este mult mai bine aşa, zice ea. Ştii, am ieşit astăzi afară, la o plimbare şi n-o să ghiceşti niciodată ce am văzut. O forfecuţă-galbenă. În Portland, în februarie. Asta chiar că-i neobişnuit. Cred că este Glo. Întotdeauna te-a îndrăgit. Spunea că îi aminteşti de tatăl tău, pe care îl adora. Când şi-a făcut prima dată o creastă din păr, practic, a dat o petrecere în cinstea lui. Îi plăcea că este atât de rebel, de diferit. Habar n-avea că tatăl tău nu o putea suferi. Odată, a venit în vizită la noi, când el avea cinci sau şase ani, şi era îmbrăcată cu o haină jerpelită din blană de nurcă. Asta s-a întâmplat înainte de a deveni preocupată de drepturile animalelor şi cristale, şi chestii din astea. Paltonul mirosea îngrozitor, a naftalină, a aşternuturi vechi păstrate într-un cufăr din pod, iar tatăl tău a început s-o numească „mătuşica miros de cufăr". Ea n-a ştiut niciodată asta. Dar a fost încântată că el s-a revoltat împotriva noastră sau cel puţin aşa a crezut ea, şi a fost convinsă că şi tu faci acelaşi lucru atunci când te-ai apucat să cânţi muzică clasică. Oricât de mult m-am străduit să-i explic că nu aşa stăteau lucrurile, ei nu i-

a păsat. Avea propriile ei păreri despre diverse lucruri… presupun că toţi avem.

Bunica mai flecăreşte cinci minute, punându-mă la curent cu tot felul de ştiri lumeşti: Heather s-a hotărât că vrea să se facă bibliotecară. Vărul meu Matthew şi-a cumpărat o motocicletă şi mătuşa Patricia nu este încântată de asta. O auzisem debitând câte un sir necontenit de comentarii asemănătoare, ore în şir, în timp ce pregătea cina sau îngrijea orhideele. Şi, ascultând-o acum, aproape că mă pot imagina alături de ea, în seră, unde, chiar şi iarna, este mereu cald şi umezeală, şi miroase a stătut, a pământ reavăn amestecat cu puţin băligar. Bunica adună singură băligar de vacă, „turtiţe de vacă”, cum le numeşte ea, pe care le combină cu mulci[29], preparându-şi singură propriul îngrăşământ organic. Bunicul este de părere că ar trebui să breveteze reţeta şi să o vândă, pentru că dă rezultate la orhideele ei care sunt întotdeauna premiate.

Încerc să mă concentrez asupra vocii bunicii, să mă las absorbită de flecăreala veselă. Uneori, în timp ce o ascult, aproape că adorm pe scaunul de bar de la masa din bucătăria ei şi mă întreb dacă pot face acelaşi lucru aici, astăzi. Somnul ar fi atât de bine-venit. O pătură caldă de negru, care să şteargă orice altceva. Un somn fără vise. Îi auzisem pe oameni vorbind despre un somn de moarte. Aşa s-ar simţi morţii? Cea mai plăcută, caldă, grea şi fără sfârşit aţipeală? Dacă este aşa, nu m-ar deranja. Dacă aşa este moartea, nu m-ar deranja absolut deloc.

Mă ridic brusc, o senzaţie de panică distrugând calmul indus de vocea bunicii. Încă nu m-am lămurit pe deplin cum funcţionează lucrurile, dar ştiu că, îndată ce mă decid să plec, voi pleca. Dar nu sunt pregătită să o fac. Nu încă. Nu ştiu de ce, dar nu sunt. Şi îmi este puţin teamă că, dacă mă gândesc accidental la asta – că nu m-ar

---

[29] Strat de materie organică, de exemplu: paie, frunze, resturi vegetale, rumeguş etc. Este aplicat pe suprafaţa solului pentru a păstra umiditatea prin scăderea evaporării şi pentru a preveni creşterea buruienilor. (n.tr.).

deranja un somn nesfârşit –, acest lucru se va întâmpla şi va fi ireversibil, la fel ca atunci când bunicii obişnuiau să mă avertizeze că, dacă mă strâmb când ceasul bate de prânz, voi rămâne astfel pentru totdeauna.

Mă întreb dacă fiecare persoană aflată pe moarte are posibilitatea să decidă dacă rămâne sau pleacă. Nu mi se pare probabil. La urma urmelor, acest spital este plin de oameni cărora li se pompează în vene chimicale otrăvitoare sau sunt supuşi unor operaţii oribile pentru a putea rămâne, însă unii dintre ei vor muri totuşi.

Mama şi tata au avut posibilitatea să decidă? Este greu de crezut că au avut timp să ia o hotărâre atât de importantă şi nu-mi pot imagina că au ales să mă lase singură. Şi cum rămâne cu Teddy? A vrut el să plece cu mama şi tata? A ştiut că eu sunt încă aici? Chiar dacă a ştiut, nu l-aş condamna că a ales să plece fără mine. Este mic. Probabil că i-a fost frică. Brusc, mi-l imaginez singur şi înfricoşat şi, pentru prima dată în viaţă, sper că bunica are dreptate în legătură cu îngerii. Mă rog ca toţi să fi fost prea ocupaţi liniştindu-l pe Teddy ca să-şi facă griji în legătură cu mine.

De ce nu poate să ia altcineva această decizie, în locul meu? De ce nu pot să împuternicesc pe altcineva să facă asta? Sau să fac ce fac echipele de baseball când meciul este pe terminate şi au nevoie de un bun jucător ofensiv care să-i aducă pe ceilalţi la baza a patra? Nu pot să apelez la o rezervă care să dea lovitura decisivă?

Bunica a plecat. Willow a plecat. În salon este linişte, închid ochii. Când îi deschid din nou, bunicul se află aici. Plânge. Nu face niciun zgomot, dar lacrimile îi curg şiroaie pe obraji, udându-i toată faţa. N-am văzut niciodată pe nimeni care să plângă în felul acesta. În linişte, dar în hohote, un robinet deschis în mod misterios în spatele ochilor. Lacrimile cad pe pătura mea, pe părul proaspăt pieptănat. *Pic. Pic. Pic.*

Bunicul nu-şi şterge faţa şi nici nu-şi suflă nasul. Doar lasă lacrimile să cadă acolo unde se nimereşte. Şi, când izvorul durerii seacă pentru scurt timp, se apropie şi mă sărută pe frunte. Arată de

parcă este pe cale să plece, dar apoi revine lângă patul meu, se apleacă astfel încât chipul îi ajunge la urechea mea şi îmi şopteşte:

— Este în regulă, îmi spune. Dacă vrei să pleci. Toată lumea doreşte să rămâi. *Eu* vreau să rămâi mai mult decât mi-am dorit vreodată ceva în viaţă. Vocea i se frânge de emoţie. Se opreşte, îşi drege glasul şi continuă: Dar asta este ce vreau eu şi îmi dau seama de ce s-ar putea să nu fie ce îţi doreşti tu. Deci, voiam doar să îţi zic că înţeleg dacă pleci. Este în regulă dacă trebuie să ne părăseşti. Este în regulă dacă nu mai vrei să lupţi.

Pentru prima oară de când am înţeles că şi Teddy a murit simt o descătuşare. Simt că respir. Ştiu că bunicul nu poate fi acel jucător de rezervă pe care îl sperasem. El nu ar deconecta aparatul de respirat şi nici nu mi-ar da o doză suplimentară de morfină sau ceva de genul ăsta. Dar aceasta este prima dată pe ziua de azi când cineva dă dovadă că a înţeles ce am pierdut. Ştiu că asistenta socială i-a avertizat pe bunicii mei că nu este cazul să mă întristeze, dar înţelegerea bunicului şi permisiunea dată… sunt ca un dar.

Bunicul nu mă părăseşte. Se prăbuşeşte din nou pe scaun. Este linişte acum. Atât de multă linişte, încât aproape că pot auzi visele celorlalţi oameni. Atât de multă linişte, încât aproape că mă poţi auzi spunându-i bunicului:

— Mulţumesc.

* * *

Când mama l-a născut pe Teddy, tata mai cânta la tobe în aceeaşi trupă din care făcuse parte încă de pe vremea liceului. Scoseseră două CD-uri şi plecau în turnee în fiecare vară. Trupa nu era în niciun caz celebră, dar au avut o serie de concerte în Northwest şi în câteva oraşe universitare aici şi în Chicago. Şi, în mod ciudat, aveau un grup de admiratori în Japonia. Primeau mereu scrisori de la adolescenţii japonezi care îi implorau să vină la ei în ţară, să cânte, şi se ofereau să îi găzduiască în casele lor. Tata spunea întotdeauna că, dacă s-ar fi dus, ne-ar fi luat pe mine şi pe mama. Pentru orice

eventualitate, eu şi mama chiar am învăţat câteva cuvinte în japoneză. *Konnichiwa*[30]. *Arigatou*[31]. Totuşi, n-am plecat.

După ce mama a anunţat că este însărcinată cu Teddy, primul semn de schimbare a fost când tata s-a dus şi şi-a luat un permis de şofer începător. La treizeci şi trei de ani. A încercat să o lase pe mama să-l înveţe să conducă, însă ea nu avea deloc răbdare, după cum a afirmat el. Mama a zis însă că el era prea sensibil la critici. Aşa că bunicul l-a luat pe tata pe nişte drumuri pustii de ţară, în camioneta lui, aşa cum făcuse şi cu ceilalţi fraţi ai tatei – doar că ei învăţaseră să conducă la şaisprezece ani.

Apoi, au apărut schimbări în garderobă, dar nu a fost ceva ce am remarcat de la bun început. Nu a fost ca şi cum a renunţat brusc la pantalonii negri, strâmţi şi la tricourile inscripţionate cu numele trupei pentru a trece la costume. A fost ceva mai subtil. Întâi au dispărut tricourile, în favoarea unor cămăşi încheiate până la gât, stil anii ’50, pe care le-a dibuit în magazinele Goodwill[32], asta până când au ajuns să fie la modă şi atunci a trebuit să le cumpere de la un magazin vintage cu pretenţii. Apoi, jeanşii au ajuns la gunoi, cu excepţia unei perechi impecabile de Levi’s albastru-închis, pe care tata îi călca şi îi purta în weekenduri. În general, avea pantaloni cu dungă. Dar când, la câteva săptămâni după naşterea lui Teddy, tata a dat jacheta din piele – cea grozavă, de motociclist, cu o curea scămoşată, din blană de leopard –, noi toţi am priceput, în sfârşit, că avea loc o transformare majoră.

— Amice, nu eşti serios, a spus Henry când tata i-a dat jacheta. O

---

[30] Formulă de salut (n.tr.).

[31] Mulţumesc (în lb. japoneză, în original).

[32] Goodwill Industries International este o organizaţie non-profit care organizează cursuri de pregătire, se ocupă cu găsirea de locuri de muncă şi alte servicii pentru oamenii cu dizabilităţi, fără educaţie sau pregătire şi care întâmpină dificultăţi în găsirea unui loc de muncă. Goodwill este finanţat cu ajutorul unei ample reţele de magazine cu articole provenite din donaţii (n.tr.).

porţi de când erai un puşti. Chiar şi miroase a tine.

Tata a ridicat din umeri, punând punct conversaţiei. Apoi, s-a dus să-l ia în braţe pe Teddy, care plângea în căruciorul lui.

Câteva luni mai târziu, tata a anunţat că părăseşte trupa. Mama i-a zis să nu facă asta din pricina ei. I-a spus că era în regulă să cânte atâta vreme cât nu pleca în turnee care durau luni de zile, lăsând-o singură cu doi copii. Tata i-a zis să nu-şi facă griji, nu renunţa din cauza ei.

Colegii de trupă ai tatei i-au acceptat decizia, cu excepţia lui Henry, care a fost distrus. A încercat să-l convingă să se răzgândească. I-a promis că vor cânta numai în oraş. Nu vor pleca în turnee. Nici măcar nu vor lipsi vreo noapte.

— Am putea chiar să începem să purtăm costume pe scenă.

— O să arătăm ca Rat Pack[33]. O să apărem pe albumele lui Sinatra. Hai, omule! a insistat Henry.

Fiindcă tata a refuzat să se răzgândească, el şi Henry s-au certat rău. Henry era furios din pricina deciziei lui, mai ales că mama îi spusese că poate să cânte în continuare. Tata i-a zis lui Henry că îi părea rău, dar hotărârea era irevocabilă. La vremea aceea, deja depusese cererea pentru a urma cursurile speciale. Urma să devină profesor. Nu se mai punea problema să piardă timpul aiurea.

— O să înţelegi într-o zi, i-a spus tata lui Henry.

— O să-nţeleg pe dracu'! s-a răstit Henry.

Henry nu a vorbit cu tata vreme de câteva luni după asta. Willow trecea din când în când pe la noi, ca să medieze conflictul. Îi explicase tatei că Henry tocmai încerca să pună nişte lucruri la punct.

---

[33] Actori grupaţi iniţial în jurul lui Humphrey Bogart. La mijlocul anilor '60, a fost numele folosit de presă pentru a se referi la o variantă ulterioară a grupului (după moartea lui Bogart) format din Frank Sinatra, Dean Martin, Sammy Davis jr, Peter Lawford şi Joey Bishop. (n.tr.).

— Dă-i timp, zicea ea, iar tata se prefăcea că nu este jignit. Apoi, ea şi mama beau cafea în bucătărie şi schimbau zâmbete semnificative, care parcă spuneau: „Bărbaţii sunt aşa nişte copii”.

Henry a apărut în cele din urmă, dar nu şi-a cerut scuze tatei, nu imediat, oricum. Ani mai târziu, la scurtă vreme după ce s-a născut fiica lui, Henry a sunat la noi acasă, într-o seară, plângând.

— Înțeleg acum, i-a zis el tatei.

În mod destul de ciudat, într-un fel, bunicul a părut la fel de supărat de metamorfoza tatei cum fusese şi Henry. Te-ai fi gândit că lui o să-i placă la culme schimbarea tatei. La suprafaţă, el şi bunica par atât de demodaţi, încât parcă reprezintă o întoarcere în timp. Nu folosesc calculatoare, nu se uită la programele TV prin cablu şi nu înjură niciodată, iar în atitudinea lor este ceva care te face să vrei să fii politicos. Mama, care înjură ca un birjar, nu blesteamă niciodată în preajma bunicilor. Era de parcă niciunul dintre noi nu voia să-i dezamăgească.

Bunica a fost încântată de transformarea de stil a tatei.

— Dacă aş fi ştiut că toate hainele astea o să fie din nou la modă, aş fi păstrat costumele vechi ale bunicului, a spus bunica într-o duminică după-amiază, când ne duseserăm la ei pentru a lua prânzul, iar tata şi-a scos trenciul, dând la iveală nişte pantaloni din gabardină şi un cardigan din anii ’50.

— N-au revenit la modă. Stilul punk este în vogă, aşa încât cred că acesta este modul fiului dumitale de a fi rebel din nou, a zis mama cu un zâmbet atotcunoscător. Al cui tată este rebel? Tatăl tău este rebel? i s-a adresat mama lui Teddy în modul în care te adresezi bebeluşilor, în vreme ce el gângurea încântat.

— Ei bine, în mod cert, arată spilcuit, a spus bunica. Nu crezi? a întrebat ea întorcându-se spre bunicul.

Acesta a ridicat din umeri.

— Pentru mine, el arată întotdeauna bine. Toţi copiii şi nepoţii mei arată bine.

Dar părea îndurerat când a rostit aceste vorbe.

Mai târziu în acea după-amiază, am ieşit cu bunicul, pentru a-l ajuta să aducă lemne de foc. A trebuit să spargă câţiva buşteni, aşa că l-am privit luând un topor şi îndreptându-se spre un maldăr de arini uscaţi.

— Bunicule, nu-ţi plac noile haine ale tatei? am întrebat eu.

Toporul s-a oprit în aer. Apoi, l-a pus jos cu grijă, lângă lemnele pe care stăteam.

— Ba îmi plac hainele lui, Mia, a spus el.

— Dar păreai atât de trist când bunica a vorbit despre ele.

Bunicul a clătinat din cap.

— Nimic nu-ţi scapă, nu? Chiar dacă ai doar zece ani.

— Nu avea cum să-mi scape. Când eşti trist, arăţi trist.

— Nu sunt trist. Tatăl tău pare fericit, iar eu cred că va fi un profesor bun. Vor fi norocoşi copiii care vor avea de analizat *Marele Gatsby* cu tatăl tău. Doar că o să-mi lipsească muzica.

— Muzica? Nu te duci niciodată la spectacolele tatei.

— Nu aud bine. Din război. Zgomotul îmi provoacă dureri.

— Ar trebui să porţi căşti. Mama mă pune să le port. Dopurile cad de obicei.

— Poate că o să încerc. Dar întotdeauna am ascultat muzica tatălui tău. Însă încet. Recunosc, nu prea mă încântă chitara electrică. Nu este genul meu. Dar totuşi îmi place muzica lui. În special, cuvintele. Când avea aproximativ vârsta ta, tatăl tău avea obiceiul să inventeze poveşti grozave. Se aşeza la măsuţa lui şi le scria, apoi i le dădea bunicii să le dactilografieze, iar el făcea desenele. Poveşti nostime, despre animale, dar reale şi inteligente. Îmi aminteau de cartea aia despre un păianjen şi un porc… cum se cheamă?

— *Reţeaua miraculoasă*[34]*?*

— Asta-i. Am crezut întotdeauna că tatăl tău va deveni scriitor. Şi, într-un fel, mereu, am simţit că aşa s-a întâmplat. Versurile pe care le scrie pentru muzica lui sunt poezie pură. Le asculţi vreodată cu atenţie?

Am clătinat din cap, ruşinată brusc. Nici măcar nu realizasem că tata scria versuri. El nu cânta din gură, aşa încât am presupus pur şi simplu că oamenii de la microfoane scriau cuvintele. Dar *îl văzusem* de o mie de ori stând la masa din bucătărie cu chitara şi un carneţel. Doar că nu m-am gândit ce însemna asta.

În seara aceea, când am ajuns acasă, m-am dus în camera mea cu CD-urile tatei şi un CD-player portabil. Am verificat care dintre cântece fuseseră scrise de tata, apoi am transcris cu conştiinciozitate toate versurile. Abia după ce le-am văzut aşternute în caietul meu de fizică, am priceput ce a vrut să spună bunicul. Versurile tatei nu însemnau doar rimă. Erau deosebite. Mai ales un cântec anume, intitulat „În aşteptarea răzbunării", pe care l-am ascultat iarăşi şi iarăşi, până l-am memorat. Făcea parte din al doilea album şi era singurul cântec lent al trupei – era aproape country, probabil din scurta perioadă în care Henry a cochetat cu stilul punk provincial. L-am ascultat atât de mult, încât am început să-l fredonez fără ca măcar să realizez asta.

Ei bine, ce-i asta?
Ce-am ajuns să fac?
Şi, mai mult, ce voi face?
Acum, este doar pustiu
Acolo unde cândva ochii tăi luminau,

---

[34] *Charlotte's Web* (1952) este o carte a scriitorului american E. B. White. Este vorba despre un purcel pe nume Wilbur care este salvat de la tăiere de un păianjen inteligent, Charlotte. Ilustraţiile au fost făcute de Garth Williams (n.tr.).

Dar asta s-a întâmplat atât de demult,
S-a întâmplat noaptea trecută.
Ei bine, ce-a fost asta?
Ce-i zgomotul pe care-l aud?
Este doar viaţa mea
Care-mi ticăie la ureche
Şi, când privesc în urmă,
Totul pare mai puţin important decât viaţa
Aşa cum a fost de atât de mult timp,
De noaptea trecută,
Şi din care acum plec,
Din clipă în clipă, voi pleca,
Cred că vei remarca.
Cred că te vei întreba ce-a fost în neregulă,
De nu lupt,
Ci prefer să fug
Iar acest lucru l-am decis atât de demult,
Noaptea trecută.

— Ce cânţi, Mia? m-a întrebat tata, surprinzându-mă fredonându-i-l lui Teddy în timp ce-l împingeam prin bucătărie, în cărucioriul lui, într-o încercare zadarnică de a-l face să aţipească.

— Cântecul tău, rostesc eu ruşinată, simţindu-mă brusc de parcă aş fi intrat neinvitată pe teritoriul privat al tatei.

Era în neregulă să cânţi muzica altora fără a avea permisiunea lor? Dar tata a părut încântat.

— Mia mea îi cântă „În aşteptarea răzbunării" lui Teddy al meu. Ce spui de asta? S-a aplecat să-mi ciufulească părul şi să-l ciupească pe Teddy de obrăjorul dolofan. Ei bine, nu te opri din pricina mea. Continuă. Mă ocup eu de asta, a zis el luând căruciorul.

Mi-a fost jenă să cânt în faţa lui, aşa că am fredonat în surdină, dar tata mi s-a alăturat şi am cântat împreună, încet, până când Teddy a adormit. Apoi, şi-a dus un deget la buze şi mi-a făcut semn

să-l urmez în camera de zi.

— Vrei să jucăm şah? a întrebat el.

Tot încerca să mă învețe, dar eu consideram că era o prea mare bătaie de cap pentru ceea ce se presupunea a fi un joc.

— Ce-ai zice să jucăm dame? am întrebat eu.

— Sigur.

Am jucat în tăcere. Când era rândul tatei să mute, mă uitam pe furiş la el, îmbrăcat într-o cămaşă, încercând să-mi amintesc imaginea care pălea rapid, a unui tip cu părul oxigenat şi cu haină din piele.

— Tată?

— Hmm.

— Pot să te întreb ceva?

— Întotdeauna.

— Eşti trist că nu mai faci parte din trupă.

— Nţ, a negat el.

— Nici măcar puțin.

Ochii cenuşii ai tatei i-au căutat pe ai mei.

— Ce ți-a venit?

— Vorbeam cu bunicul.

— A, înțeleg.

— Înțelegi?

Tata a încuviinţat din cap.

— Bunicul crede că m-a forțat cumva să-mi schimb viaţa.

— Şi a făcut-o?

— Cred că în mod indirect. Fiind ceea ce este, arătându-mi cum trebuie să fie un tată.

— Dar tu erai un tată bun când cântai cu trupa. *Cel mai bun* tată. N-aş fi vrut să renunţi la asta pentru mine, am spus eu simţind deodată că mă sufoc. Şi cred că nici Teddy n-ar fi vrut.

Tata a zâmbit şi m-a bătut uşor pe mână.

— Mia mimoza. Nu renunţ la nimic. Nu este ceva gen ori asta, ori ailaltă. Să fiu profesor sau să mă ocup de muzică. Blugi sau costum.

Muzica va face întotdeauna parte din viaţa mea.

— Dar ai renunţat la trupă! Ai renunţat la hainele punk!

Tata a oftat.

— N-a fost greu să o fac. Etapa aceea din viaţa mea s-a încheiat. Era timpul să se încheie. N-am stat nicio secundă pe gânduri în privinţa asta, în ciuda a ceea ce ar putea crede bunicul sau Henry. Uneori, în viaţă, faci alegeri, iar alteori le face viaţa pentru tine. Înţelegi?

M-am gândit la violoncel. Cum, uneori, nu înţelegeam de ce fusesem atrasă către acest instrument, iar alteori mi se părea că el mă alesese pe mine. Am dat din cap, am zâmbit şi mi-am îndreptat din nou atenţia către joc.

— Am un rege[35], am spus eu.

4.57 a.m.

Nu mă pot opri să nu mă gândesc la „În aşteptarea răzbunării". Au trecut ani buni de când am ascultat cântecul ultima oară sau m-am gândit la el, dar, după ce bunicul a plecat de lângă patul meu, l-am fredonat într-una. Tata a scris cântecul cu secole în urmă, însă acum mi se pare că parcă l-ar fi scris ieri. Ca şi cum ar conţine un mesaj secret pentru mine. Cum altfel să explic acele versuri: „De nu lupt, Ci prefer să fug".

Care este semnificaţia lor? Reprezintă vreun fel de instrucţiuni? Un indiciu despre ce ar alege părinţii mei dacă ar putea? Încerc să mă gândesc la ele din punctul lor de vedere. Ştiu că şi-ar fi dorit să fie alături de mine, să fim cu toţii împreună, din nou. Dar nici măcar n-am habar dacă asta se întâmplă după ce mori şi, dacă da, acest lucru se va petrece indiferent de mor în această dimineaţă sau peste

---

[35] Când o piesă se mişcă pe diagonală şi ajunge pe ultimul rând, este încoronată ca „rege", căpătând puteri speciale (n.tr.).

şaptezeci de ani? Ce şi-ar dori pentru mine *acum?* Îndată ce îmi pun această întrebare, am impresia că pot vedea expresia enervată a mamei. S-ar înfuria la culme dacă doar m-aş gândi la orice altceva *decât* să rămân. Dar tata, el a înţeles ce înseamnă să renunţi la luptă. Poate, la fel ca bunicul, el ar înţelege de ce nu cred că *pot* rămâne.

Fredonez cântecul de parcă, disimulate în versurile sale, se află instrucţiuni, o hartă muzicală care îmi spune încotro ar trebui să mă îndrept şi cum să ajung acolo.

Cânt şi mă concentrez, şi cânt, şi mă gândesc atât de intens, încât abia dacă bag de seamă că Willow s-a întors în salon, abia dacă remarc că stă de vorbă cu asistenta ţâfnoasă, abia dacă recunosc hotărârea neclintită din tonul ei.

Dacă aş fi fost atentă, poate că aş fi priceput că Willow pleda pentru ca Adam să obţină permisiunea de a mă vizita. Dacă aş fi fost atentă, poate că aş fi plecat cumva de aici înainte ca Willow să aibă câştig de cauză – ca întotdeauna.

Nu vreau să-l văd acum. Adică, desigur, vreau. Vreau din tot sufletul. Dar ştiu că, dacă îl văd, voi pierde ultima fărâmă de pace pe care mi-a insuflat-o bunicul atunci când mi-a spus că este în regulă să plec. Încerc să-mi fac curaj pentru a proceda aşa cum trebuie. Iar Adam nu va face decât să complice lucrurile. Încerc să mă ridic şi să mă îndepărtez, dar ceva mi s-a întâmplat de când am fost operată din nou. Nu mai am putere să mă mişc. Trebuie să fac mari eforturi ca să stau dreaptă pe scaun. Nu pot să fug. Tot ce pot face este să mă ascund. Îmi strâng genunchii la piept şi închid ochii.

O aud pe asistenta Ramirez vorbind cu Willow.

— O să mă ocup eu de el, zice ea.

Şi, pentru prima oară, asistenta ţâfnoasă nu-i cere să-şi vadă de pacienţii ei.

— A fost o adevărată prostie ce-ai făcut mai devreme, o aud spunându-i lui Adam.

— Ştiu, răspunde el. Vocea îi este o şoaptă răguşită, cam ca după un concert deosebit de zgomotos. Eram disperat.

— Nu, erai romantic, îi zice ea.

— Am fost un idiot. Spuneau că se simţea mai bine înainte. Că o scoseseră de pe ventilator. Că începea să-şi recapete puterile. Dar, după ce am intrat eu, s-a simţit mai rău. Au zis că inima i s-a oprit pe masa de operaţie…

Adam nu mai poate continua.

— Da, şi i-au pornit-o din nou. A avut un intestin fisurat, pe unde i se prelingea bilă în abdomen şi împiedica funcţionarea organelor. Asemenea lucruri se întâmplă frecvent şi tu nu ai nicio legătură cu acest fapt. L-au reparat, şi asta este ceea ce contează.

— Dar se simţea mai bine, şopteşte Adam.

Pare atât de tânăr şi vulnerabil, ca Teddy când s-a îmbolnăvit de stomac.

— Iar apoi eu am intrat aici şi ea aproape că a murit.

Vocea i se transformă într-un suspin. Auzindu-l, mă înviorez brusc, de parcă m-ar fi împroşcat cineva cu o găleată cu apă rece. Adam crede că *el* mi-a făcut asta? Nu! Asta-i mai mult decât absurd. Greşeşte nespus.

— Da şi eu *aproape* că m-am dus în Puerto Rico, ca să mă mărit cu un ticălos gras, se răsteşte asistenta. Dar n-am făcut-o şi am o viaţă total diferită acum. *Aproape* nu contează. Trebuie să faci faţă situaţiei actuale. Iar fata încă este aici.

Trage perdeaua care desparte patul meu de restul încăperii, asigurându-mi intimitatea.

— Du-te! îi spune lui Adam.

Mă forţez să-mi ridic capul şi să deschid ochii. Adam. Dumnezeule, chiar şi în starea asta, este frumos. Ochii i se închid de extenuare. Barba i-a crescut suficient de mult, încât, dacă ne-am săruta, mi-ar zgâria bărbia. Poartă uniforma obişnuită a trupei – un tricou, pantaloni mulaţi şi încălţăminte Converse, plus fularul în carouri al bunicului pe umeri.

Când dă cu ochii de mine, se albeşte de parcă aş fi vreo creatură hidoasă din Laguna neagră[36]. Arăt destul de rău, legată la un aparat de respirat şi cu o duzină de alte tuburi cu care m-am ales în urma ultimei operaţii. Dar, după o clipă, Adam expiră zgomotos şi redevine Adam. Priveşte în jur de parcă ar fi pierdut ceva, apoi găseşte ceea ce caută: mâna mea.

— Iisuse, Mia, mâinile tale sunt ca gheaţa.

Se apleacă, îmi ia mâna dreaptă în a lui şi, atent să nu-mi deranjeze tuburile şi firele, îmi suflă aer cald în palmă.

— Tu şi mâinile tale aiurea.

Adam este mereu fascinat de faptul că, până şi în mijlocul verii, chiar şi după ce ne giugiulim îndelung, mâinile mele rămân reci. Îi spun că de vină este circulaţia proastă, dar nu mă crede, pentru că picioarele îmi sunt calde de obicei. Îmi spune că am mâini bionice şi că de asta sunt o violoncelistă atât de bună.

Îl privesc încălzindu-mi mâinile, aşa cum a făcut-o de o mie de ori până acum. Îmi amintesc prima dată când a făcut-o, la şcoală, în timp ce stăteam pe iarbă, de parcă era cel mai firesc lucru din lume. De asemenea, îmi amintesc prima oară când a făcut-o în faţa părinţilor mei. Stăteam cu toţii pe verandă, în Ajunul Crăciunului, bând cidru. Era ger afară. Adam mi-a luat mâinile şi a suflat în ele. Teddy a chicotit. Mama şi tata n-au zis nimic, doar au schimbat o privire rapidă, ceva intim care s-a petrecut între ei, apoi mama ne-a zâmbit trist.

Mă întreb dacă l-aş putea simţi atingându-mă. Dacă m-aş întinde pe pat, deasupra trupului meu, aş reuşi să devin una cu el din nou? Atunci, l-aş simţi? Dacă îmi întind mâna fantomatică spre el, m-ar simţi? Ar încălzi mâinile pe care nu le vede?

Adam îmi lasă mâna jos şi se apropie pentru a mă privi mai bine. Este atât de aproape, încât mai că îi pot simţi mirosul şi sunt

---

[36] *Creatura din laguna neagră* este un film horror din 1954 (n.tr.).

copleşită de dorinţa de a-l atinge. E o senzaţie primară şi nespus de puternică, alungând orice altceva, la fel cum un copil râvneşte pieptul mamei. Cu toate că ştiu că, dacă ne atingem, va începe o nouă bătălie, una mai dureroasă chiar decât cea tăcută care s-a dat între mine şi Adam în ultimele luni.

Adam murmură ceva acum. Abia auzit. Iarăşi şi iarăşi, rosteşte:

— *Te rog! Te rog! Te rog! Te rog! Te rog! Te rog! Te rog! Te rog! Te rog!*

În cele din urmă, se opreşte şi îmi priveşte chipul.

— Te rog, Mia! mă imploră el. Nu mă face să scriu un cântec.

* * *

Nu mă aşteptasem niciodată să mă îndrăgostesc. N-am fost nicicând genul de fată care face o pasiune nebună pentru vreun star rock sau îşi imaginează că se mărită cu Brad Pitt. Abia dacă m-am gândit vag că, într-o bună zi, aş avea probabil iubiţi (la facultate, dacă predicţiile lui Kim au vreo valoare) şi mă voi căsători. Nu eram total imună la farmecul sexului opus, dar nu eram vreuna dintre fetele acelea romantice, leşinate, care visează cu ochii deschişi să se îndrăgostească.

Nici chiar în timp ce mă îndrăgosteam – cu gazul în plin, intens, fără-să-mi-pot-şterge-de-pe-faţă-zâmbetul-prostesc-de-îndrăgostită – n-am realizat cu adevărat ce se întâmplă. Când eram cu Adam, cel puţin după acele prime săptămâni ciudate, mă simţeam atât de bine, încât nu m-am deranjat să mă întreb ce se întâmplă cu mine, cu noi. Mi se părea firesc şi corect, aşa cum te simţi când te cufunzi într-o baie cu spumă. Ceea ce nu înseamnă că nu am avut probleme. Ne certam din foarte multe motive: că el nu era suficient de drăguţ cu Kim, că eu aveam un comportament antisocial la spectacole, că el conduce prea repede, că eu am furat copertele albumelor. M-am supărat că el n-a scris niciun cântec despre mine. El a pretins că nu se pricepe la cântece de dragoste siropoase:

— Dacă vrei un cântec, trebuie să mă înşeli sau ceva, a spus el,

ştiind prea bine că un asemenea lucru nu se va întâmpla.

Totuşi, toamna trecută, eu şi Adam am descoperit alt motiv de ceartă. Nici măcar nu era ceartă cu adevărat. Nu ţipam. Abia dacă discutam în contradictoriu, însă o oarecare tensiune a început să se strecoare în vieţile noastre. Şi se pare că totul a început cu audiţia mea pentru Juilliard.

— Deci, i-ai dat pe spate? m-a întrebat Adam când m-am întors. O să te admită cu bursă integrală?

Presimţeam că o să fiu admisă chiar şi înainte să-i relatez profesoarei Christie despre comentariul făcut de unul dintre examinatori că „n-am mai avut de mult o ţărăncuţă din Oregon", chiar şi înainte ca ea să-şi piardă răsuflarea de emoţie, convinsă fiind că aceasta era o promisiune tacită a admiterii.

Ceva se întâmplase când am cântat cu ocazia acelei audiţii, dărâmasem o barieră invizibilă şi puteam, în cele din urmă, să interpretez piesele aşa cum le auzeam în capul meu, iar rezultatul era ceva transcendental: mentalul şi fizicul, tehnica şi latura emoţională a talentului meu se combinau în sfârşit. Apoi, pe drumul către casă, în timp ce eu şi bunicul ne apropiam de graniţa dintre statele California şi Oregon, am avut o premoniţie bruscă: o viziune cu mine târând un violoncel prin New York. Şi a fost ca şi cum *ştiam,* iar acea certitudine mi s-a cuibărit în stomac, ca un secret cald. Nu sunt genul de persoană care crede în premoniţii sau este excesiv de încrezătoare în sine, aşa încât am presupus că era ceva mai mult carnal decât gândire magică.

— M-am descurcat bine, i-am spus lui Adam şi, exact când rosteam cuvintele, mi-am dat seama că tocmai l-am minţit pentru prima dată şi că era ceva diferit faţă de minciunile prin omisiune la care mai apelasem înainte.

În primul rând, nu-i zisesem lui Adam că m-am înscris pentru admitere la Juilliard, fapt care era mai dificil decât părea. Înainte să trimit cererea, a trebuit să exersez cu profesoara Christie în fiecare

clipă liberă, pentru a mă perfecţiona în interpretarea concertului lui Shostakovich şi a două suite de Bach. Când Adam m-a întrebat de ce sunt atât de ocupată, i-am servit intenţionat o scuză vagă în legătură cu învăţarea unor piese dificile. Faţă de mine, am găsit justificarea că era practic adevărat. Şi apoi, profesoara Christie mi-a aranjat o sesiune de înregistrări la universitate, aşa încât să pot trimite un CD de foarte bună calitate la Juilliard. Trebuia să fiu în studio la ora şapte dimineaţa, într-o duminică, iar în seara precedentă i-am spus lui Adam că nu mă simt bine, aşa că ar fi mai bine să plece. Găsisem o justificare şi pentru acea minciună copilărească. Nu mă simţeam bine din cauza emoţiilor. Deci nu era o minciună adevărată. Şi, în plus, m-am gândit eu, n-avea niciun rost să fac caz în legătură cu asta. Nu-i zisesem nici lui Kim, aşa că nu era ca şi cum îl nedreptăţeam pe Adam.

Dar, după ce i-am spus doar că mă descurcasem bine la audiţie, am avut sentimentul că intrasem pe nisipuri mişcătoare şi că, dacă mai fac un pas, nu o să mai am nicio posibilitate de scăpare şi mă voi scufunda, şi sufoca. Aşa că am tras adânc aer în piept şi am făcut un efort să ajung din nou pe teren solid.

— De fapt, nu este adevărat, i-am zis lui Adam. M-am descurcat cu adevărat bine. Am cântat mai bine decât niciodată în viaţa mea. A fost de parcă eram posedată.

Prima reacţie a lui Adam a fost să zâmbească mândru.

— Aş vrea să fi putut vedea asta. Dar apoi ochii i s-au întunecat şi buzele s-au crispat. De ce nu mi-ai spus cu adevărat cum a fost? a întrebat el. De ce nu m-ai sunat după audiţie, să te lauzi?

— Nu ştiu, am răspuns eu.

— Ei bine, este o veste grozavă, a rostit Adam, încercând să disimuleze faptul că se simte rănit. Ar trebui să sărbătorim.

— În regulă, hai să sărbătorim, am spus eu cu o veselie forţată. Am putea să ne ducem în Portland, duminică. Să ne plimbăm prin Grădinile japoneze şi apoi să luăm masa la Beau Thai.

Adam s-a strâmbat.

— Nu pot. Avem spectacol în Olympia şi Seattle în weekendul acesta. Un miniturneu. Îţi aminteşti? Mi-ar face mare plăcere să vii şi tu, însă nu ştiu dacă ar fi chiar o sărbătorire pentru tine. Dar o să mă întorc duminică seară. Am putea să ne întâlnim duminică seară, în Portland, dacă doreşti.

— Nu pot. Cânt într-un cvartet de coarde, în casa unui profesor. Ce-ai zice de weekendul următor?

Adam părea îndurerat.

— O să fim ocupaţi la studio în următoarele două weekenduri, dar am putea ieşi în timpul săptămânii. Pe undeva prin preajmă. La localul acela mexican?

— Sigur. La restaurantul mexican, am zis eu.

Cu două minute înainte, nici măcar nu voiam să sărbătoresc, dar acum mă simţeam respinsă şi insultată fiindcă nu mi se oferea decât o cină în timpul săptămânii, la localul unde mergeam întotdeauna.

Când Adam a absolvit liceul, primăvara trecută, şi s-a mutat din casa părinţilor lui în Casa rockului, nu m-am aşteptat la schimbări majore. Încă ar fi locuit în apropiere. Încă ne-am fi văzut tot timpul. Mi-ar fi lipsit scurtele întâlniri ritualice din aripa de muzică, însă aş fi fost uşurată ca relaţia noastră să scape din vizorul colegilor de liceu.

Dar lucrurile s-au schimbat când Adam s-a mutat în Casa rockului şi a început facultatea, cu toate că nu din motivele la care m-am gândit. La începutul toamnei, chiar în timp ce Adam începea să se familiarizeze cu viaţa de student, lucrurile au început să se precipite cu Shooting Star. Un studio din Seattle, de importanţă medie, i-a oferit trupei un contract pentru un album, iar acum erau ocupaţi cu înregistrările. În plus, aveau şi mai multe concerte, cu un public tot mai numeros, aproape în fiecare weekend. Toate se aglomerau în asemenea hal, încât Adam a trebuit să renunţe la jumătate din cursuri şi mergea la facultate part-time, iar dacă lucrurile aveau să continue în felul acesta, se gândea să renunţe cu totul.

— Nu există a doua şansă, mi-a zis el.

Eram cu adevărat încântată pentru el. Ştiam că Shooting Star era ceva special, mai mult decât doar o trupă dintr-un orăşel universitar. Nu mă deranjau absenţele tot mai dese ale lui Adam, mai ales de când îmi explicase cât se poate de limpede cât de mult îl deranjau pe *el.*

Dar, cumva, perspectiva ca eu să merg la Juilliard făcea ca lucrurile să stea altfel – într-un fel, mă deranja pe mine. Ceea ce nu avea niciun sens, pentru că, dacă nu altceva, măcar ne punea pe picior de egalitate. Acum, şi mie mi se întâmpla ceva nemaipomenit.

— Ne-am putea duce în Portland, peste câteva săptămâni, a promis Adam. Când toate luminile de sărbători sunt aprinse.

— Bine, am zis eu posacă.

Adam a oftat.

— Lucrurile devin tot mai complicate, nu-i aşa?

— Mda. Programele noastre sunt prea încărcate, am spus eu.

— Nu asta am vrut să zic, a rostit Adam, întorcându-mi faţa către el, aşa încât îl priveam în ochi.

— Ştiu că nu asta ai vrut să spui, am replicat eu, dar apoi mi s-a pus un nod în gât şi n-am mai putut vorbi.

Am încercat să detensionăm lucrurile, să discutăm fără a vorbi de fapt despre asta, să glumim pe seama situaţiei.

— Ştii, am citit în *US News and World Report* că Willamette University are un bun program de muzică, mi-a zis Adam. Este în Salem, ceea ce-i grozav în acest moment.

— După părerea cui? A guvernatorului? am replicat eu.

— Liz a găsit nişte chestii interesante la un magazin vintage de acolo. Şi, ştii, odată ce un magazin devine faimos, fanii sunt pe aproape.

— Uiţi că nu sunt un fan, i-am reamintit eu. Dar, că veni vorba,

poate că Shooting Star ar trebui să se mute în New York. Adică, acolo este sufletul mişcării punk. Ramones. Blondie[37]. Tonul meu era entuziasmat şi provocator, o interpretare de Oscar.

— Asta era valabil cu treizeci de ani în urmă, a spus Adam. Şi, chiar dacă eu aş vrea să mă mut la New York, pentru restul trupei nici nu se pune problema.

Şi-a privit îndurerat pantofii, iar eu mi-am dat seama că aceasta era partea în care glumeşte a conversaţiei care tocmai se încheiase. Stomacul mi s-a strâns, un soi de aperitiv înaintea porţiei consistente de durere sufletească despre care eram sigură că îmi va fi servită cât de curând.

Eu şi Adam n-am fost niciodată genul de cuplu care să discute despre viitor, despre direcţia în care se îndreaptă relaţia noastră şi, fiindcă totul a devenit brusc foarte neclar, am evitat să vorbim despre *orice* urma să se petreacă într-un interval mai mare de o lună, două, iar asta a făcut ca discuţiile noastre să fie la fel de artificiale şi ciudate cum fuseseră în acele prime săptămâni de la început, înainte de a intra pe un făgaş firesc. Într-o după-amiază a acelei toamne, am găsit o frumoasă rochie de mătase din anii '30, într-un magazin vintage, de unde tata obişnuia să-şi cumpere costumele, şi aproape că i-am arătat-o lui Adam, dorind să-l întreb dacă este de părere că aş putea-o purta la balul de absolvire, dar apoi mi-am amintit că balul urma să aibă loc în iunie, iar el era posibil să fie în turneu la vremea aceea sau eu s-ar fi putut să fiu prea ocupată cu pregătirile pentru Juilliard, aşa că nu i-am spus nimic. Nu la mult timp după asta, Adam se plângea de chitara lui veche, zicând că dorea să-şi cumpere un Gibson SG vintage, iar eu m-am oferit să i-o fac cadou de ziua lui. Dar el a spus că acele chitare costă câteva mii de dolari şi oricum ziua lui este abia în septembrie, iar felul în care a rostit

---

[37] Trupă rock americană, fondată de cântăreaţa Debbie Harry şi chitaristul Chris Stein. Trupa a fost promotoare a noului val american timpuriu şi mişcării punk de la mijlocul anilor '70. (n.tr.).

„septembrie” mi-a sugerat un judecător care pronunţă o sentinţă.

Cu câteva săptămâni în urmă, ne-am dus împreună la o petrecere de Revelion. Adam s-a îmbătat şi, când a bătut miezul nopţii, m-a sărutat apăsat.

— Promite-mi. Promite-mi că, anul viitor, vei petrece Revelionul cu mine, mi-a şoptit el la ureche.

Tocmai eram pe cale să-i explic că, şi dacă mă duc la Juilliard, voi fi acasă de Crăciun şi Anul Nou, dar am realizat că nu asta era problema de fapt. Aşa că i-am promis, pentru că voiam la fel de mult ca şi el să fie adevărat. Şi l-am sărutat şi eu atât de apăsat de parcă încercam să fac trupurile noastre să se contopească prin intermediul buzelor.

În ziua de Anul Nou, când am ajuns acasă, mi-am găsit familia în bucătărie, împreună cu Henry, Willow şi bebeluşul lor. Tata pregătea micul dejun: ghiveci cu somon afumat, specialitatea lui.

Henry a clătinat din cap când m-a văzut.

— Uită-te la copiii ăştia. Parcă mai ieri, să mă împleticesc spre casă la ora opt dimineaţă mi se părea devreme. Acum, aş da orice să pot dormi până la opt.

— Nici măcar n-am rezistat până la miezul nopţii, a recunoscut Willow, legănându-şi bebeluşul în poală. Ceea ce a fost un lucru bun, pentru că această micuţă domnişoară a decis să înceapă noul an la cinci şi jumătate.

— Eu am stat până la miezul nopţii, a ţipat Teddy. Am văzut la televizor mingea de lumină care cade la douăsprezece noaptea. Din New York, ştii? Dacă o să te muţi acolo, o să mă duci să o văd în realitate? m-a întrebat el.

— Sigur că da, Teddy, am răspuns eu, simulând entuziasmul.

Ideea că mă voi duce la New York părea din ce în ce mai reală şi, cu toate că, în general, îmi crea o stare de entuziasm în contradicţie cu emoţiile, imaginea mea şi a lui Teddy împreună în noaptea de Anul Nou m-a făcut să mă simt insuportabil de singură.

Mama m-a privit cu sprâncenele ridicate.

— Este Anul Nou, aşa că n-o să te cert că ai venit la ora asta, dar, dacă eşti mahmură, eşti pedepsită.

— Nu sunt. Am băut doar o bere. Sunt numai obosită.

— Numai obosită, serios? Eşti sigură?

Mama m-a luat de încheietura mâinii şi m-a răsucit către ea. Când mi-a văzut expresia îndurerată, şi-a lăsat capul într-o parte, parcă întrebându-mă: „Te simţi bine?" Am ridicat din umeri şi mi-am muşcat buza pentru a-mi stăpâni lacrimile. Mama a dat din cap. Mi-a întins o cană cu cafea şi mi-a făcut semn să mă aşez la masă. A pus în faţa mea o farfurie cu mâncare şi o felie groasă de pâine nedospită şi, cu toate că nu-mi puteam imagina că mi-ar fi foame, gura mi s-a umplut de salivă, iar stomacul mi-a chiorăit şi brusc m-am simţit hămesită. Am mâncat în tăcere, mama privindu-mă permanent. După ce toată lumea a terminat, mama i-a trimis pe ceilalţi în camera de zi pentru a urmări Rose Parade[38] la televizor.

— Afară, toată lumea. Eu şi Mia ne vom ocupa de vase.

După plecarea celorlalţi, mama s-a întors spre mine, iar eu pur şi simplu m-am prăbuşit în braţele ei, izbucnind în lacrimi – o eliberare de tensiunea şi nesiguranţa din ultimele câteva săptămâni. Ea m-a susţinut în tăcere, lăsându-mă să plâng în hohote, până i-am făcut leoarcă puloverul. Când, în cele din urmă, m-am oprit, mi-a întins buretele de vase.

— Tu le speli. Eu le şterg. Şi o să stăm de vorbă. Mi se pare întotdeauna relaxant. Apa caldă, săpunul.

Mama a luat prosopul de vase şi ne-am apucat de treabă. Şi i-am spus despre mine şi despre Adam.

— A fost de parcă am avut acest an şi jumătate perfect, am zis eu. Atât de perfect, încât nici măcar o dată nu m-am gândit la viitor. Că

---

[38] Sau Tournament of Roses Parade – paradă prin care este sărbătorit Anul Nou, formată din care alegorice acoperite cu flori, formaţii muzicale, călăreţi şi un meci de fotbal organizat între facultăţi (n.tr.).

ne-ar putea duce în direcţii diferite.

Zâmbetul mamei era deopotrivă trist şi înţelegător.

— *Eu* m-am gândit la asta.

M-am răsucit spre ea. Privea afară, pe fereastră, urmărind un cuplu de vrăbiuţe bălăcindu-se într-o băltoacă.

— Îmi amintesc anul trecut, când Adam a venit în Ajunul Crăciunului. I-am spus tatălui tău că te îndrăgostiseşi prea devreme.

— Ştiu, ştiu. Ce ştie un copil prost despre dragoste?

Mama s-a oprit din ştersul unei cratiţe.

— Nu asta am vrut să zic. De fapt, exact contrariul. Nu v-am considerat niciodată, pe tine şi pe Adam, a avea doar o relaţie „de liceu”, a spus mama făcând ghilimelele cu mâinile. N-avea nicio legătură cu tăvăleala unor oameni beţi pe bancheta din spate a unui Chevy – ceea ce însemna o relaţie pe vremea când eu eram la liceu. Voi doi păreaţi, încă păreţi, îndrăgostiţi cu adevărat, profund. A oftat. Dar şaptesprezece ani este o vârstă nepotrivită pentru a te îndrăgosti.

Aceste vorbe m-au făcut să zâmbesc, iar nodul din stomac a cedat puţin.

— De parcă n-aş şti, am zis eu. Totuşi, dacă n-am fi amândoi muzicieni, ne-am putea duce la aceeaşi facultate şi totul ar fi în regulă.

— Ăsta este doar un pretext, Mia, mi-a replicat mama. Toate relaţiile sunt dure. La fel ca în muzică, uneori există armonie, iar alteori – o cacofonie sinistră. Nu-i cazul să-ţi spun asta tocmai ţie.

— Presupun că ai dreptate.

— Şi, hai să fim serioase, muzica v-a făcut să fiţi împreună. Asta am crezut întotdeauna eu şi tatăl tău. Amândoi sunteţi îndrăgostiţi de muzică şi apoi v-aţi îndrăgostit unul de celălalt. Cumva, la fel s-a întâmplat cu mine şi cu tatăl tău. Eu nu cântam, dar îmi plăcea să ascult. Din fericire, eu eram puţin mai în vârstă când ne-am cunoscut.

Nu-i spusesem niciodată mamei ce a zis Adam în noaptea aceea,

după concertul lui Yo-Yo Ma, când îl întrebasem de ce m-a ales pe mine. Că muzica a avut un rol determinant.

— Mda, dar acum simt că muzica este cea care ne va despărţi.

Mama a clătinat din cap.

— Asta-i o prostie. Muzica nu poate să facă una ca asta. Viaţa s-ar putea să vă ducă pe drumuri diferite. Dar fiecare dintre voi decide pe care s-o apuce. S-a răsucit cu faţa spre mine. Adam nu încearcă să te împiedice să te duci la Juilliard, nu?

— Nu mai mult decât încerc eu să-l fac să se mute la New York. Şi, oricum, toată povestea asta-i ridicolă. S-ar putea ca nici măcar să nu mă duc.

— Da, aşa este. Însă tot te vei duce undeva. Cred că toţi ştim asta. Şi acelaşi lucru este valabil şi pentru Adam.

— Cel puţin, el se poate duce undeva, dar să locuiască aici.

Mama a ridicat din umeri.

— Poate. Deocamdată, măcar.

Mi-am lăsat faţa în mâini şi am clătinat din cap.

— Ce să fac? m-am văitat eu. Mă simt de parcă sunt prinsă într-o capcană.

Mama s-a strâmbat la mine în semn de înţelegere.

— Nu ştiu. Ceea ce ştiu este că, dacă vrei să rămâi şi să fii cu el, eu o să te susţin, deşi poate că spun asta deoarece nu cred că ai fi în stare să renunţi la Juilliard. Dar aş înţelege dacă alegi dragostea, dragostea pentru Adam în detrimentul dragostei pentru muzică. Orice ai alege, câştigi. Şi, orice ai alege, pierzi.

Ce pot să-ţi spun? Dragostea este dificilă.

Eu şi Adam am mai vorbit o dată despre asta. Ne aflam în Casa rockului şi stăteam pe salteaua lui japoneză. El se juca la chitara acustică.

— S-ar putea să nu fiu admisă, i-am zis eu. S-ar putea să mă înscriu la o facultate de aici, împreună cu tine. Într-un fel, sper că nu voi fi admisă, astfel încât să nu trebuiască să aleg.

— Dacă eşti admisă, alegerea este deja făcută, nu? a întrebat Adam.

Aşa era. M-aş fi dus. Nu că aş fi încetat să-l iubesc pe Adam sau că ne-am fi despărţit, dar mama şi Adam aveau amândoi dreptate. N-aş fi renunţat la Juilliard.

Adam a rămas tăcut pentru un minut, zdrăngănind la chitară atât de tare, încât aproape că nu l-am auzit când a spus:

— Nu vreau să fiu tipul care nu doreşte să te duci. Dacă situaţia ar fi fost invers, tu m-ai fi lăsat să mă duc.

— Într-un fel, am făcut-o deja. Într-un fel, tu ai plecat deja. La propriul tău Juilliard, am zis eu.

— Ştiu, a rostit Adam încet. Dar eu încă sunt aici. Şi încă sunt îndrăgostit nebuneşte de tine.

— Şi eu la fel.

Apoi, am încetat să vorbim pentru un timp, iar Adam a cântat în dorul lelii o melodie care nu-mi era familiară. L-am întrebat ce cânta.

— Am intitulat-o „Iubita pleacă la Juilliard, lăsându-mi zdrobită inima punk”, a spus el, cântând titlul cu o voce exagerat de nazală. Apoi, mi-a surâs cu zâmbetul acela tembel-timid, pe care îl simt atât de sincer. Glumesc, a adăugat el.

— Bine, am zis eu.

— Oarecum, m-a lămurit el.

5.42 a.m.

Adam a plecat. Brusc, s-a grăbit să iasă, spunându-i asistentei Ramirez că uitase ceva important şi se va întoarce îndată ce va putea. Deja ieşise pe uşă când ea i-a zis că tura ei este pe cale să se încheie. De fapt, a şi plecat, dar nu înainte de a o informa pe asistenta care a înlocuit-o pe Bătrâna ţâfnoasă că „tânărul cu pantaloni mulaţi şi părul vâlvoi” are permisiunea să mă viziteze

când se întoarce.

Nu că asta contează. Willow face regulile acum. În cursul dimineţii, i-a adus pe toţi pe la patul meu. După bunica şi bunicul, şi Adam, mătuşa Patricia m-a vizitat. Apoi, au fost mătuşa Diane şi unchiul Greg. După aceea, au venit verii mei. Willow umblă de colo-colo, cu o strălucire în ochi. Şi-a pus ceva în minte, dar nu-mi dau seama dacă îi aduce pe cei dragi la patul meu pentru a mă determina să-mi continui existenţa lumească sau pur şi simplu pentru a-şi lua rămas-bun.

Acum, este rândul lui Kim. Sărăcuţa Kim. Arată de parcă a dormit într-un tomberon. Părul îi este mai zburlit decât niciodată şi mai multe şuviţe flutură rebele decât sunt prinse în coadă. Poartă unul dintre „puloverele de rahat” verzulii, cenuşii şi maronii, nişte chestii informe pe care i le tot cumpără mama ei. La început, Kim se uită la mine cu ochii mijiţi, de parcă aş fi o lumină puternică, strălucitoare. Dar apoi, parcă reduce intensitatea luminii şi decide că, deşi poate că arăt ca un zombie, deşi îmi ies tuburi din toate orificiile, deşi pătura subţire îmi este pătată de sânge care s-a prelins prin bandaje, eu încă sunt Mia, iar ea încă este Kim. Şi ce le place Miei şi lui Kim să facă mai mult decât orice altceva? Să vorbească.

Kim se aşază pe scaunul de lângă patul meu.

— Ce mai faci? mă întreabă ea.

Nu sunt sigură. Sunt epuizată, dar, în acelaşi timp, vizita lui Adam m-a făcut să mă simt… Nu ştiu cum. Agitată. Încordată. Trează, în mod cert, trează. Cu toate că nu i-am putut simţi atingerea, prezenţa lui m-a tulburat cumva. Tocmai începeam să-i fiu recunoscătoare că se află aici când a zbughit-o din salon de parcă îl urmărea diavolul. Adam îşi petrecuse ultimele zece ore încercând să mă vadă şi acum, când, în cele din urmă, a reuşit, a plecat la zece minute după ce a venit. Poate că eu l-am speriat. Poate că nu doreşte să aibă de-a face cu aşa ceva. Poate că nu sunt eu singura laşă de aici. În fond, mi-am petrecut ultima zi dorind ca el să vină la mine şi, când, în final, a reuşit să pătrundă în secţia de Terapie

intensivă, eu mi-aş fi dorit să fug de aici.

— Ei bine, nu ţi-ar veni să crezi ce noapte nebună a fost, spune Kim.

Apoi, începe să-mi povestească tot ce s-a întâmplat. Despre istericalele mamei sale, despre cum a cedat nervos în faţa rudelor mele, care au fost foarte amabile faţă de toată povestea asta. Cearta de la Teatrul Roseland, în faţa unor punkişti şi admiratori. Când Kim a ţipat la mama ei care plângea „să se adune şi să înceapă să se poarte ca un adult" şi apoi s-a repezit în club, lăsând-o pe doamna Schein şocată, pe trotuar, un grup de tipi în haine de piele şi cu păr fosforescent ovaţionând şi bătând palma cu ea. Îmi povesteşte de Adam, despre determinarea lui de a ajunge la patul meu, cum, după ce a fost dat afară din salon, le-a cerut ajutorul prietenilor lui din lumea muzicii, care nu erau deloc nişte vedete snoabe, aşa cum îşi imaginase ea. După aceea, mi-a zis că o adevărată stea rock a venit la spital pentru mine.

Desigur, deja ştiu majoritatea lucrurilor pe care mi le povesteşte Kim, dar, evident, ea nu are cum să bănuiască asta. În plus, îmi place să o aud făcându-mi o recapitulare a zilei, îmi place că îmi vorbeşte normal, aşa cum a făcut bunica mai devreme, flecărind, parcă desfăşurând un ghem, de parcă ne aflam amândouă pe veranda mea, bând cafea (sau frappuccino cu caramel de la gheaţă, în cazul lui Kim) şi punând ţara la cale.

Nu ştiu dacă, odată ce mori, îţi aminteşti lucrurile care ţi s-au întâmplat când trăiai. Ar fi logic să nu se întâmple aşa ceva. Că atunci când eşti mort să fie precum înainte de naştere sau, altfel spus, un mare nimic. Doar că, pentru mine cel puţin, anii de dinaintea naşterii nu sunt complet lipsiţi de conţinut. Din când în când, mama sau tata îmi vor zice câte o poveste despre ceva, despre cum tata a prins primul somon cu bunicul sau mama amintindu-și

formidabilul concert Dead Moon[39] la care a fost împreună cu tata la prima lor întâlnire, aşa încât voi avea un puternic sentiment de déjà-vu. Nu numai o impresie că am mai auzit asta înainte, ci şi că am trăit-o. Mă văd stând pe malul râului în vreme ce tata scoate un somon roz-aprins din apă, chiar dacă tata avea doar doisprezece ani atunci. Ori pot auzi fundalul sonor când Dead Moon a cântat „D.O.A." la X-Ray, cu toate că X-Ray Café s-a închis înainte ca eu să mă fi născut. Dar uneori amintirile îmi par atât de reale, de viscerale, de personale, încât le confund cu ale mele.

N-am spus nimănui niciodată despre aceste „amintiri". Mama probabil că ar fi zis că mă aflam acolo – ca unul dintre ovulele din ovarele ei. Tata ar fi glumit că el şi mama mă torturaseră cu povestirile lor cam prea mult şi îmi spălaseră iremediabil creierul. Iar bunica mi-ar fi spus că poate am fost acolo ca înger înainte de a alege să mă întrupez ca fiică a mamei şi tatei.

Însă acum mă întreb cum stau lucrurile de fapt. Acum, sper. Pentru că, atunci când plec, vreau să mi-o amintesc pe Kim. Şi vreau să mi-o amintesc aşa: spunând o poveste nostimă, certându-se cu mama ei nebună, fiind ovaţionată de punkişti, găsindu-şi micuţele ei rezerve de putere despre care habar n-avea că le posedă.

Cu Adam este altfel. Să mi-l amintesc pe Adam ar fi ca şi cum l-aş pierde iarăşi şi iarăşi, iar eu nu sunt sigură că mai pot suporta şi asta pe lângă toate celelalte.

Kim a ajuns la partea cu Operaţiunea de diversiune, când Brooke Vega şi o duzină de punkişti asortaţi cu ea s-au înfiinţat la spital. Îmi povesteşte că, înainte ca ei să intre în secţia de Terapie intensivă, era îngrozită să nu dea de bucluc, dar, după ce au năvălit în salon, se simţise extraordinar. Când paznicul a pus mâna pe ea, nu îi fusese frică deloc.

— Mă tot întrebam ce se poate întâmpla mai rău de-atât. Să mă

---

[39] Trupă rock din Statele Unite, care a existat între 1987 şi 2006 şi care a fost înfiinţată în Portland, Oregon. (n.tr.).

duc la închisoare. Să facă mama o criză de nervi. Să fiu pedepsită timp de un an.

Se opreşte pentru un minut.

— Dar, după toate câte s-au întâmplat astăzi, chiar nu înseamnă nimic. Chiar şi să ajung în închisoare ar fi uşor în comparaţie cu a te pierde pe tine.

Ştiu că îmi spune toate astea în încercarea de a mă menţine în viaţă. Probabil, nu-şi dă seama că, într-un mod ciudat, vorbele ei mă eliberează, exact cum a făcut-o permisiunea dată de bunicul. Ştiu că va fi groaznic pentru Kim când voi muri, însă mă gândesc şi la ceea ce a zis – că nu era speriată, că închisoarea ar fi floare la ureche comparativ cu moartea mea. Şi astfel ştiu că totul va fi în regulă cu Kim. Pierderea mea o va durea – va fi genul de suferinţă pe care nu o va simţi pe deplin de la început, însă, când o va conştientiza, îi va tăia respiraţia. Iar restul ultimului ei an la liceu va fi probabil mizerabil, cu toată enervanta compătimire vai-prietena-ta-cea-mai-bună-a-murit scoţând-o din minţi, dar şi deoarece fiecare este cu adevărat cea mai bună prietenă a celeilalte. Dar va face faţă. Va depăşi momentul. Va pleca din Oregon. Se va duce la facultate. Se va îndrăgosti. Va deveni fotograf, însă genul care nu trebuie să se urce niciodată într-un elicopter. Şi va fi o persoană mai puternică tocmai datorită pierderii de astăzi. Am sentimentul că, odată ce treci prin aşa ceva, devii cumva invincibil.

Ştiu că asta mă face să par cumva ipocrită. Dacă aşa stau lucrurile, n-ar trebui ca *eu* să rămân? Să-mi fac datoria? Poate că, dacă aş fi avut o oarecare experienţă, dacă aş fi avut parte de mai multă suferinţă în viaţă, aş fi fost mai capabilă să fac faţă pierderilor. Nu că viaţa mea ar fi fost perfectă. Am avut parte de dezamăgiri şi am fost singură şi frustrată, şi supărată, şi toate lucrurile pe care le simte oricine. Dar de o suferinţă majoră am fost scutită. Nu am fost suficient de călită pentru ceea ce ar trebui să suport dacă aş rămâne.

Kim îmi spune acum cum au fost salvaţi de la încarcerare sigură

de către Willow. În vreme ce îmi povesteşte cum Willow a preluat controlul asupra întregului spital, în voce i se citeşte o admiraţie deosebită. Îmi imaginez că ea şi Willow devin prietene, chiar dacă între ele este o diferenţă de douăzeci de ani. Îmi face plăcere să mi le închipui bând ceai sau ducându-se la filme împreună, încă legate de firul invizibil reprezentat de o familie care nu mai există.

Kim îmi înşiră numele tuturor oamenilor care sunt la spital sau care au trecut pe aici în timpul zilei, enumerându-i pe degete:

— Bunicii şi mătuşile, unchii şi verii. Adam şi Brooke Vega, şi grămada de derbedei care a venit cu ea. Colegii de trupă ai lui Adam – Mike şi Fitzy, şi Liz cu iubita ei, Sarah – au rămas în sala de aşteptare de la parter după ce au fost daţi afară din salonul tău. Profesoara Christie a venit cu maşina şi a rămas o jumătate de noapte înainte de a se întoarce acasă, pentru a putea dormi câteva ore, să facă un duş şi să-şi ţină orele programate. Henry şi copilul se îndreaptă chiar acum spre spital, pentru că bebeluşul s-a trezit la ora cinci dimineaţă, iar Henry ne-a sunat şi a zis că nu mai este în stare să rămână în casă. Plus eu şi mama, încheie Kim. Fir-ar să fie! Am pierdut socoteala celor care au fost. Dar au fost mulţi. Şi mulţi alţii au telefonat şi au spus că vor să vină, dar mătuşa ta Diane le-a zis să aştepte. Susţine că noi suntem o bătaie de cap suficientă. Şi cred că, prin „noi", se referă la mine şi la Adam.

Kim se opreşte şi zâmbeşte pentru o fracţiune de secundă. Apoi, scoate un sunet nostim, o combinaţie de tuse şi dregere a glasului. Am mai auzit acest sunet – aşa face când încearcă să-şi adune curajul, pregătindu-se să sară de pe o stâncă în apele râului.

— Îţi spun toate astea cu un motiv, continuă ea. În clipa asta, sunt vreo douăzeci de oameni în sala de aşteptare. Unii dintre ei îţi sunt rude. Alţii nu. Dar noi toţi suntem familia ta.

Se opreşte. Se apleacă spre mine, astfel încât şuviţele ei îmi gâdilă faţa. Mă sărută pe frunte.

— *Încă mai ai o familie,* şopteşte ea.

* * *

Vara trecută, accidental, am avut o petrecere de Ziua Muncii la noi acasă. Fusese o vacanţă aglomerată. Tabăra mea. Apoi, ne duseserăm la casa de vacanţă a familiei bunicii, în Massachusetts. Abia dacă i-am văzut pe Adam şi Kim toată vara. Părinţii mei se lamentau că nu-i întâlniseră pe Willow, Henry şi bebeluşul de luni de zile.

— Henry spune că fetiţa începe să meargă, a rostit tata în acea dimineaţă.

Stăteam cu toţii în camera de zi, în faţa unui ventilator, încercând să nu ne topim de căldură. Oregon era cuprins de o căldură-record. Era ora zece dimineaţă şi vreo treizeci şi două de grade. Mama a privit calendarul.

— A împlinit zece luni deja. Cum zboară timpul. Apoi, s-a uitat la mine şi la Teddy. Cum de-i omeneşte posibil să am o fată care intră în ultimul an de liceu? Cum naiba se poate ca băiețelul meu să înceapă clasa a doua?

— Nu sunt un băieţel, a ţipat Teddy, simţindu-se clar insultat.

— Scuze, copile, dar, în caz că nu mai facem altul, tu o să fii întotdeauna băieţelul meu.

— Altul? a întrebat tata, prefăcându-se alarmat.

— Linişteşte-te. Glumesc… în mare parte, a spus mama.

— Să vedem cum o să mă simt când Mia pleacă la facultate.

— O să împlinesc opt ani în decembrie. După aceea, o să fiu bărbat şi va trebui să îmi spuneţi Ted, a declarat Teddy.

— Nu, zău? am râs eu, trăgând suc de portocale pe nas.

— Aşa mi-a zis Casey Carson, a spus Teddy, gura lui căpătând o expresie fermă.

Eu şi părinţii mei am gemut. Casey Carson era cel mai bun prieten al lui Teddy şi noi toţi îl plăceam mult, şi eram de părere că părinţii lui sunt oameni drăguţi, aşa că nu pricepeam cum de au fost în stare să-şi boteze copilul cu un nume atât de ridicol.

— Ei bine, dacă aşa zice Casey Carson, am spus eu chicotind şi, imediat după aceea, mama şi tata au început şi ei să râdă.

— Ce-i atât de amuzant? a vrut Teddy să ştie.

— Nimic, omuleţule, a zis tata. E doar căldura.

— Putem să ne jucăm cu ţâşnitorile azi, da? a întrebat Teddy.

Tata îi promisese că se va putea juca prin apa ţâşnitorilor în acea după-amiază, chiar dacă guvernatorul le ceruse tuturor să facă economie de apă în această vară. Respectiva solicitare l-a scos din minţi pe tata, care a pretins că toţi locuitorii din Oregon suferă din pricina ploii opt luni pe an, aşa că ar trebui scutiţi de orice grijă faţă de economia de apă.

— Bineînţeles că da, a rostit tata. N-ai decât să inunzi totul dacă vrei.

Teddy părea împăcat.

— Dacă fetiţa poate să umble, atunci poate să o facă printre ţâşnitori. Poate să vină printre ţâşnitori cu mine?

Mama l-a privit pe tata.

— Asta nu-i o idee rea, a spus ea. Cred că Willow este liberă astăzi.

— Am putea face un grătar, a zis tata. E Ziua Muncii, iar să faci grătar pe căldura asta este în mod cert o muncă.

— Plus că avem un congelator plin cu fripturi, de când tatăl tău s-a hotărât să comande acea jumătate de vită, a spus mama. De ce nu?

— Poate să vină şi Adam? am întrebat eu.

— Desigur, a răspuns mama. Nu prea l-am mai văzut pe tânărul tău în ultima vreme.

— Ştiu, am spus eu. Trupa a început să dea de bine.

Pe vremea aceea, am fost încântată de acest lucru. Cu adevărat şi pe deplin. Bunica abia îmi plantase în minte sămânţa cu Juilliard, dar aceasta încă nu încolţise. Nu mă hotărâsem să mă înscriu încă. Relaţia cu Adam nu o luase razna încă.

— Dacă vedeta rock poate accepta să participe la un picnic umil cu nişte oameni obişnuiţi, ca noi, a glumit tata.

— Dacă poate accepta un om obişnuit, ca mine, se poate descurca foarte bine şi cu nişte oameni obişnuiţi, ca voi, am glumit la rândumi. Cred că o s-o invit şi pe Kim.

— Cu cât suntem mai mulţi, cu atât o să fie mai vesel, a zis mama. O să facem un chef pe cinste, ca pe timpuri.

— Când dinozaurii populau pământul? a întrebat Teddy.

— Exact, a răspuns tata. Când dinozaurii populau pământul, iar eu şi mama ta eram tineri.

Până la urmă, au venit douăzeci de oameni. Henry, Willow, bebeluşul, Adam, care l-a adus pe Fitzy, Kim, care a adus un văr din New Jersey, plus o grămadă de prieteni de-ai părinţilor mei, pe care nu-i mai văzuseră de secole. Tata a scos grătarul străvechi din pivniţă şi a petrecut ore bune curăţându-l. Am făcut fripturile şi, deoarece ne aflam în Oregon, am pus pe grătar chifteluţe de tofu şi hamburgeri vegetali. Am avut şi un pepene pe care l-am ţinut la rece într-o găleată cu gheaţă, şi o salată făcută cu legume din ferma organică pe care o înfiinţaseră unii dintre prietenii părinţilor mei. Eu şi mama am făcut trei plăcinte cu mure sălbatice, pe care le-am cules eu şi Teddy. Am băut pepsi din sticlele acelea de modă veche pe care tata le-a găsit într-un vechi magazin de ţară şi pot să jur că avea un gust mai bun decât cel obişnuit. Poate pentru că era atât de cald sau fiindcă a fost o petrecere aranjată pe nepusă masă sau pentru că totul are un gust mai bun la grătar, dar a fost una dintre acele mese pe care ştii că n-ai să le uiţi.

Când tata a pornit ţâşnitorile pentru Teddy şi bebeluş, toţi ceilalţi s-au decis să se joace şi ei. Le-am lăsat pornite atât de mult, încât iarba pârjolită s-a transformat într-o mare mocirlă alunecoasă şi m-am întrebat dacă nu va veni guvernatorul însuşi să ne spună să oprim apa. Adam m-a placat şi am râs amândoi, şi ne-am tăvălit pe peluză. Era atât de cald, încât nu m-am deranjat să mă schimb în haine uscate, doar mă clăteam cu apă ori de câte ori transpiram prea tare. Până la sfârşitul zilei, rochia mea era într-un hal fără de hal.

Teddy îşi scosese cămaşa şi se mânjise cu noroi. Tata a spus că arăta precum unul dintre băieţii din *împăratul muştelor*[40].

Când a început să se întunece, cei mai mulţi dintre invitaţi au plecat să vadă artificiile de la universitate sau în oraş, să asculte o trupă numită Oswald Five-0. O mână de oameni, inclusiv Adam, Kim, Willow şi Henry, au rămas. După ce s-a răcorit, tata a aprins un foc de tabără pe peluză şi am prăjit bezele. Apoi au apărut instrumentele muzicale. Tobele tatei din casă, chitara lui Henry din maşină, chitara de rezervă a lui Adam din camera mea. Cântau împreună: cântecele tatei, cântecele lui Adam, vechi cântece în stil Clash[41], vechi cântece în stil Wipers[42]. Teddy dansa în jurul lor, părul lui blond reflectând auriul flăcărilor. Îmi amintesc cum îi priveam, iar o înfiorare mi-a cuprins inima şi m-am gândit: „Aşa te simţi când eşti fericit”.

La un moment dat, tata şi Adam au încetat să cânte şi i-am surprins şoptindu-şi ceva. Apoi, au intrat în casă, pentru a mai lua bere, cel puţin asta au pretins. Dar, când s-au întors, aduceau violoncelul meu.

— O, nu, n-am de gând să dau un concert, am spus eu.

— Nici nu vrem aşa ceva, a zis tata. Vrem doar să cânţi cu noi.

— Nici vorbă, am replicat.

Câteodată, Adam mă ruga să cânt cu el, însă mereu l-am refuzat. Mai târziu, a început să glumească în legătură cu faptul că noi doi cântam în duete imaginare chitară – violoncel, ceea ce era cam tot ce

---

[40] *Lord of the Flies,* de William Golding, a primit Premiul Nobel pentru literatură în 1983. Romanul, devenit un clasic al secolului XX, relatează întâmplările prin care trece un grup de copii care scapă cu viaţă din catastrofa prăbuşirii unui avion şi încearcă să supravieţuiască pe o insulă pustie din Pacific (n.tr.).

[41] Formaţie punk-rock englezească înfiinţată în 1976, făcând parte din primul val al muzicii punk din Marea Britanie. Muzica lor include elemente reggae, ska, dub, funk, rap şi dance. (n.tr.).

[42] Trupă punk-rock înfiinţată în Portland, în 1977 (n.tr.).

aveam de gând să fac în privința aceasta.

— De ce nu, Mia? a întrebat Kim. Chiar eşti o snoabă care cântă doar muzică clasică?

— Nu-i vorba de asta, am spus eu cuprinsă brusc de panică. Doar că sunt două stiluri care nu se potrivesc împreună.

— Cine zice că nu? a rostit mama cu sprâncenele ridicate.

— Mda, cine să presupună că eşti atât de rasistă când vine vorba de muzică? a glumit Henry.

Willow şi-a dat ochii peste cap spre Henry şi s-a răsucit către mine.

— Te rog frumos, a zis ea în timp ce îşi legăna bebeluşul în poală, ca să-l adoarmă. Nu te-am mai auzit cântând de mult.

— Hai, Mee, a intervenit Henry. Eşti în familie.

— Categoric, a rostit Kim.

Adam m-a luat de mână şi mi-a mângâiat interiorul încheieturii cu degetele.

— Fă-o pentru mine. Vreau cu adevărat să cânt cu tine. Numai o dată.

Tocmai eram pe cale să clatin din cap, să susțin din nou că violoncelul meu nu-şi are locul printre chitare, că nu are ce căuta în lumea punk-rock. Dar apoi, am privit-o pe mama, care îmi zâmbea superior, de parcă încerca să mă provoace, şi pe tata, care bătea darabana în pipă, prefăcându-se a fi nonşalant, de parcă nu avea de gând să mă silească sub nicio formă, şi pe Teddy, care țopăia întruna – deşi cred că o făcea din pricina zahărului din bezele, nu pentru că râvnea să mă audă cântând –, şi pe Kim, şi pe Willow, şi pe Henry, care se uitau cu toții la mine de parcă era vorba despre ceva extrem de important, şi pe Adam, care părea cuprins de admirație şi mândrie, ca de fiecare dată când mă asculta cântând. Şi mi-a fost puțin teamă că mă voi face de râs, că nu voi reuşi să mă armonizez cu ei, că voi cânta prost. Însă toți mă priveau atât de concentrați, dorind atât de mult să mă alătur lor, încât am realizat că să cânt prost nu era cel mai rău lucru din lume care se putea

întâmpla.

Aşa că am cântat. Şi, cu toate că ar fi greu de crezut, violoncelul nu s-a auzit deloc rău printre toate acele chitare. De fapt, a fost chiar uimitor.

7.16 a.m.

Este dimineaţă. Şi în spital zorii sunt altfel – foşnetul păturilor, frecarea ochilor. Cumva, spitalul nu doarme niciodată. Luminile rămân aprinse, iar asistentele stau treze şi, cu toate că afară încă este întuneric, îţi dai seama că lucrurile se pun în mişcare. Doctorii s-au întors, ridicându-mi pleoapele, băgându-mi lanternele în ochi, încruntându-se în timp ce fac însemnări în fişa mea, de parcă i-aş fi dezamăgit.

Nu-mi mai pasă. M-am săturat de toate astea şi se va termina în curând. Asistenta socială este şi ea din nou la datorie. Se pare că somnul de peste noapte nu a ajutat-o prea mult. Ochii încă îi sunt somnoroşi, iar părul este vraişte. Citeşte fişa şi ascultă informaţiile de ultimă oră furnizate de asistente în legătură cu noaptea mea agitată, ceea ce pare să o epuizeze şi mai mult. Asistenta cu piele neagră-albăstruie s-a întors şi ea. Mi-a dat bineţe spunându-mi cât de încântată este să mă vadă în dimineaţa aceasta, că s-a gândit la mine noaptea trecută, sperând că mă va găsi aici. Apoi, a remarcat petele de sânge de pe pătura mea şi a ţâţâit de două ori înainte de a se duce să-mi aducă una curată.

După plecarea lui Kim, n-am mai avut alţi vizitatori. Presupun că Willow a rămas fără oameni care să vină să mă prelucreze. Mă întreb dacă povestea asta cu hotărârea este ceva despre care *toate* asistentele ştiu. Asistenta Ramirez ştia în mod cert. Şi cred că ştie şi asistenta care este cu mine acum, judecând după complimentele pe care mi le adresează pentru că am supravieţuit nopţii. Iar Willow pare să ştie şi ea, dat fiind faptul că îi plimbă pe toţi pe la patul meu.

Îmi plac atât de mult aceste asistente. Sper că nu vor fi afectate de hotărârea mea.

Sunt atât de obosită acum, încât abia dacă pot să clipesc. Este doar o problemă de timp şi o parte din mine se întreabă de ce amân inevitabilul. Dar ştiu de ce. Îl aştept pe Adam să se întoarcă. Deşi pare că a plecat de o eternitate, probabil că abia dacă a trecut o oră. Şi m-a rugat să-l aştept, deci aşa voi face. Măcar atât pot face pentru el.

Ochii îmi sunt închişi, aşa încât îl aud înainte de a-l vedea, îi aud respiraţia aspră, gâfâită. Răsuflă de parcă tocmai a alergat la maraton. Apoi, îi simt mirosul transpiraţiei, un parfum de mosc, proaspăt, pe care, dacă aş putea, l-aş îmbutelia într-o sticlă şi m-aş da cu el. Deschid ochii. Adam i-a închis pe ai lui. Dar pleoapele îi sunt umflate şi rozalii, aşa încât ştiu ce face. De asta a plecat? Ca să plângă fără să-l văd?

Nu s-ar putea spune că se aşază pe scaun, ci, mai curând, se prăbuşeşte, ca nişte haine care cad pe podea la sfârşitul unei zile lungi. Îşi acoperă faţa cu mâinile şi inspiră lung, de câteva ori, pentru a se linişti. După un minut, îşi lasă mâinile în poală.

— Ascultă doar, rosteşte el cu o voce care sună ca un şrapnel.

Deschid ochii larg. Îmi îndrept trupul cât de mult pot. Şi ascult.

— Rămâi! După acest unic cuvânt, vocea lui Adam se pierde, dar îşi stăpâneşte emoţia şi continuă: Nu există niciun cuvânt care să descrie ceea ce ţi s-a întâmplat. Nu există niciun aspect bun în toate astea. Însă există ceva pentru care să trăieşti. Şi nu vorbesc de mine. Este doar… nu ştiu. Poate că vorbesc prostii. Ştiu că sunt şocat. Ştiu că încă n-am digerat pe deplin ce li s-a întâmplat părinţilor tăi, lui Teddy…

Când rosteşte numele lui Teddy, vocea i se frânge şi un potop de lacrimi i se rostogoleşte pe faţă. Iar eu mă gândesc: „Te iubesc".

Îl aud respirând adânc, pentru a se linişti. Apoi, continuă:

— Nu mă pot gândi decât că ar fi o nenorocire ca viaţa ta să se

încheie aici, acum. Adică, ştiu că viaţa ta a fost nenorocită oricum, indiferent ce se întâmplă acum, pentru totdeauna. Şi nu sunt atât de prost, încât să nu-mi dau seama că nu pot să repar ceea ce s-a întâmplat, nimeni nu poate. Dar nu pot să concep că tu nu vei îmbătrâni, că nu vei avea copii, că nu te vei duce la Juilliard, ca să cânţi în faţa unui public fantastic de numeros, ca toţi oamenii aceia să fie cuprinşi de fiori, aşa cum mi se întâmplă mie de fiecare dată când ridici arcuşul, de fiecare dată când îmi zâmbeşti. Dacă rămâi, voi face tot ce vrei. Voi renunţa la trupă, voi merge cu tine la New York. Dar, dacă vrei să plec, voi face şi asta. Vorbeam cu Liz şi ea mi-a spus că, poate, să revii la vechea ta viaţă ar putea fi prea dureros, că poate ar fi mai simplu să renunţi la noi. Asta ar fi cumplit, dar aş accepta. Aş putea să te pierd în felul acela dacă nu te-aş pierde azi. Te-aş lăsa să pleci. Dacă rămâi.

Apoi, Adam este cel care cedează. Suspinele lui izbucnesc precum nişte pumni care lovesc un trup.

Închid ochii. Îmi acopăr urechile. Nu pot privi asta. Nu pot auzi asta.

Dar, după aceea, nu mai este Adam cel pe care îl aud. Este acel sunet, un geamăt în surdină care îşi ia brusc zborul şi se transformă în ceva dulce. Este violoncelul. Adam a pus căştile pe urechile mele fără viaţă şi lasă un iPod pe pieptul meu. Îşi cere scuze, spunând că ştie că nu este cântecul meu favorit, însă asta-i tot ce a reuşit să facă. Măreşte volumul, aşa încât pot auzi muzica plutind în aerul dimineţii. Apoi, mă ia de mână.

Este Yo-Yo Ma. *Andante con poco e moto rubato.* Pianul abia auzit cântă aproape ca o atenţionare. După aceea intră violoncelul, ca o inimă care sângerează. Şi este ca şi cum are loc o implozie în mine.

Stau la masă împreună cu familia mea, la micul dejun, bând cafea fierbinte, râzând de mustaţa de ciocolată a lui Teddy. Afară este viscol.

Vizitez un cimitir. Trei morminte sub un copac, pe un deal de pe care se vede râul.

Stau întinsă, cu capul pe pieptul lui Adam, pe malul nisipos al râului.

Aud oameni rostind cuvântul „orfană” şi îmi dau seama că vorbesc despre mine.

Merg prin New York împreună cu Kim, zgârie-norii aruncând umbre pe chipurile noastre.

Îl ţin pe Teddy în poală, gâdilându-l, iar el râde atât de tare, încât aproape cade.

Îmi sprijin violoncelul de picioare, acela pe care mama şi tata mi l-au dăruit după primul meu recital. Degetele mele îi mângâie lemnul şi gâtul căruia timpul şi atingerile le-au dat o moliciune caldă. Arcuşul este pe strune acum. Îmi privesc mâna, aşteptând să încep a cânta.

Îmi privesc mâna ţinută de mâna lui Adam.

Yo-Yo Ma continuă să cânte şi este ca şi cum pianul şi violoncelul se preling în trupul meu aidoma perfuziilor şi sângelui din punga de transfuzie. Iar amintirile vieţii mele aşa cum a fost şi întrezărirea momentelor care ar putea să fie încep să se deruleze rapid şi cu furie. Simt că nu mai pot să ţin pasul cu ele, dar acestea apar în continuare şi toate se contopesc până când nu mai suport. Până când am senzaţia că nu mai pot rămâne în starea asta nici măcar o clipă în plus.

Apoi, se petrece o străfulgerare orbitoare, o durere care îmi sfâşie tot trupul pentru o clipită dogoritoare, un ţipăt tăcut al trupului meu frânt. Pentru prima dată, pot simţi cât de agonizantă va fi rămânerea mea. Dar apoi, simt mâna lui Adam. Nu doar că am senzaţia ei, ci chiar o simt. Nu mai stau ghemuită pe scaun. Zac pe spate, în patul de spital, revenită în trupul meu.

Adam plânge şi, undeva înăuntrul meu, plâng şi eu, pentru că, în sfârşit, am percepţia lucrurilor. Nu simt doar durerea fizică, dar şi tot ce am pierdut şi este atât de profund şi catastrofal, încât va lăsa în mine un crater pe care nimic nu-l va umple vreodată. Dar simt, de asemenea, tot ce există în viaţa mea, inclusiv ce am pierdut, la fel

ca şi o mare incertitudine legată de ceea ce viaţa mi-ar mai putea rezerva. Şi este prea mult. Sentimentele se acumulează, ameninţând să-mi spargă pieptul. Singurul mod de a le supravieţui este să mă concentrez asupra mâinii lui Adam. Care o strânge pe a mea.

Şi, brusc, pur şi simplu, *vreau* să-i strâng mâna mai mult decât mi-am dorit ceva vreodată. Nu numai să mi-o strângă el, ci să i-o strâng eu. Îmi concentrez în mâna dreaptă orice urmă de energie pe care o mai am. Sunt slăbită şi este atât de greu. Este cel mai greu lucru pe care îl voi avea de făcut vreodată. Îmi concentrez toată iubirea pe care am simţit-o vreodată, îmi concentrez toată puterea pe care bunica şi bunicul, şi Kim, şi asistentele, şi Willow mi-au insuflat-o. Îmi concentrez toată viaţa pe care mama, tata şi Teddy mi-ar da-o dacă ar putea. Îmi adun toate puterile proprii şi le concentrez ca pe o rază în degetele şi palma mâinii drepte. Îmi imaginez mâna trecând prin părul lui Teddy, mângâind cu un arcuş strunele violoncelului, împletită cu a lui Adam.

Şi apoi strâng.

Mă opresc epuizată, nesigură dacă am făcut ceea ce mi-am propus. De semnificaţia gestului. Dacă a fost observat. Dacă are vreo importanţă.

Însă simt mâna lui Adam strângându-se şi mai tare şi am senzaţia că parcă îmi ţine întregul trup în palmă. De parcă m-ar putea ridica din pat. Apoi, îl aud cum trage cu putere aer în piept şi vocea lui:

— Mia? întreabă el.

Mulțumiri

Câțiva oameni și-au combinat eforturile pentru a pune la punct într-o perioadă scurtă de timp *Dacă aș rămâne.* La început, a fost Gillian Aldrich, care a început să plângă (de bine) când i-am prezentat ideea. Aceasta a reprezentat o bună motivație pentru a mă apuca de treabă.

Tamara Glenny, Eliza Griswold, Kim Sevcik și Sean Smith și-au făcut timp, în ciuda programelor lor supraîncărcate, să citească primele ciorne și să-mi ofere încurajările atât de necesare. Pentru generozitatea lor răbdătoare și pentru prietenia lor, îi iubesc și le mulțumesc. Unii oameni te ajută să-ți păstrezi mintea limpede. Marjorie Ingall mă ajută să-mi păstrez sufletul limpede, iar pentru asta o iubesc și îi mulțumesc. De asemenea, le mulțumesc Janei și lui Moshe Banin.

Sarah Burnes este agenta mea literară în cel mai adevărat înțeles al cuvântului, punându-și la lucru inteligența formidabilă, intuiția, pasiunea și căldura sufletească, astfel încât cuvintele pe care le scriu să ajungă la oamenii care ar trebui să le citească. Ea și superbele Courtney Gatewood și Stephanie Cabot au făcut miracole pentru această carte.

Când am întâlnit pentru prima dată echipa de la Penguin, m-am simțit ca în propria-mi familie. Extraordinarul meu editor, Julie Strauss-Gabel, a fost extrem de grijulie cu Mia și familia ei (ca să nu mai vorbesc de mine), purtându-se cu ei cu atenția și dragostea pe care le-ai spera din partea unei rude. Ea este, „Julia-speciala”. Don Weisberg s-a implicat și afectiv, și fizic în realizarea acestei cărți, iar cei de la Vânzări, Marketing, Publicitate și Design au făcut tot ce era omenește posibil, iar pentru asta le mulțumesc: Heather Alexander, Emilie Bandy, Monica Benalcazar, Scottie Bowditch, Leigh Butler, Mary-Margaret Callahan, Lisa Degroff, Erin Dempsey, Jackie Engel, Felicia Frazier, Jana Fruh, Kristin Gilson, Jennifer Haller, Lauri

Hornik, Annie Hurwitz, RasShahn Johnson-Baker, Deborah Kaplan, Melanie Klesse, Eileen Kreit, Kimberly Lauber, Rosanne Lauer, Stephanie Owens Lurie, Andrea Mai, Gerard Mancini, Barbara Marcus, Mary McGrath, Casey McIntyre, Steve Meltzer, Shanta Newlin, Patti Pirooz, Leslie Prives, Lydah Pyles, Mary Raymond, Chadd Reese, Emily Romero, Holly Ruck, Stephanie Sabol, Jana Singer, Natalie Sousa, Ev Taylor, Laurence Tucci, Allison Verost, Allan Winebarger, Courtney Wood, Heather Wood şi Lisa Yoskowitz.

Muzica este o prezenţă puternică în această carte, iar cea mai importantă sursă de inspiraţie a fost Yo-Yo Ma – a cărui operă are o influenţă considerabilă asupra poveştii Miei –, dar şi Glen Hansard, şi Marketa Irglova al căror cântec „Falling Slowly” probabil că l-am ascultat de peste două sute de ori în timp ce lucram la această carte.

Mulţumiri prietenilor mei din Oregon: Greg şi Diane Rios, care au fost alături de noi în tot acest timp. John şi Peg Christie, a căror amabilitate, demnitate şi generozitate încă mă impresionează. Lui Jennifer Larson, o veche prietenă şi un nemaipomenit doctor la Urgenţe, care mi-a explicat scala de comă Glasgow, plus alte detalii medicale.

Părinţilor mei, Lee şi Ruth Forman, şi fraţilor mei, Greg Forman şi Tamar Schamhart – suporteri entuziaşti şi admiratori credincioşi, care nu ţin cont de eşecurile mele (cele profesionale, oricum) şi îmi sărbătoresc succesele de parcă ar fi ale lor (ceea ce şi sunt). De asemenea, le mulţumesc lui Karen Forman, Robert Schamhart şi Detta Tucker.

Nu mi-am dat seama imediat cât de mult din această carte este despre cât de mult părinţii îşi schimbă vieţile de dragul copiilor. Willa Tucker mă învaţă această lecţie în fiecare zi şi uneori mă iartă când sunt prea ocupată cu lucrurile imaginate de mine şi nu cu cele închipuite de ea.

Fără soţul meu, Nick Tucker, nimic din toate astea n-ar exista. Îi datorez totul.

În cele din urmă, cele mai profunde mulţumiri i le datorez lui R.D.T.J., care mă inspiră în atât de multe privinţe şi care, absolut în fiecare zi, îmi dovedeşte că nemurirea există.

Într-o fracţiune de secundă, lumea Miei este distrusă şi ea mai are de luat o singură decizie care îi va hotărî nu numai viitorul, ci şi soarta.

Ce se va întâmpla dacă ar pleca? Dacă ar iubi? Dacă ar rămâne?

Înduioşătoare, romantică şi mai ales plină de speranţă, aceasta este o poveste minunată despre dragoste şi tragedie şi despre curajul de a lua decizia corectă, oricât de dureroasă ar fi ea.

E scrisă superb.
Entertainment Weekly

ISBN 978-606-609-709-3

www.rao.ro
www.raobooks.com